Marea iubire a colonelului Chang

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tinerama

Gérard de Villiers

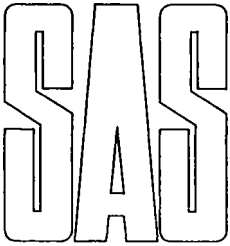

Marea iubire a colonelului Chang

V.1.0

ISBN:
973-8070-20-1.

Malko Productions – Paris,
L ’Amour fou du colonel Chang.
© Gerard de Villiers,
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 2000.

Gérard de Villiers

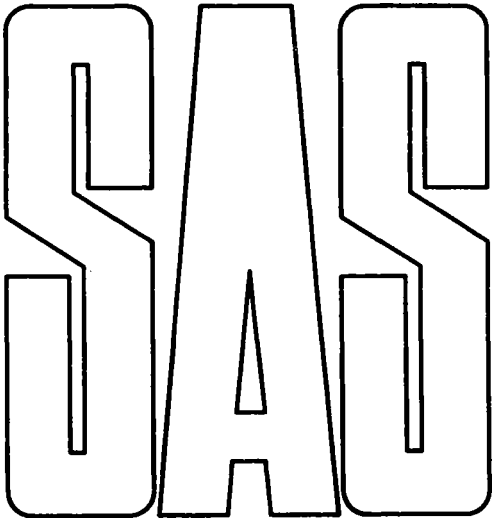

Marea iubire a colonelului Chang

În româneşte de:
Anca Pisică şi Maria Măciucă.

Tinerama

2000

Capitolul I.

Colonelul Lee Chang se grăbea cu gesturi precise, economice şi rapide, ce nu reflectau nici tumultul gândurilor sale şi nici bătăile dezordonate ale inimii sale. Se afla la o cumpănă a vieţii. Fiecare foaie de hârtie pe care o introducea în fotocopiator îi micşora greutatea ce îi atârna în stomac. O linişte absolută domnea în imensa sală cu pereţii acoperiţi cu dulapuri metalice, în care erau închişi treizeci de ani de secrete păzite cu ferocitate, la etajul opt al Institutului de ştiinţe şi tehnologie Ching-Shan. Era un organism militar anexat Institutului de cercetări asupra energiei nucleare, al cărui director adjunct era colonelul Chang. Cu ajutorul insignei cu pistă magnetică, ofiţerul superior taiwanez avea acces la toate secretele păstrate în cele două institute.

În vreme ce fasciculul de lumină al fotocopiatorului mătura ultimele documente, Chang îşi întoarse privirea către acele luminoase ale ceasului său, marca Navitimer, primit cadou de la logodnica sa, Jou-Yi. Iar avea să ajungă cu întârziere, dar nu avea de ales. Jou-Yi era deja resemnată în privinţa lipsei lui de punctualitate şi, ori de câte ori trebuiau să se întâlnească, îşi lua ceva de citit. Colonelul Chang, deschise capacul fotocopiatorului ca să schimbe documentul. Ar fi câştigat ceva mai mult timp dacă ar fi lăsat capacul deschis tot timpul, dar fulgerele luminoase ar fi putut fi observate din exterior. El lăsă capacul în jos şi apăsă pe butonul „print”. În acelaşi moment avu o senzaţie ciudată. Planşeul începuse să vibreze uşor sub picioare, ca

şi cum ar fi fost aproape de o linie subterană de metrou. Acest lucru însă era exclus cu desăvârşire. Pe sub clădirile institutului nu trecea nici o linie de metrou.

Vibraţia se simţi şi mai puternic. Colonelul Chang ridică privirea şi pulsul i se acceleră brusc. Văzu globul luminos din tavan dublându-se ca volum, ca şi cum ar fi suferit de tulburări de vedere. Apoi întreaga încăpere fu scuturată puternic. Un tablou se desprinse de pe perete, tavanul începu să se onduleze, iar curentul electric se opri. Era cutremur de pământ!

În Taiwan, seismele erau ceva obişnuit, având o intensitate variabilă, dar aproape întotdeauna erau primejdioase, în ciuda măsurilor de protecţie antiseismică, care trebuiau respectate cu stricteţe. Colonelul simţi cum îl cuprinde panica. Clădirea putea să se prăbuşească dintr-o clipă în alta, sau să se deformeze, blocând toate ieşirile. Deja ascensoarele nu mai funcţionau, fiind decuplate automat la prima zgâlţâială. O sirenă începu să sune, anunţând că edificiul trebuie evacuat de urgenţă.

Lumina clipea încontinuu, ca un semnal mut de dezastru. Colonelul Chang înşfacă documentele copiate şi le puse teanc lângă aparat, apoi le vârî în servietă. Imobilul se clătină din nou. În câteva momente, echipele de securitate aveau să cutreiere clădirea în lung şi în lat ca să se asigure că nu se mai găsea nimeni în ea. Dacă l-ar fi găsit acolo copiind documentele ultrasecrete, ar fi fost dus direct în faţa plutonului de execuţie. De la 1 ianuarie 1947, data refondării Republicii Populare Chineze, creată prima dată la 1 ianuarie 1912 de către dr. Sunyat Sen, nu mai era de glumit cu securitatea în Taiwan. Goniţi din China de armata lui Mao Tse Dong, partizanii mareşalului Thang Kai Şi creaseră un stat puternic militarizat ce avea ca scop recâştigarea şi recucerirea patriei mame.

Acest obiectiv devenea însă din ce în ce mai utopic, pe măsură ce raportul de forţe se schimba, regimul lui Thang Kai Şi axându-se pe lupta împotriva comunismului.

National Security Bureau avea ca obiectiv contraspionajul în străinătate, cu agenţi ce acţionau sub acoperire diplomatică sau clandestin. În interiorul insulei, Ministry of

Justice Investigation Bureau, un fel de FBI politic, cerceta fără încetare cele douăzeci şi două de milioane de taiwanezi, căutându-i pe trădători, adică pe toţi cei care lucrau pentru regimul comunist. Graţie contactelor cu anumite triade implantate în Taiwan şi în China continentală, puteau reuşi anumite manipulări deosebit de vicioase…

Şi pentru ca şefii de la Beijing să nu creadă că cei din Taiwan au renunţat la gândul recuceririi teritoriilor pierdute, Intelligence Bureau of the Ministry of Defense îşi trimitea adesea înotătorii de luptă ca să-i sâcâie şi să-i enerveze pe comunişti.

Aceste trei organisme exercitau o presiune puternică asupra întregii insule şi nimeni nu era ferit de investigaţiile lor. Aparatul represiv nu ezita să-i elimine cu discreţie pe cei pe care-i considerau duşmani. Uniţi contra unui inamic exterior, aproape ca israeliţii, locuitorii insulei acceptau această dictatură discretă. Aşa că Lee Chang nu ignora defel riscurile pe care şi le asumase.

El adună repede documentele pe care le copiase şi le puse înapoi în clasoare şi în seifurile pe care le închise cu un cod secret. Uşurarea îi fu de scurtă durată. În clipa în care se precipită la servieta rămasă pe fotocopiator, lumina se stinse. În întuneric, urletul sirenei de alertă părea încă şi mai sinistru. Din nou, planşeul se clătină sub picioare, iar el înţepeni cuprins de o frică viscerală, ca în orice catastrofă naturală. Se şi vedea strivit sub dărâmături.

Fotocopiatorul era deja închis. Luându-şi servieta, colonelul Chang se repezi afară pe culoar şi auzi glasuri strigând. Echipele de securitate controlau clădirea. El se precipită pe scări, ghidat de luminile de securitate. Clădirea se cutremura şi structura metalică scotea nişte sunete înfricoşătoare. Plăci întregi se desprindeau din pereţi, uşile se deschideau singure, iar treptele se zgâlţâiau sub picioare.

Când se văzu la parter cu sufletul la gură, cutremurul se mai domolise, dar o eventuală alunecare de teren ar fi putut surveni în orice clipă, transformând institutul într-un morman de fiare vechi. Când ieşi în curte începu să alerge

către maşina sa Hunday. În asemenea împrejurări, nu ar fi mirat pe nimeni. Văzu luminile unor lanterne şi o voce îl întrebă:

— Mai este cineva în clădire?

— Nu, nu cred, bâlbâi colonelul în timp ce se urca la volan. Ceva se desprinse din acoperiş şi se zdrobi cu un zgomot surd lângă vehiculul său. Mâinile îi tremurau când răsuci cheia în contact. Pe lângă el trecu în viteză o maşină a pompierilor ce venea cu toate sirenele în funcţiune. Institutul Ching-Shan făcea parte din imobilele prioritare. Colonelul Lee Chang nu-şi reveni decât peste câteva minute. Străzile din Taipei nu reflectau panica sa interioară. Adevărul era că lumea era obişnuită cu asemenea cutremure. Maşina urcă Chengde Road, care era aproape pustie, cutremurul părea că luase sfârşit. Câţiva trecători se grăbeau spre casele lor, în ploaie. La Taipei ploua mai mereu, făcând şi mai sinistru acest oraş, prea chinuit ca să reziste, ca să-i mai ardă de aere festive.

Când opri maşina pe Kuluen Street, în faţa micului restaurant în care îl aştepta Jou-Yi, colonelul Chang îşi regăsise calmul. Partea cea mai grea trecuse. Nu mai avea decât câteva ore de angoasă. Cu servieta în mână, el intră în restaurant. Chelnerul îl salută şi îi spuse încet:

— Domnişoara Jou-Yi vă aşteaptă în separeul din spate, domnule colonel.

Deşi nu era îmbrăcat în uniformă, nimeni nu-i ignora calitatea şi gradul. Tai-Pei, deşi capitală, era totuşi un oraş micuţ. Colonelul Chang se opri lângă separeul din fundul sălii, complet liniştit.

Cufundată în lectura poemelor lui Li-Pai, un poet popular din secolul XIV, Jou-Yi nu-l văzu imediat, fapt care-i permise să savureze momentul. Colonelul era cuprins de o inefabilă fericire. Numai simplul fapt de a o vedea îl făcea că se simtă în al nouălea cer. Privirea sa trecu de la părul negru şi lung până la brâu, la obrajii cu pometi proeminenţi şi ochi migdalaţi, cu un năsuc fin şi o gură cărnoasă şi roşie.

Jou-Yi îi simţi prezenţa şi chipul i se lumină de bucurie. Ea surâse, dezvelind şiragurile de dinţi ca nişte giuvaeruri.

— Eram îngrijorată din cauza cutremurului, zise tânăra cu

o voce blândă.

Colonelul Chang simţi cum se cufundă în acel surâs plin de dulceaţă. Jou-Yi nu se enerva niciodată şi nici nu era posomorâtă. Supărările păreau că nu se lipesc de ea. Fata puse alături culegerea de poeme, iar el îi văzu formele ascuţite ale sânilor pe care se mula mătasea înflorată a rochiei. Lee Chang se aşeză la masă.

Se îndrăgostise fulgerător de Jou-Yi, care venise să participe la o conferinţă pe care o ţinuse el în legătură cu energia nucleară. Era aşezată în primul rând şi îl privea sorbindu-i vorbele. După ce conferinţa se terminase, ea se apropiase de el împreună cu ceilalţi jurnalişti. Cu inima bătându-i în piept cu putere, colonelul Chang nu o mai lăsase, invitând-o să viziteze împreună muzeul lui Thang Kai Şi, un loc faimos de promenadă. Când ajunse în faţa marelui edificiu alb şi cu acoperiş albastru, cei doi făcură cu adevărat cunoştinţă. Jou-Yi îşi pregătea un doctorat în matematică aplicată şi era cu douăzeci şi opt de ani mai tânără decât el. Era nepoata lui Thang Kai Şi, şi crescuse într-o familie impregnată de o ură neţărmurită împotriva comuniştilor. Era originară din nordul Chinei, unde mai avea încă rude şi nu voise niciodată să păşească pe pământul ţării-mamă, „contaminat” de comunişti.

Privirea ei luminoasă, trupul minunat şi vitalitatea intelectuală îl fulgerase pe Chang, care fusese căsătorit pentru puţin timp, apoi divorţase. Era un om destul de rezervat, fiind uşor complexat de înfăţişarea sa banală. Cu părul scurt şi chipul energic, nu-şi imaginase vreodată că ar avea farmec. Cu toate astea, Jou-Yi părea că-i apreciază curtea discretă şi presantă totodată, râzând de el când îl surprindea cum o mănâncă din ochi. Bustul ei, uimitor pentru o asiatică, îl fascina. Mai târziu îi mărturisise că voise să-l atingă chiar de la prima lor întâlnire.

Cu toate acestea, fusese nevoit să aştepte opt luni ca să facă acest lucru… Opt luni de plimbări prin parcuri, excursii, cine între patru ochi. Intimidat, colonelul Chang se mulţumea să o ţină de mână. Apoi, într-o seară, după cină, îndrăzni să o invite în micul lui apartament din Hedung Road, ca să asculte muzică, iar ea acceptă. Fusese

începutul unei nebune poveşti de dragoste. Era un amestec de pasiune sentimentală şi de foc mistuitor al simţurilor, care schimbase viaţa colonelului Chang de mai bine de doi ani.

Chelnerul, care cunoştea gusturile colonelului, îi puse în faţă un pahar cu whisky Defender, vechi de cinci ani, cu gheaţă. Chang sorbi din el şi remarcă:

— Eram încă la birou şi zdruncinătura s-a simţit destul de tare.

— Au anunţat la radio că a fost de 5,8 grade…

Chelnerul se întoarse cu mâncarea. Jou-Yi îl anunţă zâmbind:

— Am comandat Wu Hsi *spare-ribs,* anghilă prăjită, *hot and sour soup* şi Tan-tse Mien[1].

Erau mâncărurile lui preferate. Jou-Yi era perfectă… Colonelul mai sorbi o gură de whisky şi începu să mănânce. Busc înălţă privirea şi văzu în ochii lui Jou-Yi o lumină tristă, ceva neobişnuit la ea. Destul de alarmat, el o întrebă:

— Te-a speriat cumva cutremurul?

Jou-Yi clătină din cap.

— Nu. Am aflat o veste proastă un pic mai devreme. Mama trebuie să se opereze.

— Mama ta? Dar când am văzut-o duminică…

Mama tinerei era o văduvă cu o alură lascivă, dotată cu un bust la fel de magnific ca al fiicei sale, cu care împărţea acelaşi apartament în Sanchung City, pe celălalt mal al râului. Lee Chang îi era enorm de recunoscător pentru că nu se opusese idilei lor, în ciuda marii diferenţe de vârstă. Jou-Yi răspunse:

— A făcut o vizită o vizită de rutină ginecologului ei. Acesta a descoperit celule cancerigene la colul uterin. Trebuie să se opereze de urgenţă.

— Când anume?

— Poimâine.

El puse beţişoarele pe masă. Pofta de mâncare îi pierise subit.

— Poimâine! Asta înseamnă că…

— Nu voi putea pleca împreună cu tine, mărturisi fata.

---

[1] Tăieţei picanţi (n.a.).

Îmi este imposibil să o las pe mama. Nu mă are decât pe mine!

— Înţeleg, înţeleg, spuse colonelul Chang cu o voce ştearsă. Parcă îi căzuse cerul în cap… Abia de mai putu să înghită trei boabe de mazăre. După emoţia dinainte, asta punea capac.

Jou-Yi şi el trebuiau să plece a doua zi în insula Langkawi, în Malaysia. Biletele de avion erau deja cumpărate şi rezervarea la hotel, făcută. Iar lui îi era imposibil să amâne călătoria. În primul rând, pentru că această escapadă amoroasă trebuia să acopere o misiune discretă, cerută de statul-major al armatei taiwaneze, o evaluare a armamentului dintr-un salon de prezentare organizat pe insulă.

În afară de toate astea, mai exista şi un alt motiv, pe cât de imperativ, pe atât de secret, ce-i interzicea să-şi amâne plecarea: colonelul voia să nu se mai întoarcă niciodată în Taiwan. Iar Jou-Yi nu ştia nimic în legătură cu acest lucru.

În mod mecanic, el lăsă ochii în jos către servieta plină cu secrete de stat. Avu viziunea bruscă a unui angrenaj care avea să-l distrugă. Ca să-şi mai ascundă tulburarea, el bău paharul până la fund.

Simţindu-i disperarea, fata îl atinse cu gingăşie.

— Vin după tine peste câteva zile, îi promise ea. Şi eu aştept cu nerăbdare această călătorie.

Colonelul dădu din cap cu un zâmbet forţat. La fel ca în tragedia greacă, firele destinului se înnodau în mod inexorabil. Cancerul mamei nu putea să dispară ca prin minune, iar el nu avea cum să mai dea înapoi. Această plecare forţată era sfârşitul ineluctabil al unui proces iniţiat cu mulţi ani în urmă. Din nefericire, în viaţa lui existase o perioadă despre care nu-i vorbise lui Jou-Yi, în ciuda iubirii pe care i-o purta. Nu atâta vreme cât se aflau încă pe pământ taiwanez. El se forţă să zâmbească.

— Sunt sigur că nu este vorba de ceva grav. Mama ta se bucură de o sănătate perfectă… dar sunt trist că trebuie să plec fără tine mâine dimineaţă.

— La fel sunt şi eu, dar îmi este cu neputinţă să o las singură pe mama. Este îngrozitor de speriată.

Lee Chang apucă beţişoarele şi încercă să mai ciugulească ceva din farfuriile cu delicatese înşirate înaintea lui. Jou-Yi îl imită. Nici unul nu mai avea chef de vorbă. După ce termină supa, tânăra dădu semnalul de plecare. În drum spre maşină, ea se lipi de amantul ei şi-i şopti la ureche:

— Mai avem timp doar până mâine ca să ne luăm rămas bun.

*

* *

Cu picioarele larg desfăcute, cu bazinul ridicat pe o pernă imensă de mătase galbenă, pe care era brodat un dragon şi cu braţele înnodate în jurul mijlocului lui Chang, Jou-Yi avea senzaţia că acesta o străpunge până la inimă. Legănată în sus şi în jos de mişcările sacadate ale amantului ei şi de ritmul Simfoniei a IX-a de Beethoven, ea încerca să prelungească cât mai mult acest moment minunat, invadat totuşi de o undă de tristeţe provocată de iminenta lor despărţire..

— Eşti dur ca un tigru de jad! îi şopti ea.

Inspirată de poezia clasică chineză, ea utiliza adesea expresii destul de desuete ca să-şi exprime plăcerea, spre marea încântare a colonelului Chang. Când sosiseră în micul apartament, ea se lipise strâns de el, şoptindu-i la ureche:

— Repede, vino în grădina mea…

Era un mod învechit de a-i cere să facă dragoste; în Taiwan, se vorbea dialectul mandarin, adică limba chineză clasică. Colonelul Chang îi desfăcuse cu mişcări febrile nasturii rochiei de mătase, luând în palme sânii a căror duritate îl înnebunea şi începu să-i frământe. Excitată de mângâieri, Jou-Yi îl atrase spre pat, nerăbdătoare să-l simtă.

Ea îl imploră gâfâind:

— Inima mea, grăbeşte-te, căci simt că nu mai rezist!

Colonelul se supuse, urmărind semnele provocate de plăcere pe chipul iubitei sale. Unghiile lungi ale acesteia se înfipseră adânc în şalele lui.

— Rămâi nemişcat, gemu femeia.

Bazinul ei tresări şi tot corpul i se acoperi de o sudoare parfumată. Cu toate puterile încerca să reţină membrul amantului ei, forţându-l să rămână imobil în fundul

vaginului ei pe toată perioada orgasmului. Îi replicase adesea că acest lucru dubla senzaţia de plăcere. Lee Chan se forţă să nu se mişte, controlându-şi respiraţia. El încă nu ajunsese la climax. Jou-Yi savura orgasmul gemând încontinuu. Când valul plăcerii se diminua, ea îi dădu drumul şi, cunoscând gusturile amantului ei, se rostogoli cu faţa în jos şi îşi ridică bazinul, îngenunchind. Aşezat în genunchi la spatele ei, Chang o penetra din nou. Femeia gemu.

— O, iubitule, ce puternic eşti! Te simt în toată făptura mea! În culmea fericirii, Lee Chang se retrase, ca mai apoi să o penetreze din nou, lent, până la rădăcină. În momente ca acesta, colonelul ar fi dorit ca sexul său să i se lungească precum nasul lui Pinocchio. Apoi, el se aplecă şi, cu mâna dreaptă strânse părul răsfirat pe spatele lui Jou-Yi. Făcu o coadă pe care o înfăşură în jurul mâinii, trăgând în sus capul amantei sale. Cu cealaltă mână crispată pe şoldul ei, începu să o călărească din ce în ce mai repede, provocându-i ţipete de plăcere. Acest simulacru de viol îl excita extraordinar de mult. Când explodă, el scoase un răcnet sălbatic ce acoperi acordurile simfoniei beethoveniene, iar femeia simţi al doilea orgasm.

Timp îndelungat, cei doi rămaseră strâns uniţi, ascultând finalul CD-ului. În cele din urmă, Lee Chang îşi lipi buzele de urechea iubitei sale şi o întrebă cu nelinişte în glas:

— Vei veni repede după mine, nu-i aşa, iubirea mea?

Fără să răspundă, Jou-Yi strânse musculatura vaginului ei în jurul sexului, încă dur. Acest lucru valora mai mult decât toate cuvintele din lume.

*

* *

Cele două Suhoi 30 trecură prin faţa bungalourilor din *Pelangi Resort*, într-un huruit ca de tunet, zburând la o altitudine de doar câţiva metri deasupra Mării Andaman, atât de aproape, încât se puteau distinge chipurile piloţilor. Apoi se îndreptară către zenit într-un viraj magistral. Vopsite în culori de camuflaj, cele două aparate ruseşti de vânătoare evoluau ca două maşini acrobatice, descriind pe cerul insulei Langkawr figuri fantastice. Ele erau invitate de

onoare la Salonul de armament.

De obicei, insula era un punct de atracţie turistică, fiind situată la nord de Malaysia şi foarte aproape de frontiera thailandeză. Prin bunăvoinţa prim-ministrului Mohamed Mahathir, pentru opt zile, ea era gazda celor mai mari producători de armament din lume.

Instalat pe veranda bungaloului cu numărul 47 din *Pelang: Resort,* cel mai bun hotel din insulă, colonelul Lee Chang urmărea distrat cele două avioane de vânătoare care se îndepărtau. De douăzeci şi patru de ore de când sosise în acest colţ de paradis, imaginea iubitei sale nu-i mai dădea pace. Nu avea chef de absolut nimic, nici de mâncare, nici de făcut baie în mare şi nici să meargă la Salon, deşi era obligaţia sa. După el, ar fi sunat-o pe Jou-Yi din sfert în sfert de oră, numai ca să-i asculte vocea. Mama ei fusese operată chiar în dimineaţa aceea, iar ea se afla la căpătâiul ei. Acum era măcinat de altă grijă, ce se suprapunea cu lipsa iubitei sale. Ceva care îi venise în minte în avion. Gândindu-se la ultimele momente de după cutremur, realizase cu oroare că uitase în fotocopiator ultima foaie de document, când aparatul se oprise din pricina penei de curent!

Se consola la gândul că în orice caz, el n-ar fi reuşit să recupereze foaia înţepenită în interiorul maşinii fără să trebuiască să o demonteze, iar asta ar fi fost imposibil.

Uneori îşi zicea că trăise un coşmar ale cărui momente nu se mai puteau reconstitui cu precizie. Toate acestea aparţineau de acum trecutului, unei vieţi care luase sfârşit din clipa în care urcase în avionul pentru Kuala Lumpur. Dar Jou-Yi rămăsese în Taipei. Ştia că va tremura cât va fi despărţit de ea. Preţioasele documente fotocopiate erau la adăpost în seiful electronic din camera sa, protejat de o combinaţie ştiută numai de el.

Ca să-şi mai schimbe gândurile, el privi la cele două avioane Suhoi care se întorceau aproape de nivelul mării, de parcă ar fi vrut să intre în bungalourile de lux ale hotelului. Un grup de japonezi ce făceau plajă priveau stupefiaţi la formaţia de avioane, întrebându-se dacă nu cumva începe cel de Al Treilea Război Mondial…

Asurzit de huruitul motoarelor, colonelul Chang intră în camera mobilată cu lemnărie închisă la culoare.

Pelangi Resort era compus dintr-o sută de bungalouri cu acoperişuri din ţiglă roşie, ridicate pe nişte piloni. Fiecare avea patru camere, două la parter şi două la etaj. Erau confortabile, cu aer condiţionat, izolate unele de altele, răspândite pe o suprafaţă de câteva hectare de vegetaţie tropicală, la marginea unei plaje brodate cu cocotieri. Langkawi era exact cum îşi imaginase: un adevărat paradis tropical…

După ceaţa şi frigul din Taiwan, era un adevărat vis: 27 de grade zi şi noapte, marea caldă şi feţele zâmbitoare ale băştinaşilor. Turiştii singaporezi, australieni sau japonezi se buluceau aici. Din păcate, colonelul Lee Chang, chinuit de absenţa iubitei sale şi de celelalte necazuri, nu reuşea să profite de această minune. El îşi scoase din bar o sticlă de Defender vechi de 12 ani şi îşi turnă o porţie zdravănă, pe care o bău fără gheaţă sau apă minerală…

El lăsă ca alcoolul să-i alunge greutatea din stomac. Reuşise să plece cu bine din Taiwan, cu sufletul la gură când trecea prin vama aeroportului internaţional din Taipei cu servieta sa doldora de documente ultrasecrete, ce revelau esenţialul programului nuclear militar taiwanez. Era suficient ca să fie împuşcat. Cu toate astea, putuse să treacă fără probleme, protejat de actul de identitate militară. Citise în ziar despre cutremurul de pământ, considerat modest pentru Taiwan. Dar el avea să-l ţină bine minte…

La ieşirea din imensul aeroport din Kuala Lumpur, conceput pentru un număr de pasageri de zece ori mai mare, un reprezentant al misiunii taiwaneze în Malaysia îl aştepta cu discreţie. Era în realitate un funcţionar al Ministerului Apărării care îşi organizase un mic sejur în insuliţă. El îi dădu lui Chang *„vouchers”* pentru hotel, un bilet Kuala Lumpur-Langkawi şi retur, precum şi scrisoarea de acreditare pentru LIMA[2].

Colonelul Chang avea sarcină să-i contacteze pe constructorii ruşi ai rachetelor sol-aer, care erau cu 30 %

[2] Langkawi International Military Air Show.

mai ieftine decât ale americanilor. De asemenea trebuia să se întâlnească şi cu negustorii de arme sud africani, în legătură cu elicopterele grele şi tunurile de 155.

Telefonul sună, iar el se repezi să răspundă. Un val de bucurie îi inundă sufletul când recunoscu vocea iubitei sale.

— Operaţia s-a desfăşurat cu bine, îl anunţă aceasta. În seara asta voi rămâne la spital, lângă mama.

— Când vei veni? Nu se putu abţine colonelul Chang.

— Peste trei sau patru zile. Aştept rezultatul biopsiei. Îmi este tare dor de tine…

— Şi mie îmi este dor de tine, zise Chang.

Mai discutară vreo douăzeci de minute, apoi se despărţiră cu părere de rău. Fără Jou-Yi, colonelul se simţea ca un drogat fără drog… Ea se afla în fiecare celulă a trupului său, în fiecare neuron. Era un drog delicios care se transforma într-o otravă teribilă.

Îşi mai turnă o porţie de whisky ca să-şi alunge neliniştea ce-l cuprindea iar şi încercă să se concentreze asupra altui lucru. Pe această insulă tropicală, se simţea între două lumi. Ca să păşească în noua sa viaţă nu-i trebuia decât să meargă la Salon şi să se prezinte la un anumit stand. Restul avea să meargă de la sine, potrivit schemei stabilite. Se înţeleseseră ca el să dea semnalul, dar lipsa lui Jou-Yi îl tulburase de tot.

O dată ce procesul ar fi declanşat, nu mai putea da înapoi. Aşadar trebuia să o aştepte pe Jou-Yi. Era de dorit ca ceilalţi să nu-l descopere primii. Gândul i se întoarse la Jou-Yi şi începu să se mângâie singur ca un puşti de liceu, rugându-se ca ea să vină cât mai repede.

*

* *

În biroul de la ultimul etaj al Ministerului Apărării din Taiwan, domnea o atmosferă tensionată. Cei cinci bărbaţi aflaţi acolo erau cu capetele vârâte în dosare, conştienţi de gravitatea momentului. Generalul Cheng Chuan, directorul de la Intelligence Bureau din Ministerul Apărării, luă cuvântul cu un glas şuierător. Era un bărbat uscăţiv, cu părul alb tuns scurt şi cu gura încadrată de două cute adânci. Era un credincios servitor al statului, fiul unuia

dintre fondatorii Taiwanului.

— Nu se află nimic în acest dosar! zise el cu vocea ascuţită. Nimic! Colonelul Chang nu a fost niciodată bănuit de nimic, altfel nu ar fi ocupat postul pe care îl are… Şi cu toate astea, iată ce am găsit!

El flutură o foaie de hârtie mototolită, plină cu cifre şi diagrame. Fusese găsită în fotocopiatorul defectat în timpul cutremurului. Funcţionarul care o găsise fusese intrigat de inscripţia ULTRASECRET care o bara şi alertase serviciul de securitate. Originalul se afla într-unul din dulapurile blindate ce conţineau cele mai bine păzite secrete din institut. Restul istoriei fusese reconstituit destul de repede. Către ora cinci, colonelul Chang semnase în registrul de la parterul clădirii. Or, el făcea parte dintre puţinele persoane care aveau codul de acces la ultimul etaj. Alt lucru ciudat era că el semnase doar la intrare, nu şi la ieşire… Apoi părăsise insula a doua zi de dimineaţă, pentru a pleca într-o misiune specială.

Generalul Fa Wu Diao, directorul MJIB[3], luă cuvântul. Era specializat în lupta contra spionilor din China comunistă. Era teribil de tulburat.

— Nu înţeleg de ce colonelul Chang, dacă este într-adevăr vinovat, se mai află încă la Langkawi, remarcă el. Ar fi putut placa uşor la Kuala Lumpur, de unde ar fi putut lua un avion pentru Hong Kong…

Se lăsă o linişte grea. Cel mai mare duşman al Taiwanului era China. Serviciile secrete chineze – Goangbu – ar fi dat o adevărată avere unui trădător ca Lee Chang. Generalul Fa Wu Diao nu mai era om de când aflase despre trădarea acestuia. Ca responsabil cu contraspionajul putea fi tras la răspundere pentru furarea secretelor militare ale Taiwanului. Ştia ce îl aşteaptă. În Taiwan nu se ierta nimic.

— Nimic, absolut nimic compromiţător nu există în trecutul colonelului Chang, care ar putea fi legat de Beijing, adăugă un consultant al Ministerului Apărării.

— Poate că situaţia nu este chiar atât de gravă precum ne-o imaginăm, zise generalul Fa Wu Diao. Până acum, nu avem nici o dovadă că Chang ne-a trădat. Noi doar presupunem că a făcut copii clandestine. Poate că există o

[3] Ministry of Justice Investigation Bureau (n.a.).

explicaţie pentru acest lucru, în momentul acela s-a produs cutremurul de pământ. Poate că asta i-a schimbat planurile. Cum trebuia să plece a doua zi, nu a mai avut timp să dea vreo explicaţie. Acum se află la Langkawi conform previziunilor.

— Poate foarte bine să predea informaţiile şi să se întoarcă aici, remarcă un alt general. Poate că nu şi-a dat seama că a rămas o hârtie în aparat. Singurul mod ca să putem afla ce s-a întâmplat este să-l chemăm imediat înapoi. Dacă are conştiinţa curată, va accepta fără dificultăţi.

Generalul Cheng Chuan aprobă.

— Excelentă idee. Mă voi ocupa de asta, dar vreau să trimit pe cineva care să poată face faţă ambelor situaţii posibile.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Trebuie să prevedem şi situaţia în care colonelul ar fi vinovat şi refuză să se întoarcă. Atunci trebuie eliminat *imediat* şi recuperate documentele, dacă acestea se mai află la el..

Ca un bun profesionist, el cunoştea valoarea inestimabilă a unui trădător, cu mult mai mare decât a celor mai grozave documente. Un martor viu era de nepreţuit.

El se întoarse către un bărbat cu părul cărunt, adjunctul său operaţional.

— Colonele Fu Wang, aveţi pe cineva? Cineva care să nu trezească suspiciunile serviciilor malaieziene.

Colonelul Fu Wang era şeful înotătorilor militari şi a unităţilor de luptă pentru acţiuni „speciale”.

— Da, am un om potrivit, răspunse acesta. Va pleca mâine dimineaţă. Misiunea noastră din Kuala Lumpur îl va ajuta.

— Foarte bine, zise generalul Cheng Chuan. Interesul nostru este ca să rezolvăm această problemă în mod pozitiv. Totuşi, având în vedere gravitatea consecinţelor posibile, am cerut o audienţă preşedintelui Lee Teng Wui ca să-l pun la curent cu situaţia.

Lee Teng Wui era primul preşedinte al Taiwanului, ales în mod democratic, în 1966. Acest lucru nu-l împiedica să fie

un. „rebut”.

*

* *

Începuse să se întunece, dar caruselul infernal al avioanelor continua deasupra insulei Langkawi. Un Mig 29 trecu la mică altitudine, într-un huruit îngrozitor. Asurzit, colonelul Chang, instalat pe terasa sa, avu nevoie de câteva secunde ca să-şi dea seama că cineva bate la uşa sa. Cu siguranţă, era valetul care voia să-i facă patul. El se duse să deschidă, dar rămase împietrit.

O chinezoaică tânără, cu părul scurt, prins cu o fundă, cu trăsături destul de plăcute, îmbrăcată cu o bluză de un alb opac şi cu pantaloni bine mulaţi pe trup, se afla în pragul uşii, cu o geantă mare atârnată pe umăr.

— Sunteţi colonelul Chang? întrebă fata cu o voce metalică.

— Da.

Ea îi întinse mâna.

— Mă numesc Susie Wang. Lucrez pentru Ministerul Apărării. Şeful meu este Fu Kang de la Al Patrulea Birou.

Colonelul Chang simţi că îngheaţă. Fu Kang era şeful „Afacerilor rezervate” de la Cabinetul militar al ministrului Apărării. Euforia provocată de convorbirea avută cu Juo-Yi se risipi imediat. Ce însemna această vizită? Ascunzându-şi neliniştea, el deschise uşa şi spuse:

— Intraţi, vă rog.

După ce fata pătrunse în încăpere, el o întrebă:

— Care este scopul vizitei dumneavoastră?

— Am venit să vă aduc un mesaj confidenţial din partea generalului Cheng Chan, răspunse fata. Sunteţi chemat de urgenţă la Taipei. Am ordin să vă iau cu mine. Există un avion pentru Kuala Lumpur astă-seară, la ora 21, cu escală la Singapore şi apoi la Taipei.

Colonelul încercă să-şi păstreze sângele rece.

— Mă aflu aici în misiune oficială, remarcă el hotărât. Nu pot abandona fără un ordin expres din partea superiorilor mei.

— Întoarcerea dumneavoastră este obligatorie, răspunse sec Susie Wang. Eu nu ştiu nimic mai mult.

Taiwanezul rămase împietrit, cuprins de un frig glacial. Era clar ca lumina zilei: fusese descoperit şi îl prindeau ca pe un imbecil. În China comunistă şi în Uniunea Sovietică, se proceda în acest mod. Vinovaţii erau căutaţi în străinătate şi erau aduşi în ţară ca să fie împuşcaţi. Trebuia să gândească repede. Femeia părea a fi o ucigaşă profesionistă din acelea folosite în operaţiunile clandestine. Simţea că este gata să reacţioneze fără nici cea mai mică îndoială. Era cu siguranţă înarmată, în vreme ce el nu avea nici un fel de armă… Trebuia să câştige un pic de timp, să o liniştească.

— Foarte bine. La urma urmelor, sunt militar şi trebuie să mă supun ordinelor. Doriţi să mă aşteptaţi în lobby până îmi pregătesc bagajele?

— Prefer să rămân aici, răspunse Susie cu o voce neutră.

— Cum doriţi. Vreţi ceva de băut?

— Un pahar cu apă.

— Perfect.

El scoase din bar o sticlă cu apă minerală şi umplu un pahar.

— Nu va dura mult, spuse el.

Se retrase apoi în sala de baie. Acolo se sprijini de perete, căutând cu disperare o soluţie. Dacă încerca să fugă, femeia l-ar fi împuşcat. *Trebuia* să facă ceva. Lua valiza goală şi o puse pe un pat, în cameră. Aşezată pe celălalt pat, Susie Wang privea către mare.

Întorcându-se în baie, ofiţerul zări halatul de baie al hotelului.

*

* *

Colonelul Chang se întoarse cu braţele pline de haine pe care le puse în valiză. Apoi, pătrunse în spaţiul dintre cele două paturi, cu halatul de baie în mână. Susie Wang era cu spatele la el. El îi aruncă halatul peste cap. Aproape în acelaşi moment, prinse cu ambele mâini cordonul şi îi răsuci în jurul gâtului chinezoaicei care se lupta din răsputeri să scape. Susie Wang ţipa din răsputeri. Cu amândouă mâinile, colonelul o trase către el şi o răsturnă pe pat. Geanta îi căzu pe duşumea. Dintr-un salt o înhaţă şi vârî mâna înăuntru.

După zece secunde avea în mână un imens revolver automatic.

Huruitul unui avion Suhoi se amplifică din ce în ce mai mult. Colonelul întinse braţul aţintit către capul înfăşurat în halatul alb şi apăsă pe trăgaci de trei ori. Detonaţiile se pierdură în zgomotul reactoarelor avionului. Halatul se făcu roşu, iar corpul femeii se prăbuşi între cele două paturi. Ofiţerul puse arma pe noptieră şi se aşeză. Simţea că-i vine să vomite. Jou-Yi era încă în Taiwan, iar el tăiase deja toate căile de întoarcere.

Luă sticla cu whisky şi, cu mâna tremurândă, îşi umplu paharul, pe care îl goli pe nerăsuflate, apoi îşi căută agenda electronică unde afişă un număr pe care îl formă cu mare atenţie. Duse receptorul la ureche. Când o voce repetă numărul în engleză, colonelul Chang pronunţă scurta frază ce reprezenta semnalul de recunoaştere. După ce puse receptorul în furcă, se duse pe terasă şi contemplă marea cenuşie şi cerul pustiu, gândindu-se intens la Jou-Yi ca să nu îşi piardă minţile.

Capitolul II.

— Oh, My God!

Steve Kosar, „case officer” al CIA la Kuala Lumpur, privi tremurând la receptorul pus în furcă. Simţea un nod în gât. Ori de câte ori suna cineva pe această linie, nu era nimic bun. Timp de douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, era cineva acolo ca să poată răspunde. Steve Kosar se uită la ceas. Era ora şapte şi zece. Şeful său, Timothy Applegate, trebuia să mai fie în biroul lui. Se repezi către etajul superior şi bătu la uşă. Fu invitat înăuntru.

Timothy Applegate citea Straits Time fumând o ţigară. Obişnuia să stea până târziu în biroul din Ambasada americană situată pe Jalan Tun-Razak, un bulevard periferic care înconjura oraşul de la est la sud. El îl privi întrebător.

— Ce s-a întâmplat, Steve?

„Case officer” se imobiliza în faţa lui în poziţie de drepţi. Timothy Applegate nu admitea atitudinea familiară din partea subordonaţilor. Cu craniul ras, cu maxilarul colţuros şi ochii de un albastru închis, el îţi evoca mai degrabă o „Beretă verde” decât un diplomat.

— Tocmai am primit un apel pe linia E[4].

Şeful centralei puse ziarul pe birou şi încruntă sprâncenele. „Phoenix” era o operaţiune în care el juca doar un rol secundar şi care nu trebuia să-i pună nici un fel de probleme.

— Ce v-a spus „Phoenix”, cu exactitudine?

— „Sunt la Langkawi, iar vremea este foarte urâtă” zise Steve Kosar.

Applegate părea contrariat. Acesta era norocul său, tocmai când se pregătea să plece în concediu. Şi era ultimul său post

Înainte de a ieşi la pensie… El se sculă şi deschise dulapul blindat care ocupa un perete întreg. Scoase din el

[4] Emergency (Urgenţă) (n.a.).

dosarul „Phoenix”. Nu conţinea mare lucru. El ridică privirea.

— „Phoenix” se află la *Pelangi Resort.* Trebuia să ne contacteze de la sosirea sa. Va trebui să trimitem acolo pe cineva. Sunteţi liber?

Steve Kosar, răspunse cu o voce nesigură:

— *Yes, sir.* Dar cred că ar trebui să trimitem pe cineva necunoscut. Pe mine mă cunosc cei din serviciile malaieziene.

— *That’s true! That’s true,* recunoscu Applegate.

În vizita făcută în Malaysia cu câteva săptămâni mai devreme, vicepreşedintele Statelor Unite avusese minunata idee de a-l ofensa pe prim-ministrul Mahathir dându-i lecţii în legătură cu Drepturile Omului. După aceea, malaiezienii abia puteau să-i mai înghită pe americani. Staţia de la Kuala Lumpur primise ordin să fie cu băgare de seamă ca să nu dea motiv pentru atacuri. Afacerea „Phoenix” venea într-un moment extrem de prost. Applegate reflectă un moment.

— OK, spuneţi-i lui George Li să se ducă acolo. Vreau un raport mâine seară. Trimiteţi apoi un mesaj urgent la Langley. La urma urmelor, „Phoenix” este copilaşul lor. Mai sunt ceva probleme?

— Nu, *sir,* făcu Kosar, retrăgându-se către uşă.

George Li, de origine chineză, nu fusese încă reperat de agenţii din Police Special Branch, serviciul de contraspionaj al Malaysiei. Ar fi fost şi mai bine dacă ar fi fost un malaiezian, dar CIA nu avea nici unul… Agenţii clandestini lucrau sub acoperirea câtorva societăţi americane, petroliere, de gaz sau semiconductori, la alegere.

George Li era în mod oficial angajatul unui fabricant de semiconductori. Chipul îi era ascuns după o pereche de ochelari, cu ramă de baga, ce-i dădeau o înfăţişare mai mult decât inofensivă. Era mic, rotofei şi vorbea mandarina, cantoneza şi malaieza.

După ce rămase singur, Timothy Applegate îşi zise că era bine să se amestece cât mai puţin în afacerea „Phoenix”.

*

* *

Colonelul Chang tresări când auzi telefonul sunând. Nu

dormise mai deloc şi se străduia să se odihnească privind marea de pe terasa sa. Se grăbi să ridice receptorul.

— Domnul Lee Chang?

— Da.

— Sunt un prieten al prietenului pe care l-aţi sunat aseară. Cum sunt în trecere prin Langkawi, doream să vă salut.

— Unde sunteţi?

— La recepţie.

— Mă aflu la bungaloul numărul 47, camera 4706, spuse Chang simplu.

Îndată după ce închise telefonul, făcu puţină ordine, îndreptă aşternutul şi ascunse sticla de Defender. Apoi îşi puse pantalonul. Peste cinci minute auzi o bătaie la uşă. George Li era lac de apă: străbătuse aproape un kilometru de la lobby prin căldura umedă de afară. El strânse îi mâna ofiţerului taiwanez şi spuse:

— Mă numesc George Li şi sunt trimis de prietenul dumneavoastră din Kuala Lumpur. Putem vorbi în engleză sau în mandarină. Ce s-a întâmplat?

— Veniţi, zise colonelul, conducându-l pe terasă.

Ei se instalară în fotolii. Li se şterse de transpiraţie, apoi întrebă:

— Ce probleme aveţi, Colonele Chang?

Ofiţerul taiwanez se pregătise pentru acest „debriefing”. El o luă de la început, vorbind despre incidentul cu documentul uitat în fotocopiator şi termină cu apariţia lui Susie Wang şi cu lichidarea ei. Când colonelul termină de vorbit, George Li avu impresia că slăbise cinci kilograme.

— Ce aţi făcut cu cadavrul?

Colonelul făcu un semn către marea cenuşie acoperită de norii negri ai musonului.

— Este acolo, jos, lângă un banc de nisip, îngrozit, Li privi în direcţia indicată.

— Dar va ieşi la suprafaţă!

— Nu, îl asigură colonelul. Am avut grijă să cumpăr nişte centuri de plumb folosite pentru lestarea scafandrilor. Le-am fixat în jurul cadavrului şi apoi l-am dus până la apă.

— Nu v-a văzut nimeni?

George Li nu putea să-şi creadă urechilor.

— Nu, nu, m-am uitat bine în jur. Am dus cadavrul în spatele bancului de nisip, unde apa are doi metri adâncime. A fost luat imediat de apă.

Agentul CIA bău o gură de bere. Nu avea decât un singur gând în creier: să fugă de aici cât mai repede. Trebuia însă să afle totul.

— Dar ce aţi făcut cu halatul plin de sânge?

— L-am lăsat pe cadavru, făcu simplu ofiţerul taiwanez. Era prea greu de ars.

Cu alte cuvinte, crima era semnată... Ca să şteargă impresia cauzată de această mărturisire, Chang adăugă repede:

— Am spălat sângele de pe jos şi i-am îngropat geanta departe pe plajă. Am păstrat însă revolverul. Un Walther PPK.

George Li îşi şterse fruntea.

— De unde venea femeia aceea? A fost întâi la hotel?

— Nu cred. A sosit în Kuala Lumpur în aceeaşi dimineaţă, i-am văzut biletul.

— Dar nu avea bagaje?

— Nu cred, probabil că le-a lăsat în aeroport.

George Li îşi aprinse o ţigară ca să-şi ascundă nervozitatea. Nu putea să-l judece pe colonelul Chang, care se apărase, dar cadavrele sfârşesc prin a ieşi la suprafaţă... Mai ales atunci când erau aruncate aproape de ţărm. El căută ceva pozitiv de care să se agate.

— Toate astea s-au petrecut aseară, remarcă el. De atunci s-a mai petrecut ceva nou?

— Nimic, spuse colonelul, dar lucrul acesta nu mă miră. Abia azi vor începe să se alarmeze. Taiwanul este departe. Serviciile lui nu dispun de echipe operaţionale în această ţară. Desigur că vor face tot ce vor putea ca să mă neutralizeze, dar au nevoie de timp pentru asta.

În sfârşit, o veste bună! îşi zise George Li. Până la urmă, situaţia nu era chiar atât de catastrofală precum o evaluase după ce ascultase relatarea de coşmar a colonelului.

— Potrivit dosarului dumneavoastră, ar trebui să fiţi exfiltrat pe crucişătorul US *Vincennes,* care va sta aici

patruzeci şi opt de ore datorită Salonului internaţional. Nu ştiţi dacă a apărut?

— Era de presupus că-mi veţi spune dumneavoastră dacă a sosit sau nu, îl corectă cu un ton egal colonelul Chang.

— Bine, făcu Li. Nu este greu de aflat acest lucru. Salonul s-a deschis alaltăieri şi durează opt zile. În acest interval de timp va trebui să se încadreze şi crucişătorul *Vincennes.* Până atunci, fiţi cu ochii-n patru. Nu părăsiţi hotelul şi nu ieşiţi noaptea. Şi rugaţi-vă ca să nu iasă cadavrul la suprafaţă. Ar fi o complicaţie extrem de neplăcută.

— Nu cred, răspunse colonelul Chang. George Li se sili să afişeze un zâmbet optimist.

— Eu trebuie să mă întorc imediat la Kuala Lumpur ca să fac raport. Mă voi întoarce probabil mâine. Nu fiţi neliniştit, vom avea grijă de dumneavoastră…

— Mulţumesc, spuse simplu Chang.

George Li se scarpină pe gât. Sosise momentul cel mai delicat.

— Se pare că aţi adus din Taiwan nişte documente extrem de preţioase.. Având în vedere împrejurările, poate că ar fi mai prudent să le punem la adăpost în Kuala Lumpur.

— Prefer să le păstrez aici, sunt în deplină siguranţă. George Li nu insistă. Avea sarcina să vadă care este situaţia, nu să rezolve el problema. De fapt nici nu dorea să ia avionul cu acele documente asupra sa.

— Bine, făcu el în încheiere. Înţeleg poziţia dumneavoastră. Voiam doar să vă scap de o grijă în plus. Centrala are mijloacele de comunicare protejate ca să ia legătura cu *„Vincennes”* pentru a vă aranja exfiltrarea. Vă voi ţine la curent.

Colonelul Chang dădu din cap, arătând că este de acord. George Li se sculă şi se îndreptă către uşă, urmat de colonel. Deşi era în plină zi, camera era destul de întunecoasă, din cauza lemnăriei de mahon. Când se întoarse cu faţa către colonel, Li observă crosa unui revolver pe sub cămaşă. El zâmbi forţat.

— Să nu ieşiţi aşa. Nu trebuie să fiţi remarcat.

— De ieri încoace, sunt nervos, recunoscu colonelul. Am

trecut prin momente extrem de grele.

George Li avea chef să-i spună că atunci când îţi trădezi ţara nu trebuie să te aştepţi la un pat de trandafiri, dar se abţinu. Dacă Chang se transformase într-un criminal, fusese în favoarea Statelor Unite… El se mulţumi să-i strângă mâna.

— Curaj, spuse el. *Vincennes* nu va întârzia să-şi facă apariţia, iar atunci problemele dumneavoastră vor lua sfârşit.

Colonelul Chang îl privi într-un mod bizar.

— Nu, zise el. Problemele mele nu se vor termina.

— De ce?

— Pentru că nu am de gând să mă îmbarc pe *Vincennes* fără logodnica mea, Jou-Yi. Aşa m-am înţeles cu persoana pe care am văzut-o la Taipei.

— În acest caz, nu există nici o problemă, îl asigură George Li. Unde este logodnica dumneavoastră?

— Ea se află încă în Taiwan, făcu Lee Chang. Mama ei a suferit o operaţie şi nu a putut veni cu mine. Dar ne vom întâlni cât mai repede posibil.

— Sper din toată inima, zise Li cu un surâs crispat. Bruma de optimism pe care reuşise să o adune fusese pe loc spulberată. Avea de a face cu o criză extrem de gravă.

El strânse mâna colonelului Chang, care îi spuse cu o voce emoţionată:

— Eu iubesc Statele Unite aproape la fel ca pe propria mea patrie. De douăzeci de ani, am tremurat de zeci de ori, mi-a fost ruşine, am regretat, dar am făcut tot ce mi s-a cerut. Azi, mi-am sacrificat cariera, sunt obligat să fug din ţara mea, ştiind că numele îmi va fi blestemat de către compatrioţi. Ştiu că sunt un trădător. Un singur lucru nu vreau însă să abandonez: femeia pe care o iubesc.

— Înţeleg, se bâlbâi George Li, depăşit. *Everything is going to be aii 'right!*[5]

[5] Totul se va petrece cu bine! (n.t.).

Capitolul III.

Avionul Boeing 777 al companiei Lauda Airlines părea că planează deasupra unei mări de cocotieri de un verde întunecat, ce se întindea până departe, la orizont. Malko se destinse şi îşi potrivi ceasul marca Breitling Crosswind la ora din Kuala Lumpur. Erau cu şapte ore în plus faţă de ora Vienei, de unde plecase în ajun, la începutul după-amiezii. Sătul de caviar, votcă, Taittinger, Comtes de Champagne, el se întindea cu voluptate în fotoliul său de la clasa întâi, răsfăţat de o malaieziană graţioasă, cu o gură plină de promisiuni, fără să simtă că trecuseră douăsprezece ore de zbor. Plecarea se anunţase într-un moment de dragoste cu logodnica sa, Alexandra, pe care o legase de patul cu coloane al creatorului Romeo. Şeful Centralei CIA din Viena îl anunţase fără preaviz că avea un loc rezervat pe numele său la zborul 2173, cu destinaţia Kuala Lumpur. Şi că afla mai mult când va ajunge acolo.

Elko Krisantem fusese nevoit să conducă Rolls-ul ca pe un Ferrari de Formula 1.

Un „field-officer” de la centrala din Viena îl aştepte pe Malko la Schwechat ca să-i dea biletul de avion şi dolarii. De multă vreme, Malko nu mai putea să ia cu el pistolul său extraplat, din cauza controalelor din aeroporturi. Reuşea însă să-şi facă rost de o armă la faţa locului, în caz de necesitate. Tipul care-i dăduse actele necesare şi banii nu fusese în stare să-l lămurească în legătură cu scopul plecării sale la capătul lumii.

— În scurt timp vom ateriza la Kuala Lumpur International Airport, anunţă vocea catifelată a însoţitoarei de bord. Temperatura aerului este de 27 grade, iar umiditatea este de 100%.

Malko îşi amintea de Kuala Lumpur, unde fusese cu ani în urmă. Ca de un oraş provincial, înecat în vegetaţia tropicală, cu cerul răvăşit de nori grei. O treime din populaţia malaieză era de origine chineză, budistă, în vreme ce malaiezienii erau aproape în majoritate musulmani.

Avionul ateriza ca o libelulă. Aerogara era gigantică, kilometri pătraţi. De marmură, cu culoare interminabile, cu lustre grandioase şi chiar cu un tren interior. Un stol de femei de serviciu se ocupa cu menţinerea curăţeniei, care era exemplară. Surprinzător era faptul că locul era complet pustiu! După ce traversă un ultim salon, mare cât o catedrală, Malko ajunse la ieşire. Imediat văzu un chinez mic de statură, rotofei şi cu ochelari imenşi pe nas, care flutura o pancartă cu numele lui.

— Eu sunt Malko Linge.

Chinezul îi întinse mâna.

— George Li. Am sarcina să vă conduc la domnul Timothy Applegate.

Malko îl urmă. Umiditatea îl sufoca. Se simţi ceva mai bine când se văzu în maşina cu aer condiţionat. Li îi adresă un zâmbet liniştitor.

— Relaxaţi-vă. Avem de mers aproape douăzeci şi cinci de kilometri. Din fericire, vom merge pe autostradă.

— La ce hotel voi sta?

— Cred că azi veţi pleca direct în Langkawi, spuse cu o voce dulce chinezul.

— Langkawi? Ce mai este şi asta?

— O insulă, sir, la o oră de aici, cu avionul. Domnul Applegate vă va da toate lămuririle.

Autostrada era la fel de supradimensionată ca şi aeroportul, dar maşina CIA-ei înainta cu viteză de melc.

— Nu putem merge mai repede? Aş vrea să apuc să fac măcar un duş.

— Nu, *sir.* Este un Proton, un Mitsubishi asamblat în Malaysia. Nu are putere prea mare…

Malko îşi stăpâni enervarea. Aproape că aţipise când vocea lui Li anunţă:

— Am ajuns, *sir.*

Malko deschise un ochi şi văzu un indicator: KUALA LUMPUR 3 KM. În Malaysia se conducea pe partea stângă, dar se măsura în kilometri! Apărură primii zgârie-nori. Stupefiat, Malko descoperi că micul oraş tropical, plin de şarm cu casele lui coloniale şi marile lui parcuri, cu străduţe înguste pline de lume, aparţineau trecutului! Kuala Lumpur nu mai exista!

Fusese înlocuită cu o magmă de zgârie-nori, cea mai mare parte, de o hidoşenie înspăimântătoare. Ici şi colo se mai vedea câte o fâşie verde din jungla de odinioară, iar terenurile virane erau transformate în parchinguri. *Ar* fi zis că era opera unui arhitect beat mort, ce amplasase la întâmplare monştrii de beton şi sticlă şi şoselele pe care. Circulau mii şi mii de vehicule.

— Iată Clădirile Petronas! Sunt cele mai înalte din lume!

Dar şi cele mai urâte. Chinezul îi arătase două clădiri turn, gemene, cu care se mândrea Kuala Lumpur. Ai fi zis că sunt ieşite din nişte benzi desenate, cu vârful lor ascuţit şi cu hidoasa pasarelă metalică aruncată între ele.

Semăna cu Gotham City, oraş desenat pentru filmul *Batman.* Un fel de neogotic, amestecat cu SF…

— Este oribil! oftă Malko, îngrozit.

Aici totul era la scară mare. Până şi trotuarele păreau prea largi pentru puţinii trecători, striviţi parcă de aceste catedrele din beton. George Li dădu trist din cap.

— Au ras totul! Voiau să distrugă chiar şi Chinatown. Malaiezienii nu se mândresc deloc cu trecutul lor colonial. Au putut fi salvate doar câteva străzi din vechiul centru şi câteva case frumoase din Kelly Hill.

El se degajă din ambuteiaj şi pătrunse într-o autostradă urbană flancată de mari proprietăţi. Malko văzu o mulţime de vile enorme, cu acoperişuri din ţiglă roşie şi apărate cu uriaşe grilaje negre. Întregul ansamblu ocupa mai multe hectare.

— Iată şi ambasada, zise George Li, apropiindu-se de o poartă păzită de puşcaşi marini. Vă voi lăsa aici, pentru că trebuie să plec imediat la Langkawi, cu maşina.

— Cu maşina? De ce?

George Li zâmbi evaziv.

— Am nişte material cu mine. Dacă totul iese bine, astă-seară voi fi la *Pelangi Resort.*

El opri maşina în faţa clădirii principale şi îl conduse pe Malko până la ascensor, anunţând la etajul patru cu ajutorul unui walkie-talkie, apoi se retrase. Un bărbat cu statură de atlet, cu craniul ras şi cu ochi albaştri, îl primi pe Malko. Părea un actor de la Hollywood, cu chipul lui energic şi bronzat şi cu trupul atletic. Un pumn de-al lui putea să aibă destui cai-putere… Cu siguranţă, nu era un intelectual.

— Timothy Applegate, zise acesta. Aţi călătorit bine?

— Excelent! zise Malko, care visa un pat moale, aşa cum un câine visează la un os.

— Veniţi, nu avem prea mult timp la dispoziţie, spuse şeful centralei.

Cei doi traversară un birou, unde o secretară stătea lipită de un PE recalcitrant, apoi pătrunseră în biroul lui Applegate. Era o încăpere magnifică, cu un perete din sticlă de unde se vedea o panoramă a celor mai urâte construcţii din oraş. Malko se prăbuşi pe o canapea din piele, aruncând o privire discretă la o hartă a Malaysiei, agăţată pe perete. Şeful Centralei CIA îi întinse un pahar plin cu un lichid maroniu, cu miros greţos.

— Beţi asta. O să vă treziţi imediat!

Malko îşi înmuie buzele şi puţin îi lipsi să nu verse cafeaua pe biroul americanului. NASA reuşise să cucerească Luna, dar încă nu descoperise existenţa cafelei espresso.

— Persoana care m-a condus aici mi-a spus că voi pleca în insula Langkawi, zise el. Ce se întâmplă acolo?

— E o poveste mai lungă, oftă americanul. Mai vreţi un pic de cafea?

— Nu, refuză Malko, reprimându-şi un sughiţ. Mai întâi, vreau să-mi povestiţi.

Timothy Applegate se scarpină pe gât şi se aşeză în faţa lui.

— Nici eu nu am ştiut mare lucru până ieri. Cum cei de la Langley nu au avut timp să vă trimită pe cineva, mi-au transmis mie pe un circuit protejat elementele esenţiale ale acestei afaceri care este catalogată ca „supercosmică”. Adică, supersecretă.

Applegate se uită în dosarul său.

— Este vorba de operaţiunea „Phoenix”, începu el. Acum douăzeci de ani, agenţia a recrutat la Taipei. Un ofiţer taiwanez, Lee Chang, care azi are gradul de Colonel. În toţi aceşti ani, a fost plătit fără să facă nimic pentru noi. Tipul este extrem de ataşat americanilor, nu numai din motive pur băneşti. Acum doi ani, colonelul Lee Chang a ajuns director adjunct la Institutul de Ştiinţe şi Tehnologie Ching Shan. Acesta are o structură militarizată şi lucrează pentru dezvoltarea programului nuclear militar al Taiwanului.

— Taiwanezii au putere nucleară?

Timothy Applegate făcu semn că da, cu o mimică profund dezgustată.

— În aparenţă, se pare că sunt pe aproape…

Malko, brusc interesat, ridică privirea.

— Este ca şi cum mi-aţi spune că o femeie este *aproape* însărcinată… Au sau nu au putere nucleară?

— Nu o au încă. Dar sunt pe punctul de a o dobândi.

— Explicaţi-mi mai bine.

— Lucrează la asta de multă vreme. La început, canadienii le-au livrat un reactor experimental, la fel cu cel din Pakistan.

— Canada nu putea fi împiedicată să o facă, obiectă Malko.

— Teoretic, era de interes civil… Un reactor de cercetări de 40 megawaţi. Evident, asta a creat motive de îngrijorare. Cu acelaşi tip de reactor, India a produs plutoniu şi a efectuat primul test de reacţie. O explozie de toată frumuseţea…

Savanţii erau nişte naivi.

— Şi de ce vrea Taiwanul să aibă o bombă atomică tocmai acum, când se află sub protecţie americană? întrebă Malko.

— Taiwanezii au o teamă viscerală de chinezi, îi explică americanul. Când China a făcut prima experienţă cu bomba atomică, în 1960, Taiwanul a implorat SUA să îngheţe instalaţiile nucleare chinezeşti. Bineînţeles că nu au fost luaţi în seamă.

— Treaba asta nu v-a pus pe gânduri? Întrebă Malko.

— Ba da, cum să nu? Dar pe vremea aceea, Taiwanul avea o poziţie internaţională şi trebuia să accepte inspecţiile Agenţiei nucleare a ONU. Când Taiwanul şi-a pierdut în 1972 statutul de naţiune independentă şi Naţiunile Unite au recunoscut China lui Mao ca singură reprezentantă a poporului chinez, lucrurile s-au schimbat radical. Consecinţa acestui fapt: Taiwanul nu mai era membru În International Atomic Energy Agency, care supraveghează programele nucleare… Nu mai rămânea decât să se ţină de cuvântul dat. Singura cale de supraveghere a fost cu ajutorul spionajului, a sateliţilor şi a ascultărilor ilegale. Nici măcar Canada nu mai avea acces la reactorul nuclear „experimental”. Iar noi am rămas în întuneric.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— A urmat o perioadă cu adevărat schizofrenică! Mărturisi şeful centralei. Pe de o parte, autorităţile taiwaneze se jurau pe ce aveau mai sfânt că nu pregătesc arma nucleară, iar pe de altă parte, mereu cu întârziere, aflam că se fac achiziţii „neliniştitoare”: sute de tone de uraniu din Africa de Sud, echipament şi materiale din Franţa, Germania, Norvegia şi chiar de la noi. SUA le-a vândut plutoniu.

— Plutoniu! tresări Malko. Au nevoie de el pentru bomba atomică…

— Exact, recunoscu americanul. Dar, de câte ori îi luam la întrebări, taiwanezii se jurau cu mâna pe inimă că fac doar cercetări în scop civil. Deci permise.

— Dar NSA[6]?

— Sateliţii puteau să tot treacă deasupra Taiwanului, că tot nu vedeau nimic! Abia în 1985, International Atomic Energy Agency, după o anchetă strânsă, a ajuns la concluzia că Taiwanul experimentează obţinerea plutoniului în scopuri militare…

— Nu le-aţi spus nimic?

— Ba da, cum să nu? Dar au negat totul. Or, noi nu avem nici o dovadă, nici cu ajutorul sateliţilor, nici cu ajutorul ascultării convorbirilor. Inspectorii IAEA, admişi cu greu să

[6] National Security Agency (n.a.).

facă o inspecţie, au descoperit o deschidere secretă care le permitea taiwanezilor să sustragă din reactorul experimental barele de plutoniu metal, ca să le injecteze în institutul de cercetări din apropiere, condus de armată. Era clar că pregăteau o armă nucleară... De data asta, administraţia noastră s-a supărat. Preşedintele a cerut autorităţilor taiwaneze să stopeze orice program de cercetări militare şi să trimită înapoi plutoniul trimis de noi.

— Şi s-au supus?

Americanul lăsă capul în jos.

— Au jurat că vor stopa activitatea, dar nu au returnat plutoniul. Administraţia noastră a fost schimbată şi nu s-a mai vorbit despre asta. Au mai trecut astfel câţiva ani. Totul părea în ordine. Chiar şi chinezii din Beijing păreau asiguraţi. Ei ne ameninţaseră că la prima explozie aveau de gând să distrugă Taiwanul.

— Şi ce le-aţi răspuns?

— Nimic! Doar că noi aven grijă să-i supraveghem în continuare.

— Este un adevărat roman, zise Malko. Ce a urmat?

— În cele din urmă s-a produs o minune; a intrat în scenă colonelul Lee Chang, „cârtiţa” noastră în Taiwan de douăzeci de ani.

— Serviciile taiwaneze nu l-au reperat niciodată?

— Niciodată! spuse cu mândrie în glas Applegate. Trebuie să mărturisesc că sunt mai speriaţi de comunişti decât de noi. Când colonelul Chang a devenit directorul adjunct al Institutului de cercetări, a văzut imediat ce se petrece. A fost ca un cutremur de pământ. Ne-a avertizat că, dacă cercetările continuă tot aşa, în maximum doi ani, Taiwanul va avea bomba atomică!

Cerul se întunecă şi deodată se dezlănţui furtuna. Rafale violente de ploaie izbeau în peretele de sticlă, ca pentru a întări revelaţiile americanului.

— Dar prin sateliţi nu s-a putut observa nimic? făcu Malko nedumerit.

— Nimic!

Sateliţii erau controlaţi de NSA, agenţia federală ce făcea concurenţă CIA-ei. Aceasta se uita cu dispreţ la cei din

HUMIT[7], aşa că Malko înţelese bucuria ascunsă a interlocutorului său.

— Cum aţi procedat?

— A avut loc o întâlnire la cel mai înalt nivel. Unii voiau să adreseze un ultimatum Taiwanului şi să-i taie orice ajutor militar dacă ar fi continuat să se joace cu focul. Dar experienţa acumulată din trecut le-a arătat că taiwanezii vor continua să mintă cu neruşinare.

— Şi atunci v-aţi hotărât să terminaţi cu ei, nu-i aşa? făcu Malko mai în glumă mai în serios.

— *Don't be stupid!* Nu, am hotărât să-l exfiltrăm pe colonelul Chang cu toate documentele pe care putea să le recupereze. Astfel încât să le punem taiwanezilor probele sub nas. Cu alte cuvinte, să-i băgăm cu capul în propriul rahat!

— Iată o idee bună, consimţi Malko. Dar presupun că nu totul a mers ca pe roate…

— Este un *understatement,* mărturisi americanul. Planul era însă simplu. „Cârtiţa" noastră, colonelul Chang, trebuia să vină pentru câteva zile în Malaysia, cu ocazia salonului de Armament de la Langkawi, ca trimis al guvernului taiwanez, având ca obiectiv informarea asupra materialului rusesc. Am plănuit o exfiltrare discretă. Crucişătorul *Vincennes* din Flota a VII-a, avea în plan o escală de două zile în insulă, tot cu ocazia acestui salon. Am convenit ca un „case officer" de-al nostru să-l îmbarce pe colonelul Chang pe *Vincennes,* unde s-ar fi aflat în deplină siguranţă.

— Bun plan! făcu Malko.

— Din nefericire, a intervenit ceva total neaşteptat, se grăbi să spună Timothy Applegate. Chang trebuia să ne contacteze imediat după sosirea sa în Langkawi. A făcut-o, trimiţându-ne un S.O.S… L-am trimis acolo pe George Li, căruia i-a povestit ce probleme are. Cu o seară înainte de plecare, el a fotocopiat documentele Dumnezeu nu a fost însă de partea noastră, căci în Taiwan s-a produs un cutremur de pământ, urmat de o pană de curent, iar aparatul a înghiţit unul din documente. Colonelul a fost obligat să-l abandoneze în interiorul aparatului şi să fugă

[7] Human Intelligence (n.a.).

din clădire.

— Dar a putut să iasă din ţară, nu?

— Da. Cu documente cu tot. Dar la Langkawi, a primit alaltăieri o vizită: o trimisă a guvernului taiwanez, cu ordinul de a se întoarce imediat în ţară.

— Ca să se lase împuşcat…

— Evident! Prins în capcană, colonelul a ucis-o pe delegata Ministerului Apărării.

— Drace! A fost arestat?

— Nu, căci a reuşit să arunce cadavrul în mare, cu lest, ca să fie tras la fund. Până azi, nu a fost nici o altă reacţie din partea guvernului taiwanez.

— Când soseşte *Vincennes?*

— Peste două sau trei zile.

— Deci situaţia nu este chiar aşa de gravă, făcu Malko. Trebuie doar să-l protejăm.

Nu înţelegea de ce fusese nevoit să. Străbată o distanţă atât de mare numai pentru asta. Nu era un „baby-sitter”.

— Ba este foarte gravă, făcu americanul cu un aer sumbru. Căci colonelul Chang nu vrea să se îmbarce pe *Vincennes.*

Malko nu mai înţelegea nimic.

— De ce? Dacă rămâne în insulă, riscă să termine într-o închisoare malaieziană…

— Mai bine zis, în faţa unui pluton de execuţie, îl corectă Timothy Applegate. Acum, cei din Taiwan *ştiu* totul. Pentru ei este vital ca Chang să fie lichidat şi documentele, recuperate. Vor face orice pentru asta. Iar uciderea colonelului este chiar mai importantă decât documentele în sine, pentru că el poate depune mărturie vie în faţa unei comisii a Congresului, sau în faţa unui organism internaţional.

— Păi, dumneavoastră nu faceţi nimic pentru a-l proteja? întrebă mirat Malko.

— De ce credeţi că v-am chemat aici? Dar nu v-am spus încă totul. O echipă a Diviziei Operaţiuni a plecat de la Washington ieri. Ar trebui să sosească mâine.

— Dar nu puteţi să trataţi singuri problema asta?

Americanul făcu un gest de neputinţă.

— Malaiezienii nu ne înghit şi putem fi reperaţi cu uşurinţă. Dacă se află ceva, ar fi foarte neplăcut din punct de vedere politic…

Mereu era aceeaşi poveste…

— De ce colonelul Chang nu vrea să se îmbarce pe vasul *Vincennes? Vrea* mai mulţi bani?

Timothy Applegate clătină încet din cap.

— Dacă nu ar fi decât asta, am rezolva totul. Informaţiile pe care ni le oferă el sunt nepreţuite. Ziua în care Taiwanul va experimenta bomba atomică, tot echilibrul regiunii se va modifica şi nimeni nu ştie ce se poate întâmpla. Chinezii ar putea ataca din plin Taiwanul şi nu ne-ar crede că nu am ştiut nimic…

Putea să vină Apocalipsa…

Malko înţelese angoasa şefului centralei. Chang însuşi era o bombă atomică.

— Încă nu mi-aţi răspuns la întrebare. De ce adoptă colonelul acesta atitudine de sinucigaş?

Applegate îşi aprinse o ţigară cu o veche brichetă Zippo, cu sigla CIA-ei.

— Nu este vorba de o conduită de sinucigaş, îl corectă el. Colonelul Chang este îndrăgostit. De o chinezoaică încântătoare care este cu optsprezece ani mai tânără decât el: Trebuia să plece împreună cu el şi să se îmbarce şi ea pe *Vincennes.* În ultimul moment însă, mama ei a trebuit să fie operată de un cancer. Nu a mai putut pleca.

Malko se încruntă.

— Este vorba de un cancer *adevărat?*

— După câte ştim, da, spuse americanul.

— Atunci, chiar că Dumnezeu nu este de partea noastră, a conchis Malko. Un cutremur de pământ plus un cancer, este prea de tot! Aşadar, colonelul Chang aşteaptă ca această creatură de vis să vină după el. Iar ea se află încă în Taiwan.

— Exact.

— Presupun că taiwanezii sunt la curent cu această legătură. Nu o vor lăsa să iasă din ţară.

Americanul spuse cu tristeţe:

— Vă împărtăşesc opinia…

— Deci avem o situaţie fără ieşire! Ei o vor reţine atâta timp, până vor reuşi să-l lichideze. Numai un miracol ar putea rezolva situaţia.

Applegate îi adresă lui Malko un zâmbet aproape vesel..

— De aceea v-am chemat pe dumneavoastră! Trebuie să plecaţi la Langkawi peste două ore.

Capitolul IV.

Epuizat după cele optsprezece ore de călătorie, Malko privea obosit peisajul ce defila pe sub aripile avionului. Nenumărate insuliţe acoperite de vegetaţie luxuriantă, ce îi aminteau de celebrul golf din Along, cu plaje interminabile, cu şiruri lungi de cocotieri şi o mare albastră şi liniştită, ca în cărţile poştale. Avea impresia că va coborî direct în paradis, nu într-un loc cu un salon de armament…

Când ajunse pe tarmac, reveni la realitate. Opt aparate roşii zburau deasupra aerogării cu un zgomot asurzitor, urcând imediat pe verticală, ca apoi să se separe într-un buchet graţios. Erau avioane „Red Arrows” din Royar Air Force. Aeroportul gemea de bărbaţi la costum şi cravată, cu serviete diplomatice, prea crispaţi ca să fie simpli turişti… Adevăraţii turişti, majoritatea japonezi, se întrebau dacă nu au greşit adresa. Malko îşi recupera valiza şi sări într-un taxi, cu care plecă spre Pela*ngi Resort. Pret*utindeni, erau indicatoare cu inscripţia LIMA. Demonstraţiile aeriene din cadrul Salonului se desfăşurau deasupra aeroportului. De-a lungul şoselei, sute de gură-cască, cu privirile îndreptate către cer, urmăreau evoluţia avioanelor. Malko se uită la ceas. Era patru şi zece. Ardea de nerăbdare să facă un duş şi, perturbat de decalajul fusului orar, nici foame nu simţea. Pentru moment, misiunea sa era simplă: să-l contacteze pe colonelul Chang şi să-l aducă cu picioarele pe pământ. Nu avea la dispoziţie decât patruzeci şi opt de ore, căci după aceea sosea crucişătorul *Vincennes.* În mod normal, a doua zi, trebuia să sosească şi nişte „baby-sitter” care aveau ca sarcină să asigure securitatea personală a taiwanezului. De asemenea, Malko trebuia să dejoace şi planurile ofensive aşteptate din partea guvernului taiwanez.

Când fu lăsat de taxi în faţa enormului lobby de la *Pelangi Resort,* care semăna cu un templu descoperit, avu impresia că este în vacanţă.

— Aveţi camera 4707, îl anunţă funcţionarul de la recepţie. Cineva vă va conduce acolo.

Malko se sui în cartul electric, care, cu o viteză de melc, o porni pe aleile din piatră roşie, ce străbăteau parcul în care erau risipite bungalourile. Toate semănau între ele. Al său era ceva mai departe, undeva aproape de plajă, iar camera era la primul etaj. Chiar atunci când însoţitorul său deschise uşa ce dădea către terasă, camera rămase în obscuritate. Pe plajă se vedea puţină lume. Malko se vârî imediat sub duş. Colonelul Chang putea să mai aştepte o jumătate de oră. Când ieşi de sub duş, remarcă pe tavan o săgeată verde însoţită de cuvântul KIBLAT. Ea indica direcţia către Meca…

*

* *

— Colonele Chang!

Malko traversase palierul exterior şi bătuse la uşa camerei cu numărul 4706, alăturată camerei sale. Nu auzi nici un răspuns. Totuşi, ceva foşni de partea cealaltă a uşii, indicând prezenţa cuiva… O voce înăbuşită întrebă în cele din urmă:

— Cine este?

— Un prieten al lui George Li, zise Malko prin uşă. Tocmai am sosit. Aş putea să vă văd?

Uşa se deschise puţin şi Malko se strecură înăuntru, cuprins de un frig glacial. Aerul condiţionat era dat la maximum de frig, iar încăperea era întunecată, cu toate obloanele trase. Abia se desluşea silueta colonelului. Acesta se hotărî să aprindă lumina. Malko putu să vadă un chinez mic de statură, cu părul pieptănat spre spate. Îmbrăcat în cămaşă şi şort. Era un tip comun. Numai privirea sa era strălucitoare, parcă ar fi fost drogat.

Pe masă era o sticlă cu Defender „Success” plină, alături de un pahar ce mai conţinea încă nişte cuburi de gheaţă. Malko îi întinse mâna taiwanezului.

— Mă numesc Malko Linge şi am venit să vă ajut să vă rezolvaţi problema, zise el. Mâine dimineaţă vor sosi ajutoare ca să întărească protecţia dumneavoastră.

— Vă mulţumesc, răspunse încet colonelul Chang.

Malko avea senzaţia că se află într-un congelator prost curăţat. Un miros greu domnea în încăpere.

— Nu este prea vesel aici, zise el abordând un aer vesel. Am putea însă să ne instalăm pe terasă.

— Credeţi că ar fi prudent?

— Nu cred că riscăm ceva, afirmă Malko.

El ridică obloanele şi în cameră pătrunse lumina. Colonelul îl urmă clipind din ochi ca o cârtiţă speriată, gonită din adăpostul ei. Atunci Malko văzu prin deschiderea cămăşii patul unui revolver.

— Văd că sunteţi înarmat, remarcă el. Puteţi să vă apăraţi. Dar nu văd pe nimeni în jur.

El făcu un semn către plaja ce rămăsese pustie, la fel ca peluza ce înconjura bungaloul. Colonelul se aşeză într-un fotoliu.

— Au încercat deja să mă omoare, zise el încet.

— Am aflat, zise Malko. Ştiu toată povestea dumneavoastră. În acest caz, de ce nu acceptaţi să vă îmbarcaţi pe *Vincennes?*

Privirea colonelului îl fixă ciudat. Ofiţerul taiwanez nu părea într-o stare normală. Nu era cazul să-l bruscheze. Îi amintea lui Malko de personajul din filmul *Ucigașii,* în *care* un bărbat se lăsase asasinat fără să opună rezistenţă pentru că era deja ca mort…

Ofiţerul îl examina îndelung înainte de a-i răspunde:

— Aveţi aerul unui tip inteligent, cred că mă veţi înţelege… Iubesc o femeie şi nu pot să trăiesc fără ea. Aştept să vină la mine. Vorbesc cu ea la telefon în fiecare zi. Ştiu că va veni, imediat ce mama ei se va simţi mai bine.

Malko dădu din cap în semn de aprobare şi zâmbi încurajator.

— Vă înţeleg, este ceva normal. Dar aţi putea să o aşteptaţi pe *Vincennes,* într-o securitate absolută.

— Jou-Yi nu ştie nimic, explică Chang cu o voce plângăreaţă. Ea trebuia să vină cu mine şi puteam să-i explic în viu grai, ca apoi să urcăm amândoi pe *Vincennes.* Nu sunt nebun, dacă va sosi la timp, nu vor exista probleme. Dar nu pot să-i explic nimic la telefon. În plus, se ştie că vasul va rămâne în port doar două zile. Dacă ieşim în larg…

Malko rămase tăcut câteva secunde. Colonelul Chang era

patetic şi iraţional. Trebuia să aibă răbdare cu el.

— Colonele, guvernul din Taiwan este la curent cu ceea ce aţi făcut. Cum vă puteţi imagina că o va lăsa pe acea tânără să plece după dumneavoastră? Dimpotrivă, vor face tot posibilul să o reţină ca să aibă timp să vă neutralizeze…

— Vă înţeleg raţionamentul, făcu Chang, dar Juo-Yi face parte din familiile cele mai respectate din Taiwan. Nu vor îndrăzni să-i facă nimic.

Malko rămase mut de stupefacţie. Naivitatea colonelului Chang întrecea orice limită. Acest om care ştiuse să-şi disimuleze activitatea de spion timp de douăzeci de ani, părea complet inconştient. Încrederea sa în timiditatea guvernului din Taiwan era de-a dreptul dezarmantă. Era ca şi cum ceva în interiorul lui voia să nege gravitatea trădării. Părea total depăşit de consecinţele actelor sale. Cu toate acestea, în ochii compatrioţilor lui. Era un trădător şi un asasin. De acum, era un inamic mortal. Vizibil îngrozit de situaţia în care intrase conştient, acum o nega, evadând în ireal. Malko îşi dădu seama că ar fi inutil să mai insiste, ca nu cumva să-i trezească vreo suspiciune. Era nevoie de mult tact şi răbdare pentru a-l aduce cu picioarele pe pământ.

— Nu vă este teamă că Jou-Yi vă va condamna fapta? întrebă el cu prudenţă.

O lumină intensă trecu prin ochii întunecaţi ai colonelului.

— Nu! spuse el cu hotărâre. Eu îi voi explica raţiunea conduitei mele. Dacă am ales să fac ceea ce am făcut, este tocmai pentru a-mi salva ţara, pentru a-i forţa pe guvernanţi să stopeze acest program militar secret. Toţi au pierdut simţul realităţii. Dacă duc la termen programul lor nuclear, asta va constitui sfârşitul Taiwanului. Statele Unite ne vor lăsa de izbeliște, iar Beijingul ne va strivi înainte de a putea dezvolta o capacitate nucleară suficientă. Şi oricum, au şi ei armament nuclear. Ei sunt un miliard, iar noi suntem douăzeci şi două de milioane… O voi convinge pe Jou-Yi, care este o femeie foarte inteligentă. Priviţi.

El scoase din portofel mai multe fotografii. Malko descoperi o chinezoaică cu un trup superb, cu nişte sâni neobişnuiţi pentru o asiatică şi un chip armonios, plin de

senzualitate.

— Este uimitor de frumoasă, nu-i aşa? întrebă Chang.

— Într-adevăr, confirmă Malko înapoindu-i fotografiile.

Un avion de vânătoare făcu să se tremure clădirea. Colonelul se ridică să-şi mai umple un pahar de whisky, apoi se întoarse pe terasă.

— Este adevărat că este vorba de o cursă contra cronometru. Jou-Yi trebuie să mai rămână câteva zile în Tai Pei, ca să aibă grijă de mama ei. Nu cred că mi se poate întâmpla nimic rău în acest răstimp.

Malko îşi dădu seama că era inutil să mai insiste în a-l convinge. Tipul era convins că logodnica sa nu va întâmpina nici o stavilă din partea autorităţilor şi că ea va fi întru totul de acord cu fapta lui.

— De unde poate veni pericolul? Serviciile secrete din ţara dumneavoastră au o bază importantă în Malaysia?

— Noi nu avem relaţii diplomatice cu Malaysia. Există o misiune „comercială” la Kuala Lumpur, unde serviciile au o mică antenă. Agenta care a încercat să mă ducă în ţară venea din Taiwan.

— Aşadar toate operaţiunile sunt pornite de acolo, trase concluzia Malko.

— Aşa cred şi eu.

— Asta ne dă ceva timp.

Începuse să se lase întunericul iar sarabanda aviatică se liniştise.

— Nu aţi vrea să ieşim puţin? sugeră Malko.

— Nu, mulţumesc, refuză colonelul zâmbind. Am de gând să mă odihnesc. Trebuie să mă sune Juo-Yi.

— În regulă, zise Malko ridicându-se în picioare. Eu ocup camera de alături. Există o uşă de comunicaţie între camerele noastre. Să nu deschideţi la nimeni. Eu am de gând să fac un tur prin *lobby.* Nu vreţi să luăm cina împreună mai târziu?

— Mulţumesc, nu mi-e foame.

Taiwanezul închise cu grijă uşa în urma lui, iar Malko auzi cum o încuie.

Misiunea sa nu era deloc uşoară. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să inspecteze împrejurimile.

*

* *

Cea mai mare parte din *lobby* era ocupată de un bar înconjurat de mese. Locul forfotea de lume. Participanţii la Salonul de armament se buluceau din toate părţile ca să-şi continue discuţiile, la adierea ventilatoarelor. Malko se uită după un loc liber. Nici o masă nu era însă disponibilă. Se mulţumi să se aşeze la bar, unde se instala cu o porţie de votcă Stolicinaia bine răcită. Hărmălaia conversaţiilor acoperea fondul muzical, iar chelneriţele abia reuşeau să facă faţă cererilor.

Nu ai fi zis că este vorba de un loc de vacanţă. Toţi bărbaţii erau la costum şi cravată, iar femeile, în rochii de seară. Cei mai mulţi erau albi şi restul erau asiatici. Nu se vedea nici picior de negru. Uitându-se la mulţimea din jur, Malko se întrebă dacă nu cumva se afla acolo şi potenţialii asasini ai colonelului Chang. Nimic nu-i deosebea pe chinezii din Taiwan de un individ provenit din Singapore, Malaysia sau Beijing... Privirea îi fu atrasă de o femeie brunetă, extrem de sexy, instalată la masa vecină, în compania unui bărbat cărunt, îmbrăcat cu o cămaşă hawaiiană. Alţi trei bărbaţi, toţi la cravată, nu-şi dezlipeau ochii de la unica femeie de la masa lor. Ea părea că nici nu-i bagă în seamă. Semăna cu Liz Taylor în timpul ei de glorie, dar părea cu mult mai sexy. Surâsul ei ar fi scos din minţi şi o gorilă. Tipa nu pierdea nici o ocazie să-şi etaleze sânii mari, ce se ofereau cu generozitate din decolteul unei rochii de un albastru electric.

Era o târfă tropicală, o adevărată mândreţe de femeie!

Unul din vecinii ei scoase din frapieră o sticlă cu şampanie Taittinger Comtes de Champagne, dar, tulburat de privelişte, vărsă o parte din conţinut pe faţa de masă.

Malko întâlni privirea brunetei, care îi dărui un surâs strălucitor, de parcă l-ar fi cunoscut de când lumea. Malko simţi o furnicătură prin pântece şi se hotărî să privească în altă parte. Undeva, în spatele lui, cineva vorbea de meritele unui tun de 105 mm, prezentat de francezi. O orchestră de femei acompania o cântăreaţă ce încerca să acopere gălăgia din jur. Se bea mult, în cinstea viitoarelor conflicte.

În apropiere, îşi făcu apariţia un grup de bărbaţi blonzi cu părul tuns scurt, îmbrăcaţi cu costume prost croite, care încadrau o Junonă blondă, cu trăsături greoaie. Ei ocupară taburetele de lângă Malko, apoi începură să se plângă de hotelul lor. Vorbeau ruseşte.

Malko tocmai îşi comandase a doua porţie de Stalicinaia, când apăru silueta rotofee a lui George Li.

Malko îi făcu semn, iar chinezul se aşeză lângă el. Era tras la faţă.

— Nu mai pot! mărturisi el.

— De ce nu vă duceţi la culcare? Colonelul Chang este în camera lui, de unde nu are de gând să iasă.

— Am să vă spun ceva, zise încet Li. Trebuie să vi-l prezint mai târziu pe *„strânger-ul”* nostru. Între timp, vreau să comand un coniac…

Era băutura favorită a chinezilor. Malko îi comandă un Otart XO, iar George Li îşi mai reveni puţin. Malko îşi întoarse privirea către femeia brunetă. ’Iai apăruse o femeie la masa ei. Era o asiatică tunsă scurt, cu chipul energic, îmbrăcată cu un taior auster şi încălţată cu pantofi cu talpa plată. Pe mâna stângă strălucea un diamant imens. Părea să fie o persoană importantă, căci însoţitorul brunetei se ridică şi îi cedă locul, cu plecăciuni adânci.

George Li îşi bău coniacul şi propuse:

— Putem pleca?

— O cunoaşteţi pe tipa brunetă şi sexy? îl întrebă Malko. George Li se întoarse şi aruncă o privire la masa alăturată.

— Da. Bineînţeles. Tipul ei se numeşte Kahlil Mafira şi este agentul mai multor firme britanice. Este egiptean, dar locuieşte la Kuala Lumpur. Este un om de afaceri excelent şi este în relaţii foarte bune cu malaiezienii. Bruneta se numeşte Mira şi e nevasta lui.

— Se pare că îi cunoaşteţi foarte bine…

— L-am „studiat” în interes de serviciu. Tipul este un adevărat rechin în materie de afaceri cu elicoptere.

— Dar ea?

— Este o baracudă, spuse oftând George Li. Dându-se jos de pe taburetul său.

— Dar despre chinezul de la masa lor, ştii ceva?

— Nu-l cunosc.

Malko îl conduse până la maşină, în parcare. George scoase din buzunar un plic din plastic ce conţinea o insignă.

— Asta vă trebuie ca să puteţi intra la Salon, explică el. În mod oficial, faceţi parte din delegaţia ce prezintă elicopterele Kaman. Nimeni nu vă va pune întrebări. Malko se uită la insigna ce purta inscripţia VIP. Devenise brusc un negustor al morţii.

Chinezul îi mai întinse un plic gros.

— Acesta este din partea domnului Applegate.

Malko cântări în mână plicul. Era clar că nu conţinea portocale. Deschise puţin plicul şi observă un pistol automat Beretta 92. Două încărcătoare suplimentare erau lipite cu scoch pe patul armei. Din cauza asta nu venise George Li cu avionul.

— Centrala nu a observat nici o mişcare primejdioasă?

— Nu. Pentru taiwanezi nu va fi deloc uşor să-şi infiltreze aici agenţii care să „cureţe” locul. Malaiezienii nu-i au la inimă.

De aceea nu au putut amplasa în Kuala decât o mică antenă şi aceea destul de bine supravegheată.

— Ei nu au un stand propriu la LIMA?

— Nu. Chiar şi Singapore are unul mic de tot. Pot veni însă ca vizitatori. În orice caz, le va fi greu să aducă arme cu ei. Acum eu vreau să mă duc să mă odihnesc puţin. Vin să vă iau pe la ora unsprezece, ca să vă prezint „strângerului” nostru.

— De ce aşa de târziu?

— Ea nu este liberă mai devreme. Este o malaieziană, care în mod oficial face pe prezentatoarea la standul Boeing.. A fost angajată de noi mai înainte de a porni operaţiunea „Phoenix”, ca să putem avea sub control vizitatorii. Se numeşte Shalima. Ne vom întâlni cu ea la *Langkawi Sea Resort,* într-o discotecă. Este un loc mai discret decât acesta.

*

* *

Discoteca de la *Langkawi Sea Resort, Cocojam,* era destul de singulară în această insulă liniştită. O muzică

tehno ce-ţi spărgea urechile, 6 luminăţie de adăpost antiatomic, clienţi ce consumau bere stând în picioare şi un mic ring de dans. După ce plătiră câte 15 ringits de persoană, Malko şi Li se amestecară în mulţime.

George Li îi urlă în ureche lui Malko, pentru a acoperi vacarmul:

— Nu a sosit încă!

Discoteca era ascunsă în fundul unei grădini, ca şi cum s-ar fi ruşinat cu micuţele chinezoaice îmbrăcate în fustiţe mini, ce se legănau în ring, arătându-şi chiloţeii…

Li îşi croi drum până la bar şi comandă un Defender Very Classic *on the rocks,* iar Malko se mulţumi cu o vodcă. El îi spuse chinezului la ureche:

— Care este interesul micuţei voastre Shalima?

— Şarmul Unchiului Sam, desigur, făcu chinezul frecându-şi arătătorul de degetul mare.

Malko n-ar fi dorit să-l lase prea mult singur pe colonelul Chang. Dar taiwanezul nu voia nici în ruptul capului să scoată nasul afară din camera lui. Era mai puţin probabil ca un comando să-l atace în bungaloul său.

— Iat-o! zise deodată George Li, arătând cu mâna către intrare.

Malko văzu o malaieziană cu un coc superb, cu un bolerou mulat bine pe trup şi cu o fustă lungă, despicată într-o parte. Când femeia se mai apropie, fu frapat de gura ei mare şi roşie, ce-i amintea de stewardesa de la Lauda Air. George Li făcu prezentările şi o întrebă ce ar vrea să bea.

— Nu vreau nimic, mulţumesc, răspunse fata. Am băut deja destul pe ziua de azi. Am impresia că tipii de la Boeing voiau să mă îmbete cu orice preţ. Ce muzică bună este aici! În Langkawi nu se dansează prea mult…

George Li profită de ocazie şi bău paharul până la fund.

— Eu unul mă duc la culcare. Shalima, sunteţi cu maşina dumneavoastră?

— Da.

— Poate aţi vrea să-l conduceţi pe Malko la hotelul *Pelangi.*

— Cu multă plăcere! Dar numai dacă mă invită la dans… Nici nu plecă bine Li, că cei doi erau deja în ring.

Malaieziană se lipi de Malko, de parcă s-ar fi cunoscut de o veşnicie. Apoi, îşi înnodă braţele în jurul gâtului lui. Era aproape la fel de înaltă ca el. Când slow-ul fu înlocuit de un rock, ea continuă să danseze în acelaşi ritm, încrustată în trupul lui. Malko o întrebă:

— De ce nu purtaţi văl pe faţă, la fel cu celelalte femei de aici?

În Langkawi, toate băştinaşele aveau capul înfăşurat cu un voal înnodat în jurul gâtului, fapt ce le făcea să semene între ele. Shalima pufni supărată:

— Nici vorbă de aşa ceva! Eu doar locuiesc la Kuala Lumpur şi nu sunt o practicantă…

— Nu lucraţi pentru compania Boeing?

— Nu, particip la organizarea de saloane doar pentru că vorbesc bine chineza, engleza şi niţel thai. În restul timpului, conduc un magazin de decoraţiuni în Bangson. Aduc de la Paris ultimele creaţii ale arhitectului de interioare Claude Dalie, pentru bogaţii din Malaysia. Magazinul meu se află în Jalan Telawiz. Va trebui să veniţi acolo.

— Sunteţi toată ziua la Salon, o întrebă Malko.

— Din păcate, da, oftă ea. Este foarte obositor, dar nu mai am decât şase zile de răbdat… Din fericire, serile pot să mă distrez.

— Înseamnă că îi cunoaşteţi pe cei ce vin de obicei aici.

— Sigur că da. Am o cutie plină cu cărţi de vizită…

Încurajat, Malko spuse:

— În seara asta, am observat la barul de la *Pelangi o* chinezoaică tunsă scurt, foarte elegantă, cu un aer energic, care discuta cu negustorii de arme. Ştiţi cumva cine ar putea fi?

Shalima se opri câteva clipe din dans, cu fruntea încruntată. Apoi zise:

— Ar putea fi doamna Eva Shu, dar ar trebui să o văd mai întâi.

— Cine este Eva Shu?

— O intermediară foarte cunoscută. Cred că am văzut-o la mai multe saloane. Nimic nu se vinde în Taiwan care să nu fie mijlocit de ea.

Malko simţi că ameţeşte.

— Este cumva taiwaneză?

— Sigur că da. Se spune că ar fi amanta ministrului Apărării. Toate afacerile importante sunt mijlocite de ea. Are o avere extraordinară, dar continuă să facă afaceri. Chinezii nu se gândesc decât la bani.

Malko nu mai auzea muzica ce îi spărgea timpanele. În meseria sa nu mai credea de multă vreme în coincidenţe. Interpretând greşit tăcerea lui, Shalima îl întrebă râzând:

— Aveţi de gând să o agăţaţi? Dacă da, va trebui să aveţi o mulţime de bani.

— Nu, mulţumesc, răspunse Malko. Vă găsesc de o mie de ori mai seducătoare decât ea.

— O, mulţumesc, făcu Shalima, lipindu-se şi mai tare de el. Privirea ei arzătoare îl sfida parcă. Tipa îl simţea disponibil şi nu voia să piardă aşa o ocazie. Malko era convins că femeia îşi imagina deja cum îşi desface larg picioarele în faţa lui. Erotismul acestui gând nu putea să-i trezească însă libidoul din cauza unui gând sâcâitor: atotputernica Eva Shu venise la Langkawi *doar* ca să cumpere armament?

Capitolul V.

— Aţi putea să-mi spuneţi mai multe despre Eva Shu?

Shalima oftă. Se abandonase total în braţele lui.

— Nu puteţi să aşteptaţi până mâine ca să lucraţi? Aveam chef de o mică destindere… Îmi place să mă distrez. Aici este mai uşor decât la Kuala Lumpur.

— De ce? Sunteţi căsătorită?

— Sunt divorţată şi am o fetiţă mică. Am angajat o filipineză ca să aibă grijă de ea. La Kuala pot să ies mai puţin.

Femeia părea ceva mai destinsă. Malko trecu iar la atac, şoptindu-i la ureche:

— Shalima, am doar o singură întrebare. La Salonul de armament din Langkawi există potenţiali clienţi pentru doamna. Shu?

Tânăra malaieziană izbucni în râs.

— Sigur că da! Iar Taiwanul plăteşte cu bani peşin. Numai cei care se tem de China comunistă, cum sunt francezii, ezită să-i vândă. Celorlalţi, puţin le pasă.

Ea se opri din dans şi socoti pe degete.

— Sud-africanii oferă tunuri de 155 şi produse electronice, ruşii, avioane de vânătoare ca Suhoi, sau Mig-uri, elicoptere de atac, material blindat şi rachete. Ucrainenii au tancuri T48 la preţuri ce desfid orice concurenţă. Suedezii au rachete uriaşe. Veniţi mâine la Salon ca să vă arăt toate acestea…

Ei reluară dansul, sau, mai bine zis, începură să se frece cu discreţie unul de celălalt, la fel ca ceilalţi dansatori. Agenta CIA-ei părea a fi cu mult mai bine dotată pentru a flirta decât pentru activitatea de spionaj. Atmosfera devenise din ce în ce mai înăbuşitoare, iar sala devenise neîncăpătoare.

— Mă sufoc aici! Mai bine am face o plimbare pe afară! spuse Shalima desprinzându-se de Malko.

Ei se întoarseră în parching. Shalima mergea cu paşi hotărâţi. Ceva mai încolo, se afla plaja pustie şi întunecată.

Shalima se întoarse către Malko.

— Este cu mult mai plăcut aici!

Ea îşi scoase pantofii şi făcu câţiva paşi pe nisip, apoi se lungi lângă o dună, cu faţa îndreptată către mare.

— Vin adesea să fac baie aici, după închiderea salonului, făcu ea.

Malko se întinse lângă ea. Câteva momente rămaseră tăcuţi, apoi Shalima spuse cu o voce nesigură:

— Aş face o baie. Sper că nu veţi fi şocat dacă nu am costum de baie.

Era clar că fata asta avea multe surprize pentru el…

— Nu, deloc, o asigură Malko. De altfel şi pe mine m-ar încânta o baie.

Ea începu să se dezbrace, rămânând în slip şi sutien. Înainte de a fugi către mare, ea îi spuse veselă:

— Nu vă uitaţi la mine!

Malko se dezbrăcă. Doar cu slipul pe el, alergă pe urmele fetei. Marea era minunat de caldă şi avea doar un metru adâncime. Shalima veni către el şi îi cuprinse cu braţele, imobilizându-l. După câteva minute de hârjoană, gurile lor se întâlniră în modul cel mai firesc, într-un sărut violent şi plin de pasiune. Apoi Shalima se desprinse de el şi alergă spre ţărm, unde se lungi pe fusta întinsă pe nisip. După câteva momente de tăcere, ea se întoarse spre Malko, sprijinită într-un cot şi-i spuse:

— Sunt înnebunită după gustul sării.

Malko înţelese tâlcul acestei afirmaţii când Shalima se aplecă deasupra lui. El simţi cum limba ei îi atinge pieptul. Era ca şi cum l-ar fi spălat o pisică, numai că atingerea era catifelată. Shalima îngenunche ca să poată acţiona mai uşor şi începu să-l lingă aşa cum o pisică îşi linge pisoii. Limba ei se plimba cu o lentoare perversă, mai ales în jurul mameloanelor, făcându-l pe Malko să gâfâie de plăcere. Shalima se opri brusc.

— O, iertaţi-mă! Poate v-am făcut rău!

Ticăloasa ştia ceva meserie! Limba ei infernală începu să coboare către stomacul său, apoi se jucă împrejurul ombilicului. El încercă să-i mângâie sânii, dar ea îl îndepărtă cu mâna. O erecţie puternică deforma slipul ud. Fără să

pară că observă acest lucru, Shalima îşi continuă manejul, urcând iar către piept şi măturând coastele, conştiincioasă ca o femeie de menaj.

Malko îşi reprimă o brutală dorinţă de viol. Brusc, cu un gest delicat ea îndepărtă slipul şi eliberă membrul dur, apoi întrebă:

— Îmi dai voie?

Fără să aştepte răspunsul, ea îşi dădu slipul jos. Malko închise ochii de plăcere, oferindu-se în totalitate. Din păcate, perversa creatură ignoră membrul ridicat la câţiva centimetri distanţă de obrajii ei şi începu să-i lingă cu conştiinciozitate pântecele. Coborî până la coapse, apoi se opri la rădăcina sexului. Lui Malko îi venea să o ucidă! Shalima se ridică deodată, cu un lung suspin de satisfacţie.

— Cred că v-am scăpat de toată sarea…

Asta era prea de tot. Toată poleiala de gentleman a lui Malko se topi. Îşi înfipse mâna în cocul ei impecabil şi cu un gest brutal îi înfundă capul în pântecele lui. Mai întâi nu simţi nimic, dar contactul cu buzele ei îl făcu să realizeze adevărul. Shalima aterizase cu gura larg deschisă, înfulecându-l cu aviditate. Cu mâna bine prinsă în cocul ei, Malko o ghida, iar femeia se supunea, utilizându-şi buzele şi limba cu o tehnică ce dovedea un anumit antrenament. Jocul era o adevărată nebunie.

Malko explodă din toţi rărunchii, cu un urlet de plăcere. Era un orgasm de zile mari! Nu sperase că primul lui contact cu strânger-ul CIA-ei să fie atât de vulcanic.

După ce-şi îndeplini misiunea, Shalima se sprijini cu tandreţe cu capul de pântecele lui.

— V-a plăcut?

Era greu de exprimat în cuvinte ei îi mângâie cocul desfăcut şi recunoscu.

— Credeam că-mi pierd minţile, Iartă-mă dacă am fost cam… impulsiv.

— Am avut impresia că vreţi să mă violaţi. Acum nu mă mai simţ atât de culpabilă.

În cazul ei, Freud ar fi putut scrie o carte groasă… Intrigat, Malko o întrebă:

— Dumneavoastră nu faceţi niciodată dragoste?

— Ba da, dar numai după regulile impuse de mine. Nu pot să iau pilula şi nu-mi plac celelalte metode de contracepţie. Îmi place însă la nebunie să fac dragoste.

Cu conştiinţa împăcată, Malko reveni la neliniştile lui.

— În seara asta, când am zărit-o pe această Eva Shu, se afla însoţită de o pereche, familia Mafira.

— Îi cunosc, zise Shalima. Ei sunt reprezentanţii mai multor firme de armament la Kuala Lumpur. Tipa este foarte rea de muscă şi îşi înşeală soţul de câte ori poate.

Intuiţia nu-l înşelase. Nurlia femeie era o târfă cu diplomă.

— Sunt în relaţii de afaceri cu Eva Shu? insistă el.

— Ar vrea ei, dar americanii le-au luat-o înainte. Ei au un armament competitiv şi au şi sprijinul politic din partea taiwanezilor. Cu toate astea, îşi încearcă norocul.

Totul părea foarte normal.

— Mira Mafira era un personaj deosebit, adăugă Shalima. Este de origine palestiniană. La douăzeci de ani, trăia într-un lagăr din Liban. Acolo a participat la primele deturnări de avioane. Era o tipă dură. Se zice să a fost amanta lui Arafat. Kahlil Mafira a remarcat-o atunci când ea s-a dus la Cairo după arme şi nu a mai lăsat-o să plece. De atunci, o acoperă cu aur..

Shalima se ridică, se întinse un pic, apoi începu să se îmbrace.

— Vreţi să vă conduc? îl întrebă ea.

Ea îşi aranja cocul cu grijă, îşi refăcu machiajul şi, când Malko se aşeză lângă ea în micul Morris de închiriat, arăta ca scoasă din vitrină. Când îl depuse în faţa hotelului, ea preciza:

— Mâine sunt la Salon toată ziua, la standul Boeing. Veniţi?

— Sigur că da, promise Malko sărutându-i mâna.

El se îndepărtă pe aleile pietruite cu dale roz ale parcului. Toate bungalourile era cufundate în întuneric. Liniştea domnea peste tot, respirând încredere şi siguranţă... Când ajunse la bungaloul său nu văzu nimic neliniştitor. O căldură sufocantă domnea în camera sa. Aerul condiţionat era oprit! El se întinse pe pat, încercând să recapituleze faptele.

Pentru moment, colonelul Chang nu avea de ce să se teamă. Cu toate astea, era de preferat să-l convingă să se îmbarce pe *Vincennes.*

*

* *

Huruitul asurzitor produs de două aparate Suhoi îl trezi cu brutalitate pe Malko. Pe fereastră îl le văzu ridicându-se către cer, separându-se şi coborând apoi într-un picaj vertiginos. Atunci îşi dădu seama că cineva bătea la uşă. Chris Jones era în prag. Trupul lui umplea cu totul cadrul uşii! Malko zâmbi în sinea lui. Chiar îmbrăcat cu o cămaşă hawaiiană, se simţea de la o poştă că este o „gorilă”. El îi întinse lui Malko o mână cât o lopată.

— Am venit cât am putut de repede, dar am făcut douăzeci şi şapte de ore de la Washington şi până aici, cu escale la New York, Londra şi Kuala Lumpur.

— Douăzeci şi opt, îl corectă cu un ton lugubru Milton Brabeck, care arbora o cămaşă şi un şort, ambele de culoare roz.

Împreună, cei doi reprezentau o forţă considerabilă. Mai mult de două chintale de muşchi, o artilerie corespunzătoare şi nişte braţe ce semănau cu jamboanele din Virginia. De un sfert de secol, Malko beneficia de cei doi „baby-sitter” ai CIA-ei, care nu erau bântuiţi de temeri metafizice şi nici de scrupule. Cu ei, colonelul Chang avea să fie bine păzit. Înarmaţi ca nişte mici portavioane, nu se temeau nici de Dumnezeu şi nici de diavol. Singurul lucru ce îi înspăimânta pe lumea asta era mâncarea exotică, adică tot ce se îndepărta puţin de hamburgeri… Se temeau îngrozitor de microbii şi celelalte calamităţi ce bântuiau Lumea a Treia. Exceptând aceste lucruri, ei erau solizi ca nişte stânci şi aveau o admiraţie fără limite pentru sângele princiar al lui Malko. Între ei, un produs tipic al Middle West-ului american şi Alteţa Sa Serenisimă era o prăpastie de netrecut.

— Intraţi, zise Malko. Vreau să vă explic cum stau lucrurile.

Chris. Jones zise încet:

— Trebuie să vă spunem că nu am venit singuri…

— A, bine, făcu Malko surprins. Despre cine este vorba?

— Despre o colegă, adăugă pe un ton şi mai lugubru Milton.

— O femeie?

Cele două gorile erau ruşinate.

— Yeah! Un tembel din DRH a hotărât ca în anul 2000 să feminizăm personalul! De acum înainte, va trebui să le cărăm după noi. Mai avem puţin şi ne întoarcem în epoca de piatră.

Milton Brabeck îi trase un cot.

— Fii atent! Uite-o că vine!

Cei doi îi făcură loc să treacă. Era o blondă atletică, cu părul tuns perie. Avea umeri de docher, un T-shirt kaki şi un şort asortat. Malko o examina curios. Dacă ar fi fost îmbrăcată ca lumea, ar fi putut fi drăguţă. Avea ochii albaştri, nasul drept şi bărbia energică. Era bronzată frumos şi avea un bust mic, dar ferm. Ea îi întinse mâna.

— Sunt locotenent Heather Brown! zise ea strivindu-i falangele.

— Opreşte-te! Aici nu mai eşti la puşcaşii tăi marini! o corectă Milton mort de ruşine. Acum, eşti *miss* Heather Brown.

Malko îşi frecă degetele. Fata asta plesnea de sănătate, împreună, cei trei formau un trio imbatabil. Nişte „turişti” cam ciudăţei.

— Unde v-aţi instalat?

— În bungaloul 46, zise fata. Alături de dumneavoastră.

— Sunteţi înarmaţi?

— Curând va sosi un curier de la Kuala Lumpur, cu tot ce ne trebuie.

George Li făcea treabă bună.

— La prânz, putem fi operaţionali, sublinie Heather, care părea că arde de nerăbdare să arate ce ştie.

— Asta este prima dumneavoastră misiune? o întrebă Malko.

— Cu ei, da. Dar la USMC, am făcut destule. Am fost şi rănită, adăugă ea cu mândrie. Un negru scrântit la cap a vrut să-mi taie gâtul.

— Din fericire, fata asta are calităţi deosebite. Poate să

sugrume un piton cu o singură mână. Pe Chris l-a bătut la proba de tir instinctiv. Nu vă sfătuiesc să încercaţi să o violaţi…

— Milt! făcu Chris şocat. Prinţul este un gentleman. Şi, în plus, el preferă adevăratele femei…

Heather suportă lovitura cu stoicism.

— În fine, dacă avem o femeie lângă noi, poate trecem neobservaţi… Apropo, cum stă mâncarea pe aici?

— Groaznic, îl avertiză Malko.

— Eram sigur. De când am venit, mă tot scarpin, făcu Chris. Există măcar un spital în insula asta?

— Da, dar nu este prudent să mergi acolo!

— *My God*! Era bine să adun nişte sânge. Sunt sigur că totul este infectat cu Sida pe aici. Sper că nu se transmite prin ţânţari! Am văzut unul, mare cât o pisică…

— Nu s-au semnalat încă asemenea cazuri, dar nu este exclus să se întâmple… Acum, aş vrea să vi-l prezint pe clientul nostru. Colonelul Lee Chang.

Chris Jones făcu o strâmbătură.

— Este un *gook?*

— Este un chinez, îl corectă Malko.

Milton Brabeck îi trase iar o lovitură de cot lui Jones.

— Chinezii nu sunt *gooks.* Ei au fost cei ce au inventat focurile de artificii când strămoşii tăi stăteau încă în copaci!

Heather Brown izbucni în râs. Malko îi mângâie cu privirea coapsele musculoase şi bronzate, întrebându-se dacă cu înfăţişarea asta de războinic, se ascundea o femeie. El le explică ce au de făcut. Când termină de vorbit, Milton Brabeck zise:

— Păi, înseamnă că avem treabă doar două zile, până vine crucişătorul *Vincennes…*

— Să sperăm, nuanţă Malko. Tipul poate să refuze să se îmbarce şi atunci ameninţarea persistă.

Cele două. „gorile” schimbară o privire cu subînţeles între ei, iar Chris zise:

— Nu suntem obligaţi să-i cerem părerea… Am putea însă să-l invităm la un păhărel pe Vinc*ennes şi s*ă nu-i spunem când pleacă vaporul….

— M-ar mira nespus să meargă chestia asta, remarcă

Malko, dar încercarea moarte n-are…

— Unde este tipul acum?

— În camera vecină cu a mea.

El formă numărul pe linia de interior, fără succes, apoi se duse să bată la uşa de comunicaţie, rostindu-şi numele răspicat.

De data asta, uşa se deschise şi apăru colonelul, cu faţa îngrijorată, îmbrăcat în chimono.

*

* *

— Persoanele care vor avea grijă de securitatea dumneavoastră au sosit, spuse Malko. De acum înainte, puteţi să mergeţi la plajă fără frică. Vi-i voi prezenta.

— Dar… începu taiwanezul.

— Nu puteţi rămâne închis în cameră la infinit, îi tăie vorba Malko.

— Bine, voi veni, acceptă Chang.

— Aşteptaţi puţin. Acum când dispuneţi de o protecţie de corp, nu mai aveţi nevoie de revolver. Această armă poate să vă provoace mai degrabă necazuri….

De voie, de nevoie, colonelul îi dădu arma cu care o ucisese pe Susie Wang.

El se întoarse în camera sa, apoi îşi făcu apariţia cu o sacoşă pentru plajă şi un prosop. Malko îl prezentă lui Heather Brown, lui Chris şi lui Milton. Chinezul păru puternic impresionat. Malko îi strecură lui Chris revolverul Walther PPK, înfăşurat într-un prosop.

— Scăpaţi cât mai repede de asta! Undeva, în mare, cât mai departe posibil!

Ei coborâră scara de lemn a bungaloului. Aerul încins de afară era sufocant. Pe plajă, nu se vedea nici ţipenie de om.

Colonelul Chang îşi despături cu grijă prosopul, îşi scoase chimonoul şi se îndreptă către mare. Heather, Chris şi Milton erau plasaţi în jurul lui, nescăpându-l din ochi nici o secundă. Chiar şi neînarmaţi, erau capabili să facă faţă.

Era o umiditate aşa de mare, încât, după câteva minute, Malko se trezi lac de sudoare şi se hotărî să se întoarcă pe terasă. Parcursese jumătate din drum; când observă venind către el o brună cu părul tăiat scurt, foarte bronzată, care

se îndrepta spre plajă. Într-o ţară musulmană, ţinuta ei o expunea lapidării. Sutienul părea gata să plesnească sub greutatea sânilor grei, iar minusculul slip se mulţumea să sublinieze forma sexului ei.

Era Chiar Mira Mafira, cea căreia Malko îi spunea în gând „Mira Ticăloasa”.

Când ajunse în dreptul lui, ea se opri cu un zâmbet încurajator.

— Bună ziua, am impresia că suntem vecini..

— Stau la 47, preciza Malko.

Zâmbetul femeii era provocator. Ochii ei înotau în spermă, iar pe frunte îi stătea scris cu litere roşii: „ia-mă”.

— Eu stau la 45! De altfel, am impresia că v-am mai văzut…

— Şi eu, zise Malko. V-am văzut aseară în barul din *lobby.* Purtaţi o rochie albastră care vă venea de minune. Era aproape la fel de sexy ca şi costumul acesta de baie….

— Mulţumesc. Faceţi cumva parte dintr-o delegaţie?

— Da.

— Şi mergeţi la Salon?

— Încă nu ştiu. Mai am încă de dat nişte telefoane.

Ea îi întinse mâna.

— Mă numesc Mira Mafira.

— Malko Linge.

Ea se îndepărtă de el, îndreptându-se spre plajă. Malko întoarse capul după ea, admirând mişcările lascive ale şoldurilor destul de pline. Brusc însă, se trezi la realitate. Colonelul Chang ieşise din apa mării şi venea ca din puşcă spre el. Parcă l-ar fi urmărit un rechin!

— Ce s-a întâmplat?

Ofiţerul taiwanez părea extrem de tulburat. Întinse braţul către suprafaţa mării şi, cu o voce strangulată, spuse:

— Cadavrul! A ieşit la suprafaţă! L-am văzut în timp ce făceam baie!

Capitolul VI.

Pulsul lui Malko crescu vertiginos la 150! El privi în direcţia indicată, clipind din ochi din cauza luminii puternice, dar nu văzu nimic.

— Vă înşelaţi. Eu nu văd nimic.

— Pentru că sunteţi prea departe. Când am înaintat spre larg, l-am văzut, insistă chinezul. Plutea la suprafaţă, chiar în spatele bancului de nisip. Când mareea va creşte, îl va antrena până la ţărm.

— *Himmel!* înjură Malko.

Ar fi fost o catastrofă! Malaiezienii erau capabili să deschidă o anchetă împotriva colonelului Chang. Era suficient ca servitorii să o fi văzut intrând pe chinezoaică în bungalou. Taiwanezul era răvăşit.

— Ce se poate face? gemu el.

Malko îi storcea creierii să găsească o soluţie. Cum ar fi putut să scape de cadavru în plină zi, în faţa unei plaje? Mira Mafira tocmai se instalase acolo şi mai urmau să sosească şi alţii. La celălalt capăt al plajei, era mai puţină animaţie. Acolo se puteau închiria bărci, biciclete şi scutere acvatice. Atunci îi veni o idee.

— Liniştiţi-vă! Paznicii dumneavoastră se vor ocupa de cadavru.

— Dar cum?

— Vă explic imediat. Pentru moment, întoarceţi-vă în camera dumneavoastră, e mai sigur. Mă voi ocupa eu de tot.

Lăsându-l pe colonel, el se repezi spre Chris Jones.

— Am de lucru pentru voi, zise el.

— Dar nu am primit încă „materialul”, protestă Milton.

— Pentru asta nu aveţi nevoie de el. Trebuie să ne debarasaţi de un cadavru…

— Unde se află?

— Acolo, zise Malko, arătând spre mare. Curând va fi aruncat pe plajă. Trebuie acţionat imediat. Este vorba de o chinezoaică.

— *Jesus Christ!* exclamă Milton Brabeck. Cum vom proceda?

— V-aţi antrenat în manevrarea scuterelor marine? întrebă Malko.

— Eu, da, zise imediat Heather Brown.

— Trebuie să fie o treabă foarte grea, protestă Jones supărat. De ce trebuie să ne amestecăm noi?

— Nu există decât o singură cale ca să vă descotorosiţi de cadavru. Vă prefaceţi că sunteţi turişti şi vă duceţi să închiriaţi nişte scutere acvatice, precum şi echipamentul pentru scufundători, cu centuri de plumb, cu tot. Veniţi apoi pe scutere până aici, în spatele bancului de nisip, ca să recuperaţi cadavrul. Apoi, încercaţi să-l remorcaţi cât mai departe posibil. Poate reuşiţi să-l duceţi către insula ce se vede în depărtare.

El le arătă o insulă stâncoasă în formă de submarin, ce se afla la o distanţă de circa doi kilometri.

— Trebuie să-l lestaţi cu centurile de plumb şi să-i daţi drumul în adânc. Vom fi liniştiţi o vreme. Când vă întoarceţi, veţi spune că aţi pierdut centurile. Ar fi bine să le plătiţi în avans.

— Să mergem, spuse autoritară Heather Brown.

Malko îi privi cum se îndepărtează de-a lungul plajei. Nu avea să fie liniştit decât după terminarea operaţiunii. Acest incident îl făcea să se cutremure numai cu gândul la ce s-ar fi putut întâmpla… Adevărata problemă era însă îmbarcarea colonelului Chang pe *Vincennes…* Şi asta nu putea fi realizat de „baby-sitter” Ca să-şi mai risipească neliniştea, el se uită la aparatul Mig 29 care se apropia de plajă în volute graţioase.

— Ia te uită! V-aţi întors! Vreţi să faceţi baie?

Malko tresări. „Mira Ticăloasa” se afla lângă el în toată splendoarea ei, privindu-l cu ochii ei umezi.

— Nu, poate mai târziu.

— Cu atât mai rău, zise ea. Ar fi fost mai amuzant în doi. *Bye-bye.*

Ea se îndepărtă către mare, unduindu-şi şoldurile într-un mers voluptuos, ca pentru a-l face pe Malko să regrete gestul său. Acesta tocmai se pregătea să plece către

bungaloul său, când rămase încremenit de stupoare. Tânăra femeie se îndepărta de ţărm, înotând chiar către cadavrul chinezoaicei asasinate de colonelul Chang.

*

* *

Malko demară cu o sută pe oră şi sări în apă ca să o ajungă din urmă pe Mira Mafira. Aceasta îl văzu, îl aşteptă şi se opri în picioare.

— Văd că v-aţi schimbat părerea, făcu ea cu un aer ştrengăresc.

— Da, o să merg la Salon ceva mai târziu…

— Bineînţeles, trebuie să profităm de lucrurile bune ale vieţii, doar o viaţă avem. Înotăm?

Mira îşi scosese sutienul şi îl prinsese de slip. Sânii ei grei erau străbătuţi de vinişoare albastre şi aveau sfârcuri tari şi închise la culoare, înconjurate de aureole mari.

— Îmi place la nebunie să mă bronzez pe sâni, zise ea. Altfel nu-mi mai vin bine rochiile cu decolteuri mari şi ar fi îngrozitor, nu credeţi?

— Aveţi dreptate.

— Mie îmi place să înot câte o oră zilnic. Este foarte bine pentru sănătate. Să mergem în direcţia aceea, aveţi curaj?

Ea făcu semn exact în direcţia unde trebuia să plutească acum cadavrul… Un zâmbet strepezit schimonosi chipul lui Malko. Trebuia să o împiedice cu orice preţ să treacă la fapte. „Bodyguarzii” lui nu puteau ajunge acolo mai devreme de o jumătate de oră. Iar asta le-ar fi periclitat operaţiunea.

— Poate am putea face ceva mai plăcut, sugeră el.

Mira Mafira îl privi surprinsă.

— De pildă, ce?

Acum e-acum. Malko o cuprinse de talie şi o trase către el. La început uimită, femeia sfârşi într-un hohot de râs, fără a încerca să se degajeze.

— Văd bine că sunteţi un tip foarte rapid! Atenţie, s-ar putea să fim văzuţi, iar eu sunt o femeie măritată…

Ea se desprinse de el râzând şi îl stropi cu apă. Malko o imită, apoi fugi după ea, o prinse iar, strângând-o în braţe cu putere. De astă dată, îi văzu sfârcurile brune ale sânilor,

care se întăriseră înfiorate.

Malko o privi tulburat.

— Ia priviţi, i-aţi trezit şi nu este bine…

Trebuşoara asta nu-i displăcea prea mult… El profită şi începu să-i mângâie sânii grei, cu mişcări lente, atingându-le sfârcurile. Mira protestă moleşită.

— Potoliţi-vă! Fiţi rezonabil, nici măcar nu vă cunosc. O să credeţi că sunt o…

Stăteau în picioare, cu pântecele lipite, iar Mira respira din ce în ce mai repede.

— Haideţi, ne vom juca mai târziu. Eu vreau să înot. Veniţi cu mine?

Malko nu mai ezită. El îşi strecură mâna între ei şi o vârî în slipul Mirei. Degetele îi întâlniră pubisul şi se cufundară în sexul cald. Femeia se clătină ca fulgerată şi se lăsă moale în braţele lui. Fără să scoată un cuvânt, el începu să o maseze îndelung. O simţi cum i se deschide şi îi vine în întâmpinare toată. Undeva, în dreapta, el văzu cu coada ochiului trei scutere care se îndepărtau de ţărm. Operaţiunea de „salvare” începuse, dar mai trebuia să câştige ceva timp.

— Potoliţi-vă! Asta-i culmea neruşinării! făcu Mira cu o voce muribundă, gâfâind din ce în ce mai repede, apoi capitulă şi îl prinse cu amândouă mâinile de după gât. Aproape imediat, el îşi retrase mâna. Mira făcu ochii mari şi îşi muşcă buzele furioasă.

— Neobrăzatule! De ce te joci aşa cu mine?

Cu un surâs, Malko o atrase către mal. Odată ajunsă pe nisip, femeia părea în transă. Uită că nu are sutien. Din fericire, nu întâlniră pe nimeni în drumul către bungalou. Malko o trase după el în camera sa, cufundată în întuneric şi o trânti pe pat. Fără să-i scoată slipul, el îşi reluă mângâierea de acolo de unde o întrerupsese. Mira începu să geamă şi să se răsucească sub degetele lui, cu coapsele larg desfăcute. Sânii îi erau înfloriţi şi duri, iar pântecele îi palpita. Pe bâjbâite, ea căută sexul lui Malko şi îl prinse cu putere. Peste puţin timp, ea juisa cu un strigăt răguşit… Apoi se întoarse cu faţa în sus, spunând:

— Ia-mă!

Malko o penetra dintr-un singur elan. Imediat, bazinul Mirei începu să se balanseze, iar picioarele i se înnodară în jurul lui Malko, de parcă s-ar fi temut că o părăseşte. Femeia avu un al doilea orgasm şi rămase aproape fără vlagă, dar Malko era încă nesatisfăcut. El o simţi atât de receptivă şi docilă, încât nu mai ezită nici o clipă.

Mira se lăsă întoarsă pe pântece şi îşi oferi singură crupa pe care Malko o străpunse cu un ţipăt. Femeia se mişca sub el. Îşi merita porecla pe care i-o pusese. Când Malko juisa, ea îl acompanie cu o mişcare amplă a bazinului, apoi spuse:

— Ador să fiu sodomizată!

Asta, da, emancipare! Malko se duse în baie zicându-şi că a împuşcat doi iepuri dintr-o singură lovitură. Apoi se uită pe fereastră. Şi-i văzu pe cei trei agenţi americani care se îndepărtau în larg, ca o flotilă derizorie, cu o sarcină macabră.

Mira Mafira îşi făcu apariţia din baie şi mai înfloritoare, impecabil aranjată. Ea îl sărută pe gură şoptind:

— Sper că nu vei pleca prea curând din Langkawi. Eu nu mă duc aproape deloc la Salon. Ai cumva şampanie în minibar? Îmi place nespus de mult să beau şampanie după ce fac sex. Îmi prelungeşte plăcerea…

Era imposibil să nu satisfaci o dorinţă atât de simplă! Malko descoperi o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Rose, Millesime 1994 şi-i scoase dopul sub privirea plină de dragoste a palestiniencei.

*

* *

Chris Jones era roşu ca un rac opărit. El se scărpina cu furie.

— Cred că am încurcat-o…

— Cred că ne-au înţepat *sandflies,* făcu Milton, la fel de roşu. Am auzit că produc o grămadă de boli.

Singura care părea total liniştită, era Heather Brown, impecabil bronzată.

— Cred că a ieşit totul bine. Eu însămi am legat centurile cu plumb de cadavru şi l-am dus de cealaltă parte a stâncii celei mari. Este bine fixat acolo şi nu cred că va ieşi prea curând la suprafaţă.

— Iar eu am avut grijă să arunc revolverul, preciza Chris.

— Bravo, zise Malko. Colonelul Chang este în camera lui. Să nu-l scăpaţi din ochi. Eu mă duc la Salon. Scărpinaţi-vă cât vreţi, dar fiţi atenţi.

În clipa când voia să plece, îi veni o idee.

— Rămâneţi o clipă, îi spuse el lui Heather.

Ea se supuse, iar colegii ei ieşiră morţi de gelozie.

Când rămaseră singuri, Malko îi explică situaţia în detaliu.

— Colonelul Chang este foarte singur şi este în derivă. Chiar dacă reuşim să-i apărăm, ne va fi imposibil să rămânem la nesfârşit în Langkawi. Eu nu cred că logodnica lui va mai veni. El este prea îndrăgostit. Dar dumneavoastră aţi putea să daţi o mână de ajutor ca să-şi poată reveni.

Heather Brown îl privi neîncrezătoare.

— Cum adică?

Malko o simţi gata să-l zgârie. Trebuia să umble cu mănuşi.

— Am remarcat că vă privea cu ceva interes. Cred că prezenţa unei femei ar putea să-l facă să înţeleagă că viaţa merită să fie trăită…

Heather Brown era încordată, ca o panteră gata să sară. Ochii albaştri se întunecaseră.

— Cu alte cuvinte, vreţi să fac pe târfa!

Malko nu mai avu timp să protesteze. Ea se năpusti asupra lui furioasă.

— Când m-am înrolat la Marină, a fost ca să mă simt egală bărbaţilor. Am suferit destul ca să mă bucur de dreptul acesta. De ce nu le cereţi lui Chris şi lui Milton să se ocupe de asta?

Malko spuse ceva în genul că prestaţia celor doi nu s-ar bucura de aceleaşi rezultate, dar fata zise:

— Chinezul ăsta nenorocit este un zero pentru mine! Eu aleg singură pe cine vreau să mă reguleze, iar a lui trebuie să fie foarte mică. Şi acum, sunt la ordinele dumneavoastră!

Era cu siguranţă un mod de a vorbi… Ea făcu stânga-mprejur şi trânti uşa în urma ei, cutremurând bungaloul. Malko se luă după ea şi o văzu mergând bărbăteşte sub rafalele unei averse de ploaie ce prevestea un adevărat potop. Tipa fusese bine antrenată de US Marine Corps! Dar

ce folos?

Ceva îi spunea că lucrurile nu aveau să se desfăşoare cum voia el. Era chinuit de acest presentiment, când cineva bătu la uşă. El crezu că se întoarce Heather, dar nu era decât George Li, ud până la piele şi cu o privire rugătoare în spatele ochelarilor cu lentile groase.

— Am venit într-o fugă.

— Vă credeam la Kuala Lumpur. Agentul chinez zâmbi resemnat.

— A trebuit să-l aştept pe curierul care aducea echipamentul pentru „baby-sitter”. Acum trebuie să plec înapoi.

— Mulţumesc, făcu Malko. Nu vreţi să vă odihniţi puţin?

— Nu, nu. N-am timp. Am un mesaj pentru dumneavoastră din partea domnului Applegate. A primit o telegramă de la NSA, care a interceptat comunicaţiile între Taiwan şi nişte persoane încă neidentificate, care indică o acţiune de mare anvergură pentru eliminarea colonelului Chang…

Malko simţi un fior pe şira spinării. Paradisul acesta tropical nu părea să mai fie chiar atât de paşnic.

— Vă mulţumesc, dar cred că nu vor fi probleme atât timp cât îi am pe Chris şi pe tovarăşii lui cu mine. Mai ştiţi ceva?

— Din păcate, nu. OK, acum trebuie să plec.

Ploaia încetase brusc. Colonelul Chang, ferecat din nou în camera sa, nu dădea nici un semn de viaţă. Malko ieşi afară pe terasă şi începu să contemple marea cenuşie şi avioanele de vânătoare britanice care evoluau în formaţie în ciuda timpului nefavorabil. Oricât îşi storcea creierii, îi era imposibil să ghicească din ce parte va veni următoarea lovitură.

Or, la fel ca la jocul de şah, era de preferat să poată calcula totul cu o mişcare în avans. Acum, când era pus la curent cu situaţia, înţelegea de ce CIA trimisese un crucişător de talia lui *Vincennes,* utilat cu cele mai perfecţionate mijloace de luptă. Partea proastă era că se găsea într-o ţară străină, unde nu se putea deplasa şi un corp de elită.

Dacă Chang ar fi fost redus la tăcere, Taiwanul şi-ar fi accelerat programul nuclear, iar începutul celui de al treilea mileniu risca să fie extrem de fierbinte. Malko nici nu îndrăznea să se gândească la şirul evenimente declanşate de o asemenea situaţie. Ar fi putut avea loc chiar şi un conflict armat între China şi Statele Unite. Iar într-o asemenea ipostază, de partea cui ar fi trecut Rusia?

Mai avea doar două zile la dispoziţie ca să-l convingă pe colonelul Chang să se îmbarce pe *Vincennes.* Două zile, în care se putea întâmpla absolut orice.

Singura persoană care ar fi putut acum să-i furnizeze o informaţie era Shalima.

*

* *

Încadrată de două machete de aparate Boeing 767 şi 777, Shalima, cu cocul aranjat impecabil, machiată ca regina din Saaba şi îmbrăcată cu o frumoasă rochie malaieziană purpurie şi brodată cu fir de aur, răspundea răbdătoare întrebărilor puse de un grup de ofiţeri, uniforme albe, din Singapore. Malko aşteptă să termine cu ei. Ofiţerii păreau cu mult mai interesaţi de sculpturala lor interlocutoare decât de tehnologia aparaturii de zbor Boeing. Shalima îl zări pe Malko şi, după ce le înmâna câte un pacheţel, se despărţi de membrii grupului din Singapore.

— Ce le-aţi oferit? întrebă curios Malko.

— Brichete Zippo, cu sigla Boeing. În felul acesta, se vor gândi la noi, ori de câte ori îşi vor aprinde o ţigară. Am crezut că m-aţi uitat. Mai e puţin şi se închide.

Malko se uită la ceas. Era ora patru. Timpul trecuse repede, cu toată tevatura iscată în jurul cadavrului… El se întorsese să-i ridice moralul colonelului Chang. Acum, gorilele lui dispuneau de tot armamentul necesar. El se apropie de tânăra femeie şi o întrebă cu glas scăzut:

— Shalima. Aţi remarcat cumva pe aici persoane suspecte care ar putea fi agenţi secreţi?

Tânăra malaieziană zâmbi ironic.

— Pe *cine* anume căutaţi? Aici sosesc zilnic sute de persoane, fără să pun la socoteală delegaţiile. Asta înseamnă o groază de lume.

— Am venit aici ca să protejez un fugar taiwanez, care deţine secrete militare foarte importante, îi explică el. Este obligat să rămână un timp aici şi ştim că serviciile secrete taiwaneze vor să îl elimine. Asta vă dă vreo idee?

— La Salon, nu a venit nici o delegaţie taiwaneză, zise ea. Cred că domnul Applegate cunoaşte mai mult decât mine situaţia acestora în Malaysia. Eu nu am văzut pe nimeni care să semene cu un spion taiwanez. Singura taiwaneză pe care o cunosc este doamna Eva Shu. Dar ea a venit la toate ediţiile până acum. În plus, taiwanezii nu sunt văzuţi cu ochi buni la noi. Malaiezienii îi tolerează pentru că învestesc foarte mulţi bani la noi. La urma urmelor, cei mai buni prieteni ai lor, tot americanii rămân!

Asta era adevărat, dar cum ar fi fost posibil ca NSA să greşească?

— Aş putea să dau şi eu o raită prin acest salon?

Cei doi se îndreptară către diferitele standuri ce expuneau de toate: de la scaune cu propulsie şi până la tancuri. Erau foarte multe standuri ruseşti, câteva americane, europene şi sud-africane.

În mijlocul salonului, Shalima îl trase pe Malko de mânecă.

— Iat-o pe doamna Eva Shu, la standul British Aerospace.

Malko îl recunoscu imediat pe soţul doamnei Mira Mafira, care discuta cu chinezoaica tunsă scurt, pe care o văzuse la barul din *Pelangi.* Shalima remarcă:

— Se pare că fac afaceri împreună! Nu ar fi venit ea degeaba.

Continuară plimbarea prin salonul instalat într-un hangar imens, cu aer condiţionat, amplasat aproape de tarmacul aeroportului. Undeva, în spate, erau mai mult standuri ruseşti, care propuneau o gamă completă de materiale de război, de la lansatoare de grenade, elicoptere, blindate şi până la avioanele de vânătoare Suhoi 30.

— Se vând bine?

Shalima dădu afirmativ din cap.

— Da. Pentru că nu sunt scumpe. Pun însă probleme cu piesele de schimb, de care se ocupă mafia rusească, unde se practică preţuri demenţiale. Din cauza asta, o mulţime

de lume se duce să le cumpere din India, care fabrică aşa ceva, chiar dacă lasă de dorit din punct de vedere calitativ.

Când trecură pe lângă standul British Airspace. Kahlil Mafira şi Eva Shu discutau în continuare.

Când ajunseră iar la standul Boeing, Shalima îi spuse lui Malko:

— Vă mai pot fi cumva de folos?

— Da. Vă invit să cinăm împreună. Astfel, veţi putea să mă ţineţi la curent dacă vedeţi ceva suspect.

— Cu siguranţă, aşa voi face, spuse ea zâmbind. Sunt invitată la cină de cei de la Boeing. La ce bungalow sunteţi cazat?

— La 47. Camera 4707.

— Voi încerca să scap de invitaţie. Cât mă aşteptaţi, gândiţi-vă la mine.

Ea deschise un sertar şi scoase un mic pacheţel dreptunghiular. Malko îl desfăcu şi scoase o brichetă Zippo Boeing…

— Am deja una, spuse el, arătându-i exemplarul său, din argint masiv, cu stema sa.

— Păstraţi-o totuşi. Multă lume le colecţionează.

Era adevărat. În fiecare an se adunau la Bradford, capitala brichetelor Zippo, unde se organiza un târg specializat.

Malko ieşi în căldura umedă de afară şi chemă un taxi. Frumoasa Shalima nu-l ajutase prea mult. Trecuse încă o zi.

Între ucigaşii plătiţi de taiwanezi şi el, era cursă mortală contracronometru.

Capitolul VII.

Mira Mafira şi soţul ei stăteau pe loc şi admirau intrarea luxoasă a hotelului *Datai.*

Aflat pe coasta de nord a insulei, acesta părea un decor dintr-un film făcut la Hollywood. Diferitele corpuri de clădire ale hotelului, împrăştiate pe nivele diferite în jurul unei superbe piscine, erau înconjurate de jungla deasă, luminată de sute de proiectoare, unde se zbenguiau maimuţe urlătoare. Cele două restaurante, unul specializat în bucătăria tradiţională şi altul, în thai, erau deschise către junglă şi erau răcorite de mari ventilatoare coloniale. Ai fi zis că te afli cu un secol în urmă... Un nor de chelneri malaiezieni circulau silenţioşi printre mese, zâmbitori şi îndatoritori.

Cei doi negustori de arme se simţeau puţin stânjeniţi în acest decor sofisticat. Nu era universul lor. Se aflau la mare depărtare de agitaţia zgomotoasă de la *Pelangi Resort.* Nici avioanele Suhoi 30 nu ajungeau până aici. Ei coborâră până la primul restaurant unde fură întâmpinaţi de şeful de sală.

— Unde este masa doamnei Shu? întrebă Kahlil Mafira.

Şeful de sală îşi consultă agenda şi spuse cu un aer dezolat:

— Nu văd acest nume.

Mira Mafira se întunecă la faţă.

— Eşti sigur că ai înţeles bine? îl întrebă ea pe soţul ei. Sper să nu fi venit degeaba...

Datai se afla la o oră distanţă de *Pelangi Resort.*

— Bineînţeles, făcu soţul ei.

— Mergeţi la restaurantul thai, îi sfătui şeful de sală.

Ei coborâră treptele până la piscină şi imediat o văzură pe chinezoaică. Aceasta se ridică de la masa unde îi aştepta singură şi se repezi să-i întâmpine. Era îmbrăcată impecabil, într-o rochie chinezească de un roşu strălucitor. Avea pantofi cu tocuri de zece centimetri înălţime. Chipul ei masculinizat era îndulcit de un machiaj extrem de savant.

— Ce rochie încântătoare aveţi, spuse. Mira. Sunteţi cu

adevărat superbă…

Mira Mafira nu-şi putea crede ochilor. Doamna Shu era o persoană extrem de mondenă. Dotată cu o inteligenţă vie, având relaţii puternice în toate domeniile şi un simţ ascuţit pentru afaceri, nu puteai să ţi-o imaginezi altfel decât cu un calculator în faţă. Cei doi se aşezară la masa ei. Imediat îşi făcu apariţia un chelner, cu o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Rose Millesime, care trebuia să coste salariul lui pe cinci ani…

— Sper să vă placă şampania, având în vedere că trăiţi în Europa… spuse chinezoaica.

Închinară în cinstea Taiwanului. Eva Shu era veselă, relaxată şi încântătoare. Miraţi, cei doi soţi Mafira nici nu ştiau ce să zică. Ei reuşiră să-şi stăpânească nerăbdarea până la desert. În cele din urmă, Eva Shu comandă o sticlă de coniac Otard XO, complet indispensabilă după o masă chinezească. După ce îşi aprinse o ţigară, ea spuse:

— Sunt de părere că putem face afaceri împreună. Kahlil Mafira o aprobă cu putere.

— Noi doream de mult acest lucru, dar, din nefericire, ofertele noastre nu au fost niciodată reţinute…

Eva Shu îl privi cu un surâs liniştitor.

— Poate că nu aţi folosit filiera cea mai potrivită…

— Poate, recunoscu Kahlil Mafira.

— Cred că ştiţi că am nişte prieteni foarte bine plasaţi în guvern, continuă doamna Shu. Sunt convinsă că aveţi posibilitatea să ne faceţi oferte excelente. Elicoptere şi rachete printre altele. Aţi putea veni în Taiwan pentru o demonstraţie?

— Evident, zise domnul Mafira. Ne trebuie însă anumite garanţii.

— Le veţi avea, îi tăie vorba Eva Shu.

Conversaţia se împotmoli brusc. Palestinianul nu înţelegea motivul pentru care taiwaneză manifesta un asemenea interes pentru materialul oferit de ei. Doamna Shu sorbi niţel coniac, îşi linse buzele ca o pisică şi, cu o voce calmă, spuse:

— Evident, în afacerea asta, trebuie să mă gândesc şi la propriul meu interes.

— Evident, făcură în acelaşi glas cei doi soţi.

— Ştiţi că noi am lansat o cerere de oferte pentru patru fregate Ultramoderne, capabile să intercepteze rachetele balistice lansate de China?

— Bineînţeles! făcu Kahlil Mafira. De altfel, noi credeam că sunteţi pe punctul de a semna un contract cu americanii pentru patru nave din clasa „Aegis”.

Doamna Shu zâmbi cu răceală.

— Asta nu înseamnă că am şi semnat acest contract. Consider că dumneavoastră sunteţi capabili să ne furnizaţi materiale de acelaşi calibru, nu-i aşa?

— Să fiţi convinşi de acest lucru.

Aplecat peste masă, Kahlil Mafira simţea cum inima îi bate nebuneşte. O afacere de asemenea proporţii putea să însemne un comision de două sute de milioane de dolari. Şi, în plus, recunoştinţa veşnică a englezilor. Era parcă prea frumos ca să poată fi adevărat. Vrând să sondeze puţin apele, el spuse:

— Guvernul dumneavoastră a cumpărat întotdeauna de la americani genul acesta de material.

Răspunsul veni ca o palmă.

— Cu excepţia a patru fregate franceze, afacere încheiată tot de mine.

— Ar fi formidabil, zise Khalil entuziasmat. Şi vă vom fi întotdeauna îndatoraţi. De asemenea cred că este util să fiţi mulţumită şi dumneavoastră.

— Despre asta vreau să vorbim în continuare, spuse Eva Shu cu o voce catifelată, iată ce vreau de la dumneavoastră.

Ea aruncă o privire în jur şi se aplecă spre cei doi soţi, apoi începu să vorbească cu o voce joasă şi precisă. Pe măsură ce vorbea, Kahlil Mafira simţea cum îi îngheaţă sângele în trup. Mută, cu ochii aţintiţi la buzele taiwanezei, Mira Mafira nu pierdea nici o silabă. Nu se întâlneau cu un asemenea contract decât o dată în viaţă…

Doamna Shu îşi termină discursul şi ceru nota de plată, apoi zise pe un ton degajat:

— Bineînţeles, nu sunteţi obligaţi să-mi daţi răspunsul pe loc. Mâine dimineaţă însă, vreau să ştiu ce aveţi de gând.

Ea puse o cartelă Amerivan Express „Platinium” alături de nota de plată şi îşi bău până la fund paharul cu coniac Otard XO. Era o sibarită. Ridicând capul, ea întâlni privirea Mirei Mafira. Într-o fracţiune de secundă, simţi că amândouă sunt pe aceeaşi lungime de undă.

— Eu una cred că nu trebuie să mai aşteptăm până mâine ca să vă dăm răspunsul, spuse palestiniana cu hotărâre în glas.

Kahlil deschise gura, dar simţi cum Mira îl calcă pe picior furioasă şi nu mai spuse nimic.

*

* *

Malko dormise prost. În cursul nopţii sărise speriat de mai multe ori din pat, crezând că aude zgomote suspecte. Îşi lipise urechea de uşa de comunicare dintre cele două camere, dar nu auzise nimic, ieşise pe terasă ca să scruteze plaja pustie, luminată de lună, apoi se culcase iar. Ar fi dat orice ca să afle de unde putea veni ameninţarea. Atmosfera era liniştită la *Pelangi Resort,* dar raţiunea sa îi spunea că Serviciile secrete din Taiwan nu stau cu mâinile încrucişate.

El se îmbrăcă şi sună în camera colonelului. Nu primi însă nici un răspuns. Era doar ora nouă. Neliniştit, el se repezi la camera 43, unde se servea micul dejun. Chris Jones tocmai termina de mâncat.

— Colonelul a plecat la plajă însoţit de Heather şi de Milt, zise el. Părea că se simte bine. Eu voi rămâne să trag cu ochiul lângă camera lui. În cazul că ar încerca să se strecoare înăuntru vreun răufăcător.

El îşi desfăcu geanta de plajă şi Malko văzu patul unui imens revolver automat de calibrul 11,45 „Desert Eagle”, ce avea puterea unui tun… Dădu repede pe gât cafeaua şi plecă, lăsându-l pe Chris Jones singur într-o luptă inegală cu ţânţarii. O formaţie de avioane Suhoi zbura într-un zgomot asurzitor deasupra lor, în timp ce grădinarii malaiezieni tundeau peluzele într-un huruit la fel de puternic.

Până la sosirea crucişătorului *Vincennes* mai erau doar patru ore. Era suficient să poată pregăti fuga, chiar dacă acest lucru era greu de crezut… Malko ajunse la recepţie şi se interesă unde va acosta vasul american.

— Cu siguranţă că va acosta între Star Cruise Terminal şi insula Singa Besar, răspunse funcţionarul. Acolo trage la ţărm în fiecare an.

Până acolo erau şase kilometri. După un sfert de ceas, Malko plecă la volanul unui Proton nou-nouţ. El ajunse în sudul insulei. La ţărm se vedeau numeroase nave ale Marinei malaieziene şi o navă franceză; *Siroco.* Navele participante la Salon se aflau sub un hangar acoperit cu o prelată. Malko întrebă un poliţist dacă vasul *Vincennes* urma să acosteze acolo.

— O, nu, *sir,* este prea mare. Va ancora ceva mai jos, în golf.

— Pe aici sunt şi ambarcaţiuni navete?

— Nu, făcu poliţistul. Fiecare vas are propriile navete. Malko o luă din loc, destul de dezamăgit. Era puţin probabil ca *Vincennes* să trimită o barcă. Odată întors la hotel, el merse la Water Sport Center, de unde gorilele sale închiriaseră scuterele acvatice şi se interesă dacă se puteau găsi vreun vas de promenadă, explicând că ar vrea să vadă navele de război.

— Nici o problemă, spuse funcţionarul. Avem ambarcaţiuni rapide. Vreţi una chiar acum?

Malko se stăpâni cu greu să nu ia una pe loc. Se hotărî să se întoarcă la bungaloul său. Chris Jones, uns peste tot cu cremă ca un indian războinic, se învârtea în jurul bungaloului 47.

— Totul este în ordine, spuse el. Aveţi musafiri..

— Ce fel de musafiri?

— Bruneta de pe plajă, cu care aţi înotat ieri. Se pare că vrea să mai ia nişte lecţii. Când a văzut că nu sunteţi acasă, a plecat spre plajă.

— Mulţumesc, zise Malko.

Mira Mafira „Ticăloasa” era o nesătulă… El o văzu pe plajă şi se îndreptă către ea. De astă dată, arbora un costum auriu, din două piese, la fel de revelator ca cel dinainte.

— V-am căutat, spuse ea. Eraţi la Salon? V-am aşteptat zece minute şi apoi…

— În faţa uşii?

— Nu, femeile de serviciu tocmai făceau curăţenie în camere aşa că mi-am permis să intru.

Ea coborî vocea şi adăugă:

— A fost foarte plăcut ieri, dar a durat cam puţin… Soţul meu nu se întoarce decât peste şase ore.

— Voi vedea ce se poate face, zise Malko evaziv.

El se îndreptă către colonelul Chang, care citea întins pe prosopul lui, încadrat de Heather Brown şi de Milton Brabeck. Acesta din urmă era roşu ca un rac opărit. Temperatura era de-a dreptul sufocantă. Cu toate astea, colonelul Chang părea în plină formă.

— Jou-Yi m-a sunat aseară, zise el. Mi-a promis că va sosi aici la sfârşitul săptămânii. Mama ei se simte mai bine.

Vincennes va fi fost plecat de două zile…

— Dacă sunteţi aşa de sigur că va sosi, de ce să nu o aşteptaţi mai bine la bordul vasului, unde v-aţi afla în deplină siguranţă?

Colonelul Chang îi aruncă o privire întunecată.

— Ştiţi prea bine că *Vincennes* nu stă aici decât două zile, Dacă urc la bordul lui, înseamnă că voi fi deja în mâinile dumneavoastră.

— Ar fi mai bine decât mort, răspunse cu răceală Malko.

Colonelul se răsti la el, vădit furios.

— Tot ce vă interesează este să mă folosiţi! Eu mă gândesc însă şi la viitorul meu. Puteţi să-mi garantaţi că vasul va rămâne în port până la sfârşitul săptămânii?

— Pentru moment, nu pot, dar nu ar fi deloc imposibil având în vedere situaţia creată.

— Atunci, să mă ţineţi la curent, făcu Chang, lungindu-se pe prosop.

Malko se întoarse la bungalou. Chris Jones, aşezat la umbra clădirii, cu sacul de plajă în faţa lui, citea *Playboy.* El îl privi ironic.

— Nu aţi adus-o cu dumneavoastră?

Puritan până în vârful unghiilor, el ţinea socoteala tuturor cuceririlor lui Malko.

— *Vincennes* soseşte mâine, spuse acesta ca şi cum nu auzise întrebarea. Aş vrea să verificaţi geamantanul din dulapul meu. Este de acelaşi tip cu cel al colonelului Chang.

Aş vrea să ştiu dacă l-aţi putea deschide.

O lumină amuzată trecu prin ochii cenuşii ai gorilei.

— Văd că aţi trecut la sentimente mai bune, zise el. Iar eu îl iau pe chinezoiul dumneavoastră, îl ambalez într-o cuvertură şi îl duc pe umăr.

— Nu am ajuns încă acolo, zise Malko.

Cei doi urcară în cameră, iar Chris se aplecă deasupra cufărului.

— Are o încuietoare electronică, ce se deschide cu o combinaţie aleatorie, făcu el. Mi-ar trebui nişte scule speciale. Am putea însă să-l luăm aşa, încuiat.

— Mulţumesc, zise Malko. Vom mai vedea.

Colonelul Chang, stătea în picioare sub soarele arzător şi se gândea. Ultima sa conversaţie cu Malko îl tulburase. Până acum, avusese o încredere oarbă în americani, riscându-şi cariera şi viaţa ca să îi servească. Fusese şi un gest de bravură din partea lui să lucreze pentru CIA, pe vremea când era doar locotenent. Era flatat că fusese remarcat el, un obscur ofiţer din armata taiwaneză. Şi apoi americanii erau cei mai buni aliaţi ai lor, practic, singurii. Nu i se părea că îşi trădează ţara… Acum însă, lucrurile erau diferite. Se afla într-o poziţie care îl depăşea. Taiwanul mizase totul ca să obţină arma nucleară. Era singurul mijloc de a ţine piept Chinei comuniste, pe cale să-l devoreze. În plus, legăturile dintre China şi Statele Unite se întăriseră, iar americanii nu mai aveau chef să rişte pentru o insuliţă cu douăzeci şi două milioane de locuitori. În acest caz, numai posesia armei nucleare ar fi putut descuraja China. Din păcate, Taiwanul depindea de Statele Unite în privinţa securităţii sale… Iar acestea puteau să-i taie orice ajutoare dacă aveau proba că fuseseră minţiţi. Mica lor republică ar fi fost obligată să îşi abandoneze proiectul, sacrificându-şi planurile de viitor…

Colonelul era strivit sub povara responsabilităţii sale. Privirea îi rătăcea de-a lungul mării şi îşi aminti că acum este şi un ucigaş. Aproape că uitase de acest lucru.

Învârtise şi răsucise toate aceste gânduri, dar nu vedea decât un singur lucru: înapoi nu mai putea să dea. Odată întors în Taiwan, ar fi fost împuşcat. Dar nici să plece din

Langkawi fără Jou-Yi nu putea fi vorba. Nu se simţea capabil să-şi înceapă singur noua sa viaţă fără femeia pe care o iubea ca un nebun. Or, deşi afirmase că ea va veni la el la sfârşitul săptămânii, în sufletul său se cuibărise o umbră de îndoială… Ceva îi spunea că este imposibil… Căldura era din ce în ce mai sufocantă, dar îşi zise că era cam devreme să se închidă în cameră. Simţi deodată o nevoie imperioasă să plece spre larg şi să nu se mai întoarcă.

*

* *

Malko tocmai voia să iasă din camera sa împreună cu Chris Jones, când un strigăt oribil sfâşie tăcerea şi le îngheţă sângele în vine. Strigătul venea din camera colonelului Chang. Cu un urlet, Chris se repezi să caute în geantă, de unde scoase monstruosul său revolver „Desert Eagle”, Malko îl opri când îl văzu că se îndreaptă către uşa de comunicare.

— Pe acolo este închis!

El se repezi către palier. Uşa colonelului era deschisă.

În cameră se afla doar camerista malaieziană, palidă ca moartea. Sprijinindu-se de un zid, îşi strângea mâna stângă în pumnul drept. Ea strigase.

— *What’s going on?* întrebă Malko.

Parcă semiconştientă, ea nu-l remarcă pe Chris Jones care scotocea camera, cu arma în mână. Cu o voce slăbită, ea murmură:

— *Snake, snake!*

Malko privi împrejur, fără să vadă nimic.

— *Where?*

Ea făcu semn către baie. Nu era cazul să facă pe eroul. Prin fereastra de la terasă se vedea cum colonelul Chang făcea liniştit plajă. Camerista se clătină pe picioare şi căzu leşinată. Malko se repezi la telefon şi chemă recepţia, explicând cele întâmplate.

— Poţi să-ţi laşi deoparte artileria, îi spuse el lui Chris. Cinci minute mai târziu, îşi făcură apariţia un infirmier şi managerul hotelului. Ei o culcară pe femeie pe pat şi îi luară pulsul. Malko văzu că avea o umflătură roşie. Infirmierul apăsă în jurul ei şi femeia urlă de durere. Ea bolborosi ceva

în limba ei. Alţi doi infirmieri apărură aducând o targa şi o luară.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Malko.

— Ea spune că a fost muşcată de un şarpe bananier care se afla în trusa de baie… Este camera dumneavoastră?

— Nu, este a prietenului meu. Este grav?

— Mă tem că nu va putea fi salvată, spuse directorul cu o voce jenată. Nu avem antidotul. Dacă are o inimă zdravănă, ar mai fi o speranţă. Acum trebuie să căutăm şarpele.

El dădu ordine oamenilor săi, care pătrunseră în baie cu mare atenţie. Malko îi urmă şi văzu pe un raft o trusă de toaletă din piele neagră, deschisă…

— *Awas!*[8] strigă unul dintre malaiezieni.

Cu un gest iute, el apucă trusa şi o aruncă în baie. Deschizând repede robinetele. Câteva momente, nu se întâmplă nimic, dar când apa ajunse la trusă, din ea ieşi o reptilă subţire, de vreo douăzeci de centimetri, verde ca smaraldul, care începu să se zvârcolească în cadă. Malaiezienii se dădură cu un pas înapoi.

— Acesta e şarpele! spuse cu o voce schimbată managerul.

Reptila se zbătea cu disperare în apă. Un alt angajat apăru cu un fel de furcă. El imobiliza şarpele, apoi îi zdrobi capul cu o scrumieră. Apoi îl aruncă în WC.

— Am terminat cu el, *sir!*

— Se întâmplă des? întrebă Malko.

— Nu. Se întâmplă rar, foarte rar. Dar când este oprită instalaţia de aer condiţionat, pot veni să se refugieze aici. Ne pare foarte rău de cele întâmplate…

După de personalul părăsi camera, Malko scoase din apă trusa. Era foarte ciudat ca un şarpe să pătrundă într-o trusă de baie. Desigur, aceasta nu era închisă, dar cele două margini zimţate ale fermoarului, făceau dificil accesul înăuntru.

Brusc, el se întrebă dacă fusese într-adevăr un accident. Ieşi din cameră şi ocoli bungaloul, examinând terenul. La zece metri mai departe, observă un obiect aruncat sub pilonii pe care se ridica bungaloul, în spaţiul dintre pământ

[8] Atenţie! (n.a.).

şi planşeu. El îl ridică de jos. Era un sac mititel închis cu un şnur. Era mijlocul ideal de a transporta o reptilă… Era suficient să-l deschizi, să-l răstorni şi reptila cădea…

Fără îndoială că menajera voise să fure ceva din trusa de baie, fără să-şi imagineze că riscul era mortal. Colonelul Chang ar fi putut muri dacă nu intervenea acest accident. Malko îl regăsi pe Chris Jones.

— Nu ai văzut pe nimeni dând târcoale în jurul bungaloului? îl întrebă el după ce îi povesti cele întâmplate.

— Pe nimeni în afară de personal şi de brunetă.

Lui Malko îi venea greu să creadă că Mira Mafira ar fi putut fi amestecată în aşa ceva. Din nefericire, nu putea îndepărta această ipoteză, mai ales că o văzuse în tovărăşia doamnei Shu.

Aşadar Taiwanul lovise. Acolo unde se aşteptau mai puţin. Nu era însă ultima încercare. *Vincennes* sosea abia a doua zi. Malko îşi spuse că acum avea un argument suplimentar pentru a-l convinge pe Chang. Deşi avea lângă el trei „baby-sitter” securitatea colonelului trădător nu putea fii de 100%. În cele din urmă, soluţia propusă de Chris Jones poate că nu era chiar aşa de rea.

*

* *

Soneria stridentă a telefonului îl făcu pe Malko să tresară. Acele luminoase ale ceasului său Crosswind dansau în faţa ochilor. Era ora şase şi cincizeci şi cinci. El ridică receptorul şi o voce de stentor cu accent american îi sfredeli timpanele.

— *Mister* Malko?

— La telefon.

— *Hold on. The rear-adminal* Foster O’Neil doreşte să vă vorbească.

După o scurtă pauză, o voce obişnuită să dea ordine întrebă:

— *Mister* Malko Linge?

Malko ar fi avut chef să-i spună că nu putea fi înlocuit de altcineva atât de repede, dar se mulţumi să răspundă simplu:

— Da.

— *Well. Very well.* Vă aştept la *breakfast* la ora şapte, la bordul lui *Vincennes.* Vă va lua o navetă ancorată în spatele vasului *Siroco.* Să aveţi actele de identitate.

După ce închise telefonul, Malko se repezi sub duş. Contraamiralul O'Neil nu părea să se joace cu disciplina. *Vincennes* ancorase, iar comandantul lui nu pierdea deloc timpul. După un sfert de oră, era în drum spre port. Lumea *normală* mai dormea încă. El opri maşina în faţa vasului *Siroco* şi văzu imediat naveta cu drapelul american. Un paznic îi examina cu atenţie paşaportul înainte de a-l lăsa să se îmbarce. În ceaţa dimineţii, *Vincennes* era impresionant cu formele sale futuriste, cu contururile estompate. Nu se vedea nici un tun, ci doar rampele pentru lansatoarele de rachete.

Traversarea dură zece minute. Un tânăr în uniformă îl întâmpină şi îl conduse la cabina contraamiralului O'Neil Acesta era un bărbat impozant, bronzat, cu ochi albaştri. Fu ceva mai călduros decât la telefon. Pe o masă erau aranjate două tacâmuri.

— Sunt dezolat că v-am sculat aşa devreme, se scuză el. Am însă o zi extrem de încărcată, toţi oficialii vor trebui să defileze aici şi trebuie să cobor la ţărm.

Un *midship* îi servi la masă. Apoi dispăru imediat. Contraamiralul aşteptă ca Malko să servească puţină cafea cu pâine prăjită unsă cu unt, ca să înceapă discuţia.

— Am primit ordin de la Pentagon să îmbarc aici doi pasageri civili în condiţii de confidenţialitate absolută. Dumneavoastră aţi fost desemnat ca persoana care coordonează această operaţiune.

— Absolut exact, confirmă Malko în timp ce contraamiralul se grăbea să termine de mâncat.

— Nu-mi prea place să fiu amestecat în afaceri de genul acesta, dar instrucţiunile precizează că este vorba de o operaţiune care interesează în mod direct *National Security.*

— La cel mai înalt nivel, completă Malko.

— Nu vreau să ştiu nimic mai mult, îi tăie vorba O'Neil. Mă interesează doar modus operandi.

— Cât timp veţi rămâne la ţărm?

— Vom pleca poimâine în zori.

— Puteţi să-mi puneţi la dispoziţie o ambarcaţiune cu care să pot veni la bordul navei?

— Nu. Nu am instrucţiuni în privinţa asta. Refuz să-mi angajez oamenii în genul acesta de operaţiuni.

Rigoarea contraamiralului se explica poate datorită unui fapt din trecutul navei *Vincennes.* Una din rachetele sale doborâse din greşeală un avion civil Airbus al companiei Iranair, în timpul războiului între Iran şi Irak, provocând moartea a 178 de pasageri, toţi civili.

— Bine, voi asigura eu transportul până la navă. Aveţi instrucţiuni în legătură cu primirea mea?

— Când veţi veni?

— Încă nu ştiu, mărturisi Malko. Există anumiţi parametri care nu depind de mine. Poate fi noaptea, poate fi ziua. Cum vom proceda?

Contraamiralul reflectă câteva momente, apoi ridică receptorul telefonului şi spuse:

— Aduceţi-mi un proiector de manevre.

Peste cinci minute, un marinar intră cu un proiector portabil pe care-l depuse pe duşumea. O'Neil îl luă şi îl puse pe masă.

— Acesta poate trimite semnale luminoase vizibile la mai multe mile distanţă. Funcţionează cu ajutorul unei baterii două ore continuu. Este mai mult decât aveţi nevoie. Sper că ştiţi alfabetul Morse.

— Din păcate, nu prea, mărturisi Malko..

— Atunci, iată ce va trebui se faceţi. Imediat cum ambarcaţiunea va ajunge la o jumătate de milă de *Vincennes.* Ziua sau noaptea, veţi trimite un semnal apăsând pe butonul roşu: o lumină scurtă, o lumină scurtă, altă lumină scurtă, apoi o lumină lungă. Este litera V. Vă veţi aminti?

— Cred că da, zise Malko.

— Perfect. Noi avem un sistem de securitate foarte strict. Ofiţerii de cart au ordin să tragă asupra oricărei ambarcaţiuni neidentificate ce se îndreaptă către noi. Voi da ordin ca acest semnal să fie valabil pe toată perioada staţionării noastre la chel.

— Vă mulţumesc, spuse Malko. O singură întrebare încă:

unde vă veţi îndrepta după ce părăsiţi insula?

— Nu sunt autorizat să vă răspund.

O'Neil îşi consultă ceasul în mod ostentativ, iar Malko se sculă de la masă, luând proiectorul. Contraamiralul îl conduse până la ieşire şi îi strânse mâna.

O problemă era deja rezolvată. Din nefericire, nu era cea mai importantă.

*

* *

— Ce s-a întâmplat cu femeia muşcată de şarpe? îl întrebă Malko pe funcţionarul de la recepţia hotelului.

— A murit ia spital, *sir.* Este îngrozitor.

În ciuda calmului idilic ce domnea în *Pelangi Resort,* Malko era negru de furie când se întoarse în camera sa. Fără lăcomia cameristei, misiunea sa ar fi fost terminată acum... Chris Jones se afla la postul lui, supraveghind intrarea în bungalou.

— Colonelul este pe plajă, spuse el. Este cu Heather şi cu Milton.

Malko puse proiectorul în camera sa şi ieşi în balcon. Îl văzu pe colonel lungit pe plajă, cu un walkman pe cap. Heather se scălda la două sute de metri mai încolo, iar Milton supraveghea partea din stânga a plajei. În afară de colonel, nu mai era nimeni. Huruitul unei maşini de tuns iarba sparse liniştea, iar el se întoarse în cameră ca să-şi ia costumul de baie.

Peste trei minute, ieşi din bungalou. Grădinarul ajunsese la capătul peluzei. Dar, spre stupoarea lui Malko, continuă să se deplaseze în direcţia colonelului. Malko se uită la ceas: era nouă şi jumătate. De obicei, iarba se tundea mult mai devreme. El privi grădinarul întors cu spatele. Deodată simţi că ceva nu este în regulă. În timp ce grădinarii purtau un costum verde, bascheţi şi caschetă albastră, acesta nu avea decât un maiou negru şi era desculţ!

Malko îi privi picioarele şi simţi că-i vine ameţeală. Era o femeie! Aceasta se afla acum în spatele colonelului, iar discul tăios venea la orizontală, la o distanţă de un metru de capul colonelului. Malko înţelese. Luând-o ia fugă, ei urlă

din toate puterile:

— Colonele Chang, atenţie!

Ofiţerul taiwanez nu auzea nimic din cauza muzicii din aparatului ce-i astupa urechile. Fugind ca un apucat, Malko îşi dădu seama că nu-l aude.

Heather, care îşi dăduse şi ea seama că se petrece ceva, încerca disperată să atragă atenţia colonelului, fugind către ţărm. Era însă prea departe. Femeia ce manevra maşina de tuns iarba nu-l auzise pe Malko, fiind asurzită de huruitul maşinii. Îngrozit, Malko o văzu cum manevrează cu dexteritate aparatul, pentru a-l decapita mai bine pe taiwanez.

Chiar dacă ar fi alergat cu viteza sunetului, nu ar fi putut ajunge la timp.

Capitolul VIII.

În timp ce alerga, Malko văzu un pietroi în gazon. El îl ridică şi, cu toate forţele sale, îl aruncă în femeia cu maşina de tuns iarba. Piatra o lovi în spate cu o secundă înainte ca ea să abată discul ucigaş peste capul colonelului. Dezechilibrată, ea, căzu. Schimbând direcţia maşinii. Un val de nisip îl împroşcă pe Chang, care se rostogoli brusc, îndepărtându-se de pericol.

Femeia se întoarse brusc. Bănuielile lui Malko erau confirmate: era Mira Mafira, îmbrăcată cu un costum negru, care făcuse rost de unul dintre aparatele rânduite lângă bungalou. Cu chipul schimonosit de ură, nu mai semăna deloc cu Liz Taylor. Colonelul Chang înţelesese ce s-a întâmplat şi fugea spre Brabeck. Mira îşi dădu seama că a ratat ocazia şi, fără să mai stea pe gânduri, se îndrepta către Malko, ca un taur înfuriat. Discul ucigaş îi era destinat lui!

— Mira! Ai înnebunit?

Ea părea că nu îl aude. Malko simţi o arsură vie pe coapsă stângă. Încă un centimetru şi l-ar fi spintecat. Era ura întruchipată. Deşi ştia că nu este singur şi că în curând va fi prinsă, nu se putea stăpâni. Încerca să-l atace din nou ca un pitbull turbat. Atunci se auzi o împuşcătură. Milton trăsese şi ratase ţinta... Când se ridică, Malko întâlni privirea palestiniencei. Era triumfătoare. El era prins cu spatele la perete între bungalou şi ea. De astă dată, Mira se hotărî să nu-l mai scape. Milton nu mai îndrăznea să tragă de frică să nu-l nimerească pe Malko. Cu un efort disperat, acesta izbuti să se ferească de disc. Atunci o zări pe Heather care venea parcă zburând. Concentrată asupra lui, Mira nu o observase, dar, urmărindu-i privirea, se întoarse, orientând către Malko discul ce se rotea cu mii de turaţii pe minut. Atunci se întâmplă ceva de necrezut.

Cu o detentă extraordinară, Heather Brown se aruncă pe orizontală, la un metrii deasupra solului, *dedesubtul* armei ce-l ameninţa. Cu picioarele, o prinse pe Mira Mafira ca într-

un cleşte, dezechilibrând-o. Cele două femei se prăbuşiră pe pământ încleştate. Mira dăduse drumul maşinii de tuns iarba, care continuă să funcţioneze, săltând de una singură pe gazon şi smulgând şomoioage de iarbă, apoi se opri.

Heather reuşi să o domine pe Mira, strângându-i gâtul între coapsele musculoase. Atunci Malko interveni.

— Heather, opreşte-te!

Cu regret, vajnica luptătoare din Marina americană îşi lăsă prada, îi smulse aparatul din spate şi îi răsuci mâinile la spate, cu forţa unui bărbat.

— Ce fac acum? întrebă ea.

— Veniţi în bungaloul meu.

Scuipând ca o pisică furioasă, Mira era acum în camera lui Malko. La prima încercare de a se mişca spre uşă, americanca îi trase o lovitură cu latul palmei, de o culcă pe covor. De astă dată, Malko fu nevoit să o ridice de jos. Palestinianca avea ochii plini de lacrimi şi respira cu dificultate.

— *Holy shit!* Ce s-a întâmplat? strigă Chris Jones, năvălind pe uşă, gâfâind, cu uriaşul său revolver în mână.

— Suntem stăpâni pe situaţie, Chris, făcu Malko. Du-te la Milton şi nu-l scăpaţi nici o clipă din ochi pe colonel.

Gorila nu se lăsă mult rugată. Malko se mai calmă puţin. Şoldul îl durea groaznic şi sângele curgea de-a lungul piciorului. El intră în baie, unde îşi puse un prosop curat peste rană. Din fericire, era superficială. Acum trebuia să reflecteze bine. Se aflau într-o ţară străină, deloc prietenoasă, cu oameni înarmaţi şi un bărbat vinovat de un asasinat, pe care avea misiunea să-l protejeze… Dacă autorităţile locale ar fi intervenit, situaţia s-ar fi înrăutăţit şi mai tare. El se întoarse în cameră şi se lovi de privirea plină de ură a Mirei.

— Spuneţi-i târfei dumneavoastră că dacă mă mai atinge, o ucid! şuieră ea.

Astea nu erau vorbe aruncate în vânt. Malko nu-i răspunse direct.

— De ce aţi încercat să-l asasinaţi pe colonelul Chang?

Palestinianca tăcu. Apoi se ridică şi se îndreptă către uşă.

— Pot pleca?

Parcă nimic nu se întâmplase. Heather Brown stătea cu braţele încrucişate, dar ar fi vrut să o strângă de gât. Mira ridică receptorul telefonului şi spuse cu hotărâre în glas:

— Bine, atunci voi chema poliţia.

Heather sări şi-i trase un pumn, de o făcu să scape telefonul din mână cu un urlet de durere. Situaţia era delicată. La urma urmelor, în afară de faptul că Malko fusese uşor rănit, nu se înregistraseră pierderi. Şi nici martori nu existau, în afara celor patru agenţi. Cu o voce dezagreabilă, Mira spuse:

— Este suficient să-i spun un singur cuvânt soţului meu ca să fiţi expulzat în douăzeci şi patru de ore. Şeful de la Special Branch ne este prieten intim.

Malko era sigur că nu minte. El îi făcu un semn lui Heather să se îndepărteze. Imediat, Mira se făcu nevăzută. Americanca nu-şi putea crede ochilor.

— Cum de aţi lăsat-o să plece? Doar a…

— Noi nu suntem aici ca să facem dreptate, obiectă Malko, ci pentru a ne îndeplini misiunea. Pentru a-l salva pe colonelul Chang. Fără noi, el nu ar rezista mult timp. Deja suntem la a treia tentativă de omor. Iar ultimile două au fost extrem de periculoase. Sunt sigur că vor urma şi altele…

— Dar ce a vrut femeia asta să-l omoare? Face cumva parte din serviciile secrete taiwaneze?

— Nu. Dar a fost angajată de ele.

Acum ştia de ce doamna Shu era interesată de Mafira. După eşecul primei lor tentative, taiwanezii. Găsiseră o cale mai simplă, prin Eva Shu. Cineva bătu la uşă. Era colonelul Chang, vizibil tulburat, cu walkmanul în jurul gâtului, escortat de cei doi „baby-sitter”.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. Am mai văzut-o pe femeia asta. Este…

— Luaţi loc, făcu Malko. O cunoaşteţi pe Eva Shu?

— Am auzit vorbindu-se de ea. Este o femeie de afaceri apropiată de cercul guvernamental.

— Ea se află în Langkawi acum, zise Malko. Guvernul dumneavoastră i-a cerut să recruteze ucigaşi. Ca Mira Mafira.

— De ce tocmai pe ea?

— Pentru că soţii Mafira vând arme, este simplu. Ei vor să vândă armament Taiwanului. Au o motivaţie foarte serioasă. Iar în Langkawi există o mulţime de oameni ce vor să vândă arme Taiwanului, deci pot deveni periculoşi. Ieri a fost altă tentativă de asasinat, extrem de subtilă…

Malko îi povesti lui Chang despre şarpele veninos. Taiwanezul era parcă picat din nori.

— Cine a putut pune un şarpe în camera mea?

— Am crezut la început că e vorba de un angajat al hotelului, zise Malko. Acum însă sunt sigur că a fost Mira Mafira.

— De acum, nu va mai încerca…

— Ea, nu, dar pot încerca alţii. *Vincennes* a sosit în port. Este gata să vă primească. M-am întâlnit deja cu comandantul lui. Poimâine va părăsi insula. Acceptaţi să urcaţi la bord?

Există momente când unii oameni trebuie protejaţi, chiar fără voia lor. Colonelul Chang lăsă capul în jos şi spuse cu o voce slabă:

— Jou-Yi nu vine decât peste patru zile. Cu zborul 655 al companiei China Airlines Taipei-Kuala Lumpur. Nu pot pleca fără ea.

Lui Malko îi venea să-l sugrume. Colonelul se încăpăţâna, nevrând să vadă limpede situaţia. Era incapabil să dea ascultare instinctului de conservare.

— Sunt obosit. Vreau să mă odihnesc, făcu Chang.

După ce acesta plecă în camera sa, Chris Jones explodă.

— He is fucking crazy!

— Este doar îndrăgostit, îl tempera Malko. Mă întreb dacă faptul că a trădat nu este o povară prea grea pentru el. Asta i-ar explica atitudinea de sinucigaş.

— Ce putem face acum?

— Nu ştiu. O să mă mai gândesc.

Cineva bătu la uşă. Era Heather Brown.

— Tipa este pe plajă, făcu ea, bâlbâindu-se de furie.

— Mira Mafira?

— Da.

Malko ieşi pe terasă. Palestinianca stătea lungită pe

prosop, pe locul ei obişnuit…

Stăpânindu-şi dorinţa de a-i suci gâtul, Malko se hotărî să aibă o explicaţie cu ea. Mai întâi îşi obloji bine rana cu un pansament Tricosteril şi le spuse gorilelor:

— Fiţi cu ochii pe bungalou. Eu mă duc pe plajă.

*

* *

Mira Mafira îl văzu pe Malko în picioare lângă ea. Fără să scoată un cuvânt, ea fuma. Ochii îi erau ascunşi după nişte ochelari de soare.

— De ce aţi vrut să-l asasinaţi pe colonelul Chang? o întrebă Malko. Pentru a-i face plăcere doamnei Shu?

Ea îşi smulse ochelarii de la ochi.

— Imbecilule! M-ai făcut să pierd două sute de milioane de dolari!

Malko nu se aşteptase la o sumă atât de mare.

— Sunt de-a dreptul dezolat, zise el cu ironie în glas. Şi cum avea să vă plătească doamna Shu? Cu bani lichizi?

Mira îl fulgeră din priviri.

— Nu, dar îmi înlesnea o afacere foarte mare.

— De pildă, ce?

— Vânzarea unor vapoare, printre altele.

— Şi eraţi gata să ucideţi pentru asta?

— Am ucis şi pentru mai puţin! şuieră ea. Pentru *nimic.* Doar pentru a-mi ajuta poporul. Am ucis oameni cu mult mai importanţi decât colonelul Chang. Nu am nici o remuşcare. Mi-am riscat viaţa pentru un ideal. Acum însă, este problema mea dacă vreau să ucid pentru un interes. Nu sunteţi stăpân pe conştiinţa mea.

Ea se ridică scoţând un geamăt de durere.

— Mi-aţi rănit coloana vertebrală! Mă doare cumplit spatele. Lui Malko nu-i veni să creadă că are un asemenea tupeu.

— Dar dumneavoastră aţi încercat să mă spintecaţi!

— Eram furioasă.

— Şi tot dumneavoastră aţi pus un şarpe în trusa de toaletă a colonelului Chang. Un şarpe primit de la doamna Shu.

Mira Mafira nu răspunse. Furios, Malko adăugă:

— Acum înţeleg de ce m-aţi agăţat…

Ea sări ca arsă.

— Ticălosule! Dumneavoastră aţi fost cel care aţi tăbărât peste mine, acolo, în apă. Atunci nici nu vorbisem cu Eva Shu. Pur şi simplu, mi-aţi plăcut.

Turbată de furie, ea îl apucă pe Malko de braţ, forţându-l să se aşeze.

— Colonelul dumneavoastră este un om mort! Este doar o chestiune de câteva ore sau de câteva zile. Există zeci de persoane dispuse să-i facă de petrecanie în Langkawi.

— E posibil, admise Malko.

— Mai este timp să remediem greşeala. Mâine dimineaţă, puteţi avea un cec de cinci milioane de dolari. Un cec de bancă pe numele dumneavoastră pentru Barclay’s.

— Ce vreţi de la mine în schimb?

— Să mă lăsaţi să folosesc uşa de comunicare dintre camere. Nu vreau să pierd afacerea asta.

Era o femeie cu adevărat dură.

În faţa tăcerii lui Malko, ea se ridică în picioare şi îşi strânse prosopul.

— Îmi veţi da răspunsul în seara asta. Soţul meu este invitat la o cină de afaceri. Vă aştept în hol la ora nouă.

Mira se îndepărtă. Malko văzu că are pe spate o vânătaie de toată frumuseţea. Era bine dotată ca să supravieţuiască. El se întoarse în bungalou, cuprins de cele mai apăsătoare gânduri. Se temea că logodnica lui Chang ar putea fi manipulată de serviciile taiwaneze. Rolul ei era să-l ţintuiască pe colonel în Langkawi. Chang era capra care aştepta un tigru. După Mira aveau să încerce şi alţii…

Abia când ajunse în faţa bungaloului îi veni o idee. Avea nevoie de un aliat cu mult mai puternic decât nurlia Shalima.

Nu mai avea prea mult timp la dispoziţie. Din fericire, decalajul orar avea să fie în favoarea sa.

Capitolul IX.

Mira Mafira era instalată într-un fotoliu din faţa recepţiei, cu picioarele încrucişate şi cu un machiaj agresiv. Rochia neagră, decoltată cu generozitate şi susţinută de două bretele subţiri, oferea ca pe un platou sânii plini şi bronzaţi, aşa încât bărbaţii ce treceau prin preajmă să-şi răsucească gâturile vrăjiţi. Cu o ţigară înfiptă în colţul gurii, ea privea în gol. Când îl zări pe Malko, se îndreptă spre el cu un zâmbet plin de promisiuni.

— Aţi întârziat! Tocmai voiam să plec.

Avea o ţinută provocatoare, de femeie plină de draci şi sigură de farmecele ei.

— Cum de eraţi sigură că voi veni?

Ea îl luă de braţ.

— Pentru că sunteţi un bărbat inteligent.

— Mulţumesc.

— Unde mergem?

— Nu m-am gândit încă, zise Malko.

— Ştiu eu un loc discret şi plăcut, făcu Mira. *Datai Bay Hotel.* Este un pic cam departe dar vom avea linişte ca să vorbim despre afaceri.

— De acord, făcu Malko.

Colonelul Chang era bine păzit. Heather Brown juca şah cu el în cameră, Milton stătea în camera lui Malko, iar Chris păzea bungaloul din afară.

— Mergeţi pe linia coastei, înspre aeroport, îi spuse Mira după ce se instala în Proton.

Parfumul ei invada maşina. Malko conducea tăcut, atent la condusul pe stânga.

— Aici m-aţi putea sugruma şi nimeni nu ar afla adevărul niciodată, noroc că am încredere în dumneavoastră, zise Mira râzând.

Malko abia se stăpâni să nu oprească şi să o lase acolo, dar cina asta avea un scop precis.

— Eu nu sunt un asasin, replică el cu răceală. Mira îşi aprinse o ţigară.

— Vorbe goale. Nu uitaţi că am luptat în Rezistenţa palestiniană. Mi-am ucis primul amant când aveam optsprezece ani. Era un agent dublu al Mossadului. Îmi amintesc şi acum expresia de pe chipul lui când a văzut că scot pistolul cu amortizor din poşetă. Eram într-un hotel din Beirut şi se pregătea să facă dragoste cu mine. După ce l-am ucis, am vomat timp de un ceas. I-am văzut murind pe mulţi dintre tovarăşii mei. Eu însămi am fost urmărită de israelieni. Dacă ar fi pus mâna pe mine, m-ar fi ucis. Mi-au trimis acasă o scrisoare cu bombă, iar mama a deschis-o…

— Era război, remarcă Malko. Atunci aveaţi de apărat un ideal. Acum însă aţi fi gata să ucideţi pentru bani.

Palestinianca suflă fumul prin geamul deschis.

— Nu aş ucide pentru orice. Şi nu aş ucide un copil sau un nevinovat.

Malko frână brusc ca să nu calce o maimuţă ce traversa şoseaua. Un sfert de oră mai târziu, ieşiră din junglă. În faţa lor apăru feeric *Datai Bay Hotel.* Mira Mafira traversă holul cu paşi siguri, îndreptându-se către scările exterioare.

— Aţi mai fost aici?

— Da. Cu doamna Shu.

Restaurantul thai era destul de gol. Mira se aşeză la prima masă şi făcu semn chelnerului.

— Aduceţi cea mai bună şampanie, zise ea. Eu vă invit, adăugă ea adresându-se lui Malko.

Chelnerul aduse o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Rose Millesime, într-o frapieră de cristal. Când umplură cupele, Mira o ridică pe a sa zicând:

— Să bem pentru împăcarea noastră.

— Nu aveţi impresia că vă cam grăbiţi?

Totul părea cam suprarealist. În acea dimineaţă, Mira era gata să-l omoare, iar acum, ciocneau cupele ca doi îndrăgostiţi. Malko se gândi că lumea afacerilor este mai dezumanizată chiar decât lumea lui. Nu contau politica, convingerile sau sentimentele, ci doar afacerile. Vindeai doar cui putea să plătească. Chiar dacă îţi era duşman…

Ei aleseră câteva mâncăruri tipice thailandeze. Chelnerul va crede că sunt doi îndrăgostiţi.

*

* *

— Ei, v-aţi hotărât?

Mira se juca cu bricheta Zippo din aur masiv, fixându-l pe Malko cu o privire intensă. Chelnerul turnase în cupe ultimele picături de şampanie şi adusese fructe. Erau singuri în restaurant.

— Da, răspunse Malko. Dar mai întâi aş vrea să vedeţi ceva.

El scoase un plic din haină şi îl puse pe masă. Mira ezită câteva secunde, apoi îl luă şi îl deschise, scoţând documentele dinăuntru. Erau faxuri cu antete diferite. Malko o privi ţintă cum citeşte. Chipul i se înăsprea, iar muşchii maxilarelor îi deveniseră rigizi. Când lăsă hârtiile din mână, era lividă.

— Toate aste sunt nişte falsuri fabricate de prietenii dumneavoastră, făcu ea.

— Nu. Adevărul este că doamna Shu v-a minţit. Când mi-aţi vorbit azi dimineaţă de comisionul de două sute de milioane de dolari, am fost extrem de uimit. Era o sumă prea mare. Apoi m-am interesat. Singura afacere capabilă să genereze un asemenea profit, era adjudecarea a patru nave de război, de către Taiwan. Numai că aţi fost trasă în piept. Afacerea *a* fost deja încheiată pentru 4,8 miliarde de dolari şi a fost aprobată de Casa Albă. Este vorba de patru torpiloare ultramoderne din clasa Aegis, de câte 8 000 de tone fiecare, prevăzute cu 90 de rachete Standard II apă-aer, cu 8 rachete Harpoon şi cu rachete de croazieră Tomahawks. Anunţul va fi făcut oficial săptămâna viitoare. Aveţi în faţă documente autentice, ce sunt încă confidenţiale. Mai ales, scrisoarea Pentagonului care autorizează vânzarea lor în Taiwan. Am avut mult de furcă până am reuşit să obţin dovezile astea într-un timp atât de scurt. Voiam să fiţi lămurită.

El făcu o pauză, apoi adăugă:

— Într-adevăr, comisionul pentru o asemenea afacere poate atinge suma de două sute de milioane de dolari. Dar afacerea este inexistentă. Eva Shu voia doar să o scăpaţi de colonelul Shu. Puţin îi păsa de dumneavoastră.

Mira Mafira era ca o stană de piatră. Rămase un timp cu

capul aplecat, apoi ridică privirea şi-l privi. Malko îşi dădu seama că-l crede. Semăna cu o baracudă rănită. Malko îl chemă pe chelner.

— Aduceţi un coniac şi nota de plată.

Chelnerul se întoarse cu o sticlă cu coniac Otard XO din care îi servi. Malko împinse un pahar în dreptul Mirei.

— Eu sunt cel care vă invită, zise el. Nu ar fi drept să fie altfel.

Palestiniana nu reacţiona. Albă ca ceara, strângea paharul în mână. Frumuseţea îi pălise. Lui Malko îi fu milă de ea. Era însă angajat într-un joc mortal în care nu era loc pentru slăbiciuni sentimentale. Acum era momentul să dea ultima lovitură.

— Doamna Shu nu numai că v-a minţit. Dacă l-aţi fi ucis pe colonelul Chang, consecinţele ar fi fost catastrofale pentru dumneavoastră.

— Cum aşa? făcu Mira.

— Comiţând crima asta, aţi fi lezat enorm de mult interesele americanilor, care s-ar fi răzbunat.

— Cum?

— Sunt convins că i-ar fi obligat pe britanici să renunţe la serviciile dumneavoastră. În meseria asta, boicotul este destul de folosit.

— Ce vreţi să spuneţi? se bâlbâi Mira.

— Eu sunt acum pe punctul să vă fac o propunere. Şi vă sfătuiesc să o acceptaţi. Trebuie să colaboraţi cu mine. Cunoaşteţi aici foarte multă lume şi puteţi să mă ajutaţi să dejoc o eventuală încercare de atentat la viaţa colonelului Chang. Îmi schimb, eu vă pot oferi două lucruri. Mai întâi pot obţine o recomandare din partea americanilor ca să puteţi forţa autorităţile taiwaneze. Astfel aţi putea câştiga nişte comisioane bune. În al doilea rând, vă ofer pe loc un milion de dolari. Desigur este o sumă cu mult mai modestă decât v-aţi fi aşteptat să câştigaţi, dar este reală. Nu sunteţi obligată să-mi daţi acum răspunsul, până la Pe*langi Resort es*te un drum destul de lung.

*

* *

Rulau de douăzeci de minute prin jungla deasă.

Maimuţele dormeau. De când plecaseră de la *Datai,* Mira nu-şi descleştase buzele. Brusc, ea se întoarse spre Malko.

— Opriţi maşina.

El se supuse, surprins. Mira sări din maşină, făcu câţiva paşi şi se sprijini de capotă, cu capul lăsat pe spate.

— Ce s-a întâmplat, o întrebă Malko.

Ea răspunse cu o voce răguşită:

— A fost minunat atunci când am făcut dragoste. Vreau să o facem din nou, aşa cum trebuie.

Ea îl cuprinse în braţe şi se lipi de el. Malko se desprinse.

— Mira, asta nu făcea parte din propunerea mea.

— Nu fiţi prost! Mă excitaţi cumplit. Chiar dacă nu-mi veţi da un milion de dolari, vă vreau. Nu sunt o târfă. Ce naiba, vreţi să vă iau cu sila?

Femeia nu trebui să meargă până acolo. Malko îşi înăbuşi un ţipăt de durere când ea îl apucă de şoldul rănit. Dorinţa ei era molipsitoare. Mira se dezlănţuise, sânii îi ieşiseră din rochie, iar ea îşi ridicase poalele ca să-şi poată desface mai bine picioarele.

El îi scoase slipul negru şi imediat Mira se lăsă pe spate pe capotă. Când Malko o penetra, ea îşi ridică picioarele şi le încolăci în jurul lui.

— Aşa, aşa, mai repede, gemu ea.

Cu spatele lipit de tabla caldă, gâfâia de plăcere. El fu primul care juisa, iar ea îl urmă peste câteva secunde. Apoi, coborând cu picioarele pe pământ, ea îi spuse cu un surâs gurmand:

— Suntem din aceeaşi rasă, *habibi!*[9]

*

* *

Lin Tao, al treilea secretar al Ambasadei Chinei la Kuala Lumpur, dar, în realitate agent al Serviciilor Secrete chineze Goangbu, sorbea dintr-un pahar cu coniac în restaurantul hotelului *Awana.* Era instalat la o masă, cu faţa către mare. Chiar în faţă la Star Cruise Terminal. Era cald şi multă lume venise să admire navele de război ancorate în golful Singa Besar.

Tocmai când Lin Tao începu să-şi piardă răbdarea, apăru

[9] Dragă (n.a.).

persoana pe care o aştepta.

— Sunt dezolată. Abia am reuşit să scap de prietenii mei.

— Nu-i nimic, spuse Lin Tao.

Venirea la Langkawi îi convenea de minune. Avea misiunea de a vedea ce se întâmplă la salon şi de a contacta pe unul dintre agenţii de aici, o malaieziană plătită cu bani din bugetul CIA-ei. De obicei, ea îi asigura informaţii despre islamiştii ce umpleau Malaysia, sau despre achiziţiile de armament ale Malaysiei. Nu se putea aştepta la minuni.

— Cred că am ceva ce ar putea să vă intereseze, îi şopti agenta.

El o ascultă din ce în ce mai încântat. Părea o chestie formidabilă. Îşi notă numele colonelului Chang şi toate detaliile legate de sejurul său.

— Bravo, spuse el. Voi trece mâine pe la Salon. El îl strecură un plic cu zece mii de ringiţi[10].

Femeia era puţin pretenţioasă, iar China o plătea foarte puţin. După ce femeia plecă, Lin Tao de repezi la telefon, ca să sune la Kuala Lumpur. El comunică ofiţerului de permanenţă numele colonelului taiwanez şi promise că va suna o jumătate de oră mai târziu.

*

* *

Era încă multă lume la *Pelangi Resort,* dar nici Mira şi nici Malko nu aveau chef de distracţie. Ei se despărţiră. Mira păstrase la ea documentele furnizate de Malko.

— Ce-i veţi spune soţului? o întrebă el.

— Adevărul. Oricum, el nu voia. Eu sunt cea care l-am forţat să accepte. Apropo, pot să-i pomenesc de milionul de dolari?

— Desigur. Mâine veţi primi cecul. La Salon.

— Noapte bună.

El o privi cum se îndepărtează în penumbră. Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Tipa asta avea nişte nervi de oţel. Rămânea o singură întrebare. Mira „Ticăloasa” avea de gând să joace cinstit?

*

[10] Un dolar – 3,30 ringiţi (n.a.).

* *

Lin Tao simţi că-i bâte inima mai repede. Prinsese o mină de aur. Colonelul Chang juca un rol extrem de important în programul nuclear al Taiwanului. Era unul dintre secretele cele mai bine păzite în insulă. Un bărbat ca Chang trebuia să posede informaţii de valoare capitală pentru Beijing. Faptul că era protejat de americani, sublinia importanţa lui. Lin Tao se hotărî pe loc.

— Trezeşte-l pe Meng Chao Chi, zise el.

— Este prea târziu, remarcă ofiţerul de permanenţă.

— Ştiu, răspunse rece Lin Tao.

Meng Chao Chi era şeful secţiei Goangbu din Kuala Lumpur. Numai el putea spune ce era de făcut mai departe. Nu mai era nici o clipă de pierdut.

*

* *

Colonelul Chang era instalat pe plajă, sub un soare arzător. Avioanele Suhoi se roteau de o oră pe cer, într-un vacarm infernal. Milton mormăi printre dinţi:

— Imbecilii ăştia o să ne şi bombardeze până la urmă! Încă mai era războiul rece.

Malko se apropie de colonel.

— Aţi vrut să-mi spuneţi ceva, făcu el.

— Da. Am reflectat asupra situaţiei. Dacă îmi daţi cuvântul că *Vincennes* rămâne în port, sunt de acord să urc la bordul lui.

Malko ezită câteva secunde. Ori minţea şi îl salva astfel pe colonel, ori avea de înfruntat riscul unui nou atentat.

— Este o hotărâre foarte înţeleaptă, zise el. Voi aranja imediat transferul dumneavoastră. Să plecăm de pe plajă. Până la *Vincennes* avem nevoie de trei sferturi de oră, cu barca.

— Nu doresc să plec imediat, zise repede colonelul.

— De ce?

*

* *

— Jou-Yi mă va suna între şase şi şapte seara. Nu ştiu unde ne vom întâlni.

— Bine, spuse Malko resemnat. Mă duc să reţin un

vaporaş.

El se uită la ceas. Peste şase ore, Chang va fi la adăpost, în deplină securitate. Ar fi cheltuit un milion de dolari degeaba. Nu voia însă să-şi încalce cuvântul. Îi era de ajuns un sperjur într-o zi. El preferă să nu se gândească la reacţia ofiţerului taiwanez în clipa în care *Vincennes* avea să ridice ancora.

Capitolul X.

Angajatul malaiezian de la Water Sports Center abia înţelese ce voia Malko de la el. Ocupându-se de parcul lui de scutere, de ambarcaţiuni cu pânze, de *glass-botting boats* şi de bărci cu motor, era obişnuit cu cereri simple cum ar fi: scurte plimbări pe mare, închirieri de scutere sau de bărci cu pânze neofiţilor care nu se îndepărtau prea mult de ţărm. Ideea de a merge noaptea să admire vasele de război ancorate vizavi de Star Cruise Terminal i se părea cam trăsnită, dar, vorba ceea, clientul nostru, stăpânul nostru…

— Vă costă cinci sute de ringiţi[11], zise el.

Dublu decât o plimbare mult mai lungă. Malko scoase din buzunar un teanc de bancnote şi îi dădu o sută de ringiţi.

— Arătaţi-mi vaporul.

Înseninându-se la faţă, malaiezianul îl conduse până la un sampan[12] din lemn dotat cu un motor fixat în afară, destul de rustic, cu băncuţe din lemn şi un acoperiş dreptunghiular ca să se protejeze de soare.

— În cât timp ajungem cu barca asta la navele de război? întrebă Malko.

— Într-o jumătate de oră, *sir.* Astăzi marea este liniştită.

— În regulă, vom fi aici la nouă, după cină.

— Prea bine, *sir.*

Malko îi mai dădu încă cincizeci de ringiţi. Bunăvoinţa trebuia încurajată.

— Pe diseară.

Mai avea o grămadă de treburi de făcut, în timp ce colonelul Chang îşi petrecea ultima lui zi la Langkawi, cocoloşit de „gorilele” din Divizia Operaţiuni. Trebuia mai întâi să treacă pe la Bangkok Bank din Kuah, principala localitate din insula Langkawi, ca să ia cecul pentru Mira

[11] Unitate monetară din Malaysia (n.t.).

[12] Ambarcaţiune specifică Extremului Orient (n.t.).

Mafira, apoi să i-l ducă la salon. Informaţiile pe care putea să i le furnizeze nu aveau prea mare importanţă de acum încolo.

*

* *

Aşezat la barul de pe plaja hotelului *Pelangi,* cu o portocală stoarsă în faţă, Lin Tao nu îl slăbea pe Malko din ochi. Astă-noapte nu dormise prea bine. Aflând de prezenţa colonelului Chang în Langkawi, şeful din Goangbu în Malaysia, Meng Chao Chi, pusese la cale o operaţiune care, în mod normal, i-ar fi luat câteva săptămâni de pregătiri. În acest caz, ar fi avut nevoie de câteva ore. Dar mai întâi, trebuia să obţină undă verde de la Beijing. Acesta ajunsese abia spre ora două dimineaţa.

Meng Chao Chi începuse să-şi adune trupele imediat. Mai întâi, pe nişte „chen diyu[13]” clandestini, care puteau fi mobilizaţi rapid. După aceea, datorită ajutorului acordat de Ji Shengde, şeful Serviciului militar de Informaţii, reuşise să-şi asigure participarea unei unităţi de elită din Armata Populară de Eliberare, specializată în operaţiunile clandestine, care staţiona în Malaysia. Toate aceste mijloace convergeau spre Langkawi, unde trebuiau să ia legătura cu Lin Tao, numit şef al acestei misiuni:

Agentul din Goangbu aşteptă ca Malko să se aşeze în faţa lui ca să-l abordeze pe malaiezianul de la Water Sports Center.

— Aş dori să închiriez un vapor ca acela pe care l-a luat domnul cu care eraţi adineauri, începu el.

După zece minute, ştia tot ce dorise să afle. Îşi luase rămas bun cu zâmbetul pe buze, promiţând că va reveni a doua zi. Nu-i rămânea decât să introducă aceste ultime elemente în planul său pe care îl schiţase deja. Era clar că americanii îi uşuraseră munca fără să vrea. Se gândi cu recunoştinţă la „sursa” malaieziană care, fără să-şi dea seama, îl făcuse să dea cea mai frumoasă lovitură din cariera lui.

*

[13] Literal: peşti de apă adâncă (n.a.).

* *

Malko era furios. Transferul de la Bangkok Bank nu sosise încă! Se duse totuşi la salon. Familia Mafira se afla la standul agenţiei British Aerospace, împreună cu alte persoane. Mira plecă de lângă membrii familiei şi îl întâmpină pe Malko cu un zâmbet strălucitor. Dar el o luă în mod direct:

— Îmi pare rău, zise el, am avut probleme la bancă. Viramentul ajunge abia mâine.

Mira Mafira îi zâmbi cu indulgenţă.

— Am încredere în dumneavoastră, l-am arătat soţului meu documentele pe care mi le-aţi dat. A reuşit să verifice esenţialul. Nemernica aia de doamnă Shu ne-a dus cu zăhărelul.

— Eu sunt mulţumit că aţi avut dovada, făcu Malko.

— Am şi început să lucrez pentru dumneavoastră, continuă apetisanta palestiniană. Înainte de toate, eu cred că ar trebui să-i supraveghem pe ruşi şi pe sud-africani. Ei sunt cei mai dornici să fie pe placul taiwanezilor. Plus aceia care se dedau la fel de fel de învârteli. Francezii şi italienii nu vor îndrăzni să o facă, iar ucrainenii nu sunt destul de organizaţi. Voi încerca să aflu mai multe.

— Mulţumesc, spuse Malko. Ne întâlnim mâine să vă dau cecul.

Mira Mafira îi adresă un zâmbet devastator.

— Nu numai pentru cec. Voi veni la plajă pe la zece. Malko se îndreptă spre standul avioanelor Boeing. Mâine, colonelul Chang va fi la bordul cuirasatului *Vincennes,* iar Malko va putea în sfârşit să profite de soarele din Langkawi şi să-şi continue idila cu Shalima. Dar până atunci, va trebui să rabde.

Tânăra malaieziană distribuia brichetele Zippo „Boeing” cu zâmbetul pe buze.

— Aseară nu am putut să scap, se scuză ea. Sunteţi liber astă-seară?

— Nu cred, răspunse Malko, abia mâine seară. Ea îl privi cu coada ochiului.

— Ce mai face protejatul dumneavoastră?

— Până în prezent, bine. De altfel, în seara asta mă

întâlnesc cu el.

— Luaţi cina împreună?

— Printre altele. Deci, ne vedem mâine?

— Cu plăcere.

*

* *

Lembong, tânărul însărcinat să piloteze sampanul închiriat de Malko pentru seara asta, se instalase într-un şezlong, lângă scuterele trase pe mal în timpul nopţii. Clădirile aparţinând Centrului Water Sports erau închise, iar această porţiune de plajă, absolut pustie. Lembong privea stelele în timp ce mânca o frigăruie. Spera să capete un bacşiş gras pentru această plimbare nocturnă. Noaptea era frumoasă, aerul călduţ, iar marea calmă.

Zări brusc două siluete care veneau spre el, străbătând imensul salon cufundat în întuneric al hotelului *Pelangi.* Îi soseau clienţii! Se ridică şi îşi trase tricoul pe el, apoi se duse să-i întâmpine. Nu erau ei, ci chinezul care venise să ceară informaţii, însoţit de alt chinez.

— Am vrut să-i arăt prietenului meu ambarcaţiunile pe care le închiriaţi, spuse primul chinez.

— Desigur, spuse repede Lembong, sperând că va mai căpăta un bacşiş. Veniţi cu mine.

Se îndreptară toţi trei spre sampanul ancorat la câţiva metri de mal, în apa liniştită. Marea clipocea încetişor. Primul chinez vru să vadă motorul, iar Lembong se apropie de margine, lăsându-l pe celălalt chinez în spate.

Deodată, malaiezianul simţi o durere în coaste. Căzu în genunchi cu răsuflarea tăiată, fără măcar să poată scoate un sunet. Bărbatul care îl înjunghiase scoase pumnalul, apucă cu mâna dreaptă capul lui Lembong şi îl lovi din nou, înfigând lama cuţitului în claviculă, apei 6 răsuci în rană. Cu aorta secţionată şi cutia toracică invadată de sânge, Lembong muri fără să-şi dea seama de ce.

Imediat după ce nu mai mişcă, cei doi chinezi îl luară trupul şi îl duseră la zece metri mai încolo, ascunzându-l sub o prelată cu care era acoperită o barcă stricată. După aceea, cei doi se despărţiră, iar cel care îi făcuse felul lui Lembong rămase acolo. Omorul nu durase mai mult de un

minut.

*

* *

Chris Jones, Milton Brabeck şi Heather Brown aşteptau la marginea scării bungaloului 47, pregătiţi. Chris îşi scosese monstruosul „Desert Eagle”, iar Milton se mulţumise cu două arme Glock de nouă milimetri, cu un încărcător de paisprezece gloanţe. Heather Brown optase pentru un mini-Uzi şi câteva grenade fumigene… Colonelul Chang apăru în capul scării, însoţit de Malko, cu o servietă neagră şi grea în mână. În ea se găseau toate secretele despre armele atomice din Taiwan.

„Doicile” îl încadrară pe chinez şi se îndepărtară pe plajă. Malko îşi dorea să fi trecut deja o oră. În afară de Beretta 92, mai avea şi preţiosul proiector care le permitea să nu alerteze santinelele de pe vasul *Vincennes.* Malko se temea de clipa în care colonelul Chang îşi va da seama că vaporul ridica ancora. Dar ştia că nu va sări peste bord.

Cât vedeai cu ochii, plaja era pustie. Îndată ce se apropiară de Water Sports Center, din întuneric apăru o umbră. Era un bărbat în tricou, cu picioarele goale care le zâmbea.

— *Good evening, the boat is ready,* spuse el.

Nu era bărbatul cu care căzuse Malko la învoială, dar, în mod vădit, acesta îi aştepta.

Se îndreptară toţi şase către ţărm. Heather îşi ascunsese discret arma într-o geantă sport. Sampanul închiriat se legăna în apa puţin adâncă. Pilotul ajunse la ambarcaţiune intrând în mare până la genunchi şi îi pofti pe pasageri să-l urmeze. Malko trecu în faţă şi îi întinse mâna colonelului Chang care îşi lăsase toate bagajele în cameră, cu excepţia servietei pe care nu o lăsa din mână. Malko îl ajută să se suie la bord, după ce aranjase proiectorul. Heather Brown sări cu vioiciune în barcă. Chris şi Milton rămăseseră pe plajă.

— Voi nu veniţi? îi întrebă Malko.

— Chiar aveţi nevoie de noi? replică Milton Brabeck.

Malko se gândi câteva clipe.

— Nu, zise el.

— Am rău de mare, mărturisi „gorila”. Iar lui Chris nu-i place deloc.

— Foarte bine, spuse Malko, ne întâlnim mai târziu. Pentru cea din urmă plimbare, chiar nu avea nevoie de „doici”. Sampanierul porni cele două motoare care atârnau peste bord; iar ambarcaţiunea se îndreptă în larg, către sud, de-a lungul coastei. Aerul era plăcut şi cald, iar Malko se simţi în culmea fericirii. O dată ce îl aducea pe colonelul Chang la bordul cuirasatului *Vincennes,* însemna că îşi îndeplinise cu succes misiunea.

Trecuseră prin dreptul unei insuliţe nelocuite şi primele ghirlande care decorau navele de război apărură în depărtare. În acest moment, unul dintre motoare începu să se poticnească… Sampanul îşi micşoră viteza, iar adrenalina îi înfierbântă imediat sângele lui Malko. Nu dispuneau nici de pânze, nici de vâsle… îngrijorat, colonelul Chang se aplecă spre el.

— Ce se întâmplă?

Malko nu avu timp să-i răspundă, căci şi cel de-al doilea motor începu să se poticnească. În ciuda eforturilor făcute de sampanier, după câteva clipe, cele două motoare se opriră, lăsând ambarcaţiunea să plutească în voia ei. Nebun de furie, Malko îl întrebă pe sampanier:

— Ce se întâmplă?

Acesta abia bălmăji ceva despre benzină, zgâlţâind rezervoarele din fundul bărcii. În final, înălţă capul cu părere de rău:

— *No more gasoline, sir…* Rămăseseră fără benzină…

Sampanul mai înainta puţin, apoi se opri, legănat de valuri. Noroc că marea era liniştită! În stânga, la aproximativ un kilometru, se zăreau luminile de la Star Cruise Terminal, iar puţin mai departe, drept înainte, ghirlandele celor douăsprezece nave de război. Cea mai mare era şi cea mai îndepărtată. Acela era cuirasatul *Vincennes.* Heather Brown rupse tăcerea:

— Domnule, începu ea, eu mă duc înot până la mal să caut ajutoare.

Malko nu-i răspunse imediat, căci se confrunta cu o situaţie idioată. Telefoanele mobile nu aveau acoperire la

Langkawi, de aceea nici nu luase aparatul la el. Avea proiectorul, dar spre cine să-l îndrepte şi ce mesaj să transmită? În spatele ambarcaţiunii, sampanierul continua să zguduie rezervorul şi să tragă în zadar de sfoară ca să pornească motorul. În clipa în care Malko se pregătea să-i spună lui Heather să sară în apă, auzi zgomotul unui motor obosit şi destul de aproape, apoi distinse luminile de poziţie ale unei bărci ce venea dinspre insulele din faţa lor. Probabil că erau pescari. Judecând după poziţia luminilor, se îndreptau către ei.

Sampanierul se potoli, apoi sări şi desprinse unicul far de poziţie agăţat de acoperiş şi începu să-l agite cu frenezie în timp ce striga.

Cealaltă ambarcaţiune se apropia de ei. Aşa cum crezuse, era vorba de o joncă imensă de pescuit. Torsul motorului se diminua treptat, li văzuseră! După cinci minute, jonca ajunsese lângă sampan.

— Întrebaţi-i dacă au benzină, zise Malko.

Se înfiripă un dialog scurt în malaieziană. Sampanierul se întoarse spre Malko.

— Nu, domnule, nu au nici ei, dar vor să vă ducă la ţărm.

— Ar putea să ne ducă până la *Vincennes,* nava de război care este ancorată în golf? Le dau două sute de ringiţi.

Urmă alt dialog.

— Sunt de acord, traduse sampanierul. Transbordarea se făcu rapid. Jonca de pescuit era mult mai mare, cu vârful ridicat, unde cinci bărbaţi stăteau la cârmă. Nu le vedea feţele. Malko îl instala pe colonelul Chang chiar pe podeaua din lemn şi puse proiectorul într-un soi de valijoară la picioarele lui. Heather se urcă şi ea la bord, iar jonca plecă, lăsând sampanul în mijlocul mării.

Jonca se deplasa mult mai repede. Merseră mai întâi spre sud, ocolind vapoarele ancorate, apoi ajunseră vizavi de Singa Besar, către est. Malko zări la mai puţin de un kilometru silueta impozantă a navei *Vincennes.* Se duse la cârmaci şi îi arătă crucişătorul.

— Într-acolo mergem.

Interlocutorul lui bălmăji ceva, dar nu schimbă direcţia. Mirat, Malko îi spuse din nou ce vrea, dar fără nici un

rezultat. Se îndreptau către una dintre cele mai mari insule din arhipelag care se zărea vag în întuneric. În acel moment, Heather Brown, care rămăsese în faţă lângă colonelul Chang, îl strigă:

— *Sir, come over, please!*[14]

Malko veni în faţa joncii. „Doica” din Divizia Operaţiuni se aplecă imediat la urechea lui şi îi şopti:

— Asta nu e barcă de pescuit, căci nu miroase a peşte.

*

* *

Surprins, Malko îşi dilată nările. Heather Brown avea dreptate: nu mirosea deloc a peşte, ca majoritatea bărcilor de acest fel. Pulsul se acceleră brusc. Torsul motorului se auzea regulat, însă *Vincennes* rămăsese în urma lor, căci ei se îndreptau spre insula din Dayang Bunting.

— Rămâneţi lângă colonel, îi spuse Malko lui Heather. Smulgând Beretta de la curea, se duse degrabă în spate.

Marinarii dispăruseră, în afară de cârmaci. Când ajunse în dreptul lui, îl somă cu arma aţintită spre el:

— *Stop right away!*[15]

Cârmaciul nu se clinti, dar în acel moment, în spatele lui Malko se deschiseră două trape în podea din care ţâşniră două siluete. Simţi cum este cuprins de două braţe puternice care îi imobilizară mâinile pe lângă corp. Cel de-al doilea bărbat se ivi în dreapta lui şi, lovindu-l cu muchia palmei, îi azvârli pistolul pe punte. Acesta îl luă numaidecât de jos şi îl îndreptă spre Malko fără să scoată un cuvânt.

Heather Brown, care asistase la scenă, se repezi la geanta sport în care avea arma Uzi. Dar nu avu timp să ajungă la ea, căci ceilalţi doi oameni din joncă apărură de sub punte şi se repeziră la ea imobilizând-o. Înnebunit, colonelul Chang urlă:

— Sunt chinezi!

Sub ameninţarea propriei arme, unul dintre chinezi îl forţă pe Malko să privească înainte.

— Ce se întâmplă? întrebă colonelul uimit.

— Vor să ne răpească, mărturisi Malko.

---

[14] Vă rog, domnule, veniţi puţin până aici! (n.t.).

[15] Opreşte imediat! (n.t.).

Îi venea să turbeze fiindcă nu veniseră Chris şi Milton. Situaţia ar fi fost cu totul alta. Unul dintre oamenii din joncă luase geanta sport în care se afla Uzi. Malko, Heather şi colonelul Chang erau grupaţi pe puntea din faţă, păziţi de cel care confiscase Beretta. Ceilalţi coborâseră sub punte. Jonca îşi croia drum printre insuliţele înverzite, dar nu avea aprinsă nici o lumină. Chinezul cu pistol stătea pe vine nemişcat, încotro se îndreptau?

Malko căuta cu disperare o portiţă de scăpare. *Vincennes* rămăsese acum mult în urma lor. Atunci când jonca ocoli insula, nava dispăru din câmpul lor vizual. Nu vedeau decât întinderea pustie a mării. Noaptea era destul de senină, iar Malko distinse în faţa lor un golfuleţ închis, în mijlocul căruia înainta un ponton. De jur-împrejur erau ancorate mici ambarcaţiuni, dar şi o ambarcaţiune mult mai mare decât jonca, ce semăna cu hidroglisoarele care făceau curse între Langkawi şi Malaysia. Aceasta era ancorată în capătul pontonului, cu toate luminile stinse. Jonca încetini, îndreptându-se direct spre ea.

Era clar. Îl răpeau pe colonelul Chang! O ambarcaţiune ca aceasta putea să se îndepărteze foarte repede de Langkawi. Doi dintre marinarii de pe joncă îşi făcură apariţia. Unul făcea semne cu o lanternă, iar cineva îi răspunse imediat de pe vapor. Înmărmurit şi ghemuit peste servietă, colonelul Chang nu reuşea să articuleze un sunet. Malko se întoarse spre Heather Brown şi zise încetişor.

— Trebuie să facem ceva.

Chinezul care îi ţinea la respect urlă o frază de neînţeles, ameninţându-l pe Malko cu arma. Heather profită de faptul că acesta era preocupat de Malko. Ţâşni ca o tigroaică şi îl prinse pe chinez de mână ca să-l dezarmeze. Avu loc o luptă scurtă, dar crâncenă. Se clătinară câteva clipe pe podea, apoi căzură brusc peste bord, fără să-şi dea seama care pe care l-a tras.

Ceilalţi doi chinezi veniră şi ei de pe punte şi se repeziră în, faţă. Malko se aplecă şi luă proiectorul, apoi îi trase una în cap cu toată puterea primului chinez. Lovit la tâmplă, acesta ţipă scurt şi căzu peste bord ameţit. Însoţitorul lui se întoarse şi îi strigă ceva cârmaciului. Jonca încetini viteza

imediat, încercând să vireze. Malko se gândi că nu avea decât o şansă să scape. Să apuce cârma şi să încerce să iasă cu jonca din acest golf pustiu. Făcu un salt la stânga ca să ajungă în partea din spate. Însă imediat, chinezul care rămăsese se ivi în dreapta lui agitând un pumnal cu lama scurtă.

Malko se răsuci şi reuşi să-l apuce de mână. Cum era mai greu decât adversarul, putu să-l împingă spre bastingaj ca să-l arunce în apă. Însă în ultimul moment, alunecă, iar chinezul se agăţă de mâneca lui, trăgându-l şi pe el.

În cădere, se despărţiră şi Malko plonja pe spate în apa călduţă. Ieşi numaidecât la suprafaţă şi se îndepărtă de joncă ca să scape de pumnalul adversarului. Hainele îl împiedicau să înoate. Situaţia se transforma într-o catastrofă. La bord, rămăsese doar cârmaciul, probabil tot un chinez şi colonelul Chang.

Se căzni să o zărească pe Heather în întuneric şi realiză că, dacă Chang rămânea la bord, va cădea în mâinile celor de pe hidroglisor.

— Colonele! Săriţi! Veniţi cu mine!

Se aflau doar la o sută de metri de mal şi puteau să ajungă uşor. Îl văzu pe ofiţerul taiwanez că vrea să se ridice, însă apăru imediat şi ultimul chinez. Ameninţându-l cu pumnalul, el îl forţă să se aşeze la loc. Unul dintre chinezii care căzuseră în apă strigă cu voce piţigăiată. Jonca mergea încetişor în spate.

— Heather!

Nu obţinu nici un răspuns. În întuneric, ghici prezenţa chinezului cu pumnal care înota spre el. Cel căruia Malko îi trăsese una în cap nu dădea nici un semn de viaţă. Cel care striga era bărbatul care căzuse o dată cu Heather. Jonca aluneca uşurel dusă de vânt, cu motorul în ralanti. Malko se întoarse să vadă dacă adversarul îl ajungea din urmă. În aceeaşi clipă, cineva ţâşni din apă chiar în spatele chinezului şi se năpusti asupra lui. Heather Brown intra din nou în joc.

Înotând între ei, ea îl luase pe chinez prin surprindere. Urcară în acelaşi timp la suprafaţă şi se năpusti asupra lui ca o lipitoare. Malko distinse un braţ care o strângea de gât,

în timp ce ea îl strângea între picioarele puternice. După aceea, plonjară în apa învolburată, iar Heather ieşi doar ea la suprafaţă. Se apropie înotând de Malko.

— Aţi păţit ceva? îl întrebă ea.

— Nu, dar colonelul a rămas la bord.

— Bine, făcu ea fără să gâfâie şi cu trăsăturile calme, înotaţi spre joncă!

Apoi se aruncă din nou şi dispăru în apa întunecată. Urmându-i sfatul, Malko începu să înoate spre ambarcaţiunea care se oprise de tot. Mai avea câţiva metri, când tânăra americancă ţâşni din mare ca un rechin, chiar în spatele cârmaciului. Cu un salt formidabil, ajunse pe punte. Chinezul se întoarse cu un ţipăt. Heather îi arse una cu muchia palmei peste gât şi îl azvârli cu un bâldâbâc în apă. Cât ai clipi, americanca se instala la cârmă.

— Urcaţi-vă! Repede! îi strigă ea lui Malko.

Cu sufletul la gură şi cu hainele grele de apă, reuşi să se caţere pe coca din lemn. Rana veche, pe care o căpătase mai demult în Marea Chinei, îl durea, simţind mii de înţepături în plămân. Se urcă la bord şi căzu lângă Heather care meşterea” ceva la motor. Acesta scrâşni, iar jonca porni cu o smucitură bruscă. Dezechilibrându-se, ultimul chinez fu proiectat în colonelul Chang.

Cei doi se ridicară în acelaşi timp, încleştaţi într-o luptă confuză. Ud leoarcă, Malko se repezi spre ei. Cineva căzu în apă. Colonelul Chang reuşise să scape din mâinile adversarului său. Malko sări pe platforma calei din mijloc şi strigă la bărbatul care stătea în picioare la câţiva paşi de el.

— Vă simţiţi bine, colonele?

În loc să-i răspundă, acesta se năpusti asupra lui. Dar nu era colonelul Chang!

Jonca prinse brusc viteză, iar Malko se rostogoli pe platforma calei împreună cu adversarul. Ridicându-se primul, se repezi la proiector şi puse mâna pe el. Venind către chinez, îi trase una în cap cu toată puterea. Se auzi un zgomot îngrozitor de oase sparte, iar chinezul se prăbuşi fără un ţipăt şi rămase întins pe punte. Dintr-un salt, Malko ajunse în locul în care ar fi trebuit să fie colonelul Chang. Dar nu-i găsise decât servieta. Colonelul taiwanez dispăruse

fără urmă.

Capitolul XI.

— Heather! strigă Malko ca să acopere zgomotul motoarelor. Opreşte! Colonelul a căzut în apă.

Barca încetini viteza imediat. Luând de jos lanterna cu care îl pocnise pe chinez în cap, o aprinse şi îndreptă fasciculul de lumină spre apă, măturând încetişor suprafaţa liniştită. Dar nu descoperi nimic. Nici cârmaciul nu se mai vedea. Căzuse probabil peste bord.

— Să ne întoarcem unde am fost înainte! îi strigă el lui Heather Brown.

Americanca execută manevra de întoarcere, iar jonca merse cu spatele cu viteză mică. La vreo sută de metri, el zări un cap plutind la suprafaţa apei. Fasciculul puternic îl lumină pe chinezul care căzuse împreună cu Heather. Înota cu stângăcie, dar nu încerca să se apropie de joncă. Stând în picioare, în faţă, Malko lumina întruna suprafaţa mării în timp ce îl striga pe colonelul Chang.

În fine, auzi un ţipăt slab. Lanterna lumină un cap care apărea din când în când la suprafaţă. Colonelul Chang se îneca. Un zgomot în spatele lui îl făcu pe Malko să se întoarcă. Chinezul pe care îl pocnise în cap se străduia să se ridice cu faţa plină de sânge, dar nu ajunse prea departe căci Heather părăsi cârma şi, dintr-un salt, îi trase un picior care îl azvârli peste bord. Revenind la cârmă, împinse jonca înainte. Îndată ce Malko fu destul de aproape, îşi scoase cămaşa şi se aruncă în mare. Îi trebuiră câteva clipe ca să prindă braţul ofiţerului taiwanez pe întuneric, iar acesta se agăţă numaidecât de el.

— Nu vă fie frică, îl încuraja Malko, o să fie bine.

Îl ţinu la suprafaţă în timp ce Heather aduse barca lângă ei. Chang nu scotea o vorbă, ci scuipa întruna, făcând gesturi necontrolate… în sfârşit, reuşiră împreună să-l urce la bord, unde rămase întins pe punte, scuipând apa sărată pe care o înghiţise. Malko îl ajută să meargă în faţă. Chinezul îşi recupera servieta, tremurând de frig şi de spaimă. Liniştit, Malko se duse în spatele bărcii.

— Bravo, Heather! îi zise el. Acum ne ducem la *Vincennes.*

— Priviţi! Îi arătă ea cu mâna.

Imensul vapor ancorat la ponton era acum luminat. Un reflector mare instalat la provă lumina marea până departe. Hidroglisorul se îndrepta spre ei. Blocându-le astfel ieşirea din golf. Cei de la bordul lui puteau să-i lovească sau pur şi simplu să-i abordeze. Nu aveau cum să scape. Malko privi în jurul lui. Zări lângă ponton o plajă micuţă, chiar în faţa colinei acoperite de junglă. Aceasta era singura lor şansă.

— Trageţi barca la mal, vedem ce facem pe urmă! îi spuse el lui Heather.

Vaporul imens era prea greoi ca să-i poată urmări până la ţărm. Heather porni din nou motorul, iar jonca se îndreptă spre plajă. Hidroglisorul acţiona destul de rapid, încercând să le taie calea. Când fură la douăzeci de metri de plajă, coca se izbi de fund, iar motorul horeai de mai multe ori, în final, jonca împotmolindu-se în nisip, nu departe de pontonul din lemn care înainta în mare. Malko întoarse capul. Vaporul se oprise şi lansa o barcă la apă.

— Să mergem! strigă el, în timp ce îl trăgea pe colonelul Chang.

Sări în apa care îi ajungea până la brâu, iar taiwanezul făcu la fel, urmat de Heather Brown. Mergând prin apa călduţă, atinseră în sfârşit nisipul. Drept înainte, şerpuia o cărare luminată vag de razele lunii. Malko o luă înainte, ajungând la poalele colinei unde se aflau mai multe magazinaşe închise. În timpul zilei, era un loc foarte frecventat. Turiştii veneau aici să admire lacul „Pregnant Maiden”, un fel de „Fecioară Neprihănită” locală, care a rămas însărcinată, după cum spune legenda, datorită unui mic lac cu apă dulce.

Malko zări pe cărare nişte oameni care dormeau sub cerul liber. Mai întoarse capul încă o dată: Pe digul din lemn nu era nimeni. Trebuiau să profite de avansul pe care îl aveau. Zăriră în lumina lunii nişte trepte abrupte din lemn care se afundau în mijlocul insulei, escaladând colina.

— Încotro mergem? întrebă colonelul Chang.

— Singura noastră şansă ca să scăpăm de ei este să ne

ascundem undeva, zise Malko.

Din fericire, noaptea era senină. În trecere, speriară maimuţele care dormeau pe marginea potecii ce şerpuia în jungla deasă. Ajunseră la un fel de platou stâncos, unde cărarea se bifurca. Malko o luă pe cea din stânga, dar se întoarse repede, căci poteca se termina pe un pisc. Obosit din cauza urcuşului, colonelul Chang se aşeză pe un bolovan, zgribulindu-se în hainele ude.

Malko cercetă cu privirea treptele din lemn care se aflau în spatele lor. Dar nu auzi nici un zgomot de nici un fel. Oare chinezii porniseră pe urmele lor? Nu ştia câţi oameni erau în hidroglisor, însă o ambarcaţiune ca aceasta nu putea să se piardă aşa uşor în apele golfului Langkawi. După toate aparenţele, chinezii vor pleca în curând, dar nu putea să-şi asume acest risc.

— Trebuie să ne continuăm drumul şi să ne afundăm cât mai adânc în pădure, îi sfătui el.

Luând-o pe cărarea din dreapta, după ce coborî, ajunse pe malul unui mic lac înconjurat de junglă. De-a lungul pontonului din lemn erau legate mai multe hidrobiciclete. Deodată, îi veni o idee.

— Să traversăm lacul, sugeră el.

*

* *

Liniştea era tulburată numai de clipocitul palelor celor două pedale. Înainte de a părăsi pontonul, ei dezlegaseră şi celelalte ambarcaţiuni şi le împinseseră spre mijlocul lacului. Acum se îndreptau spre celălalt mal al lacului. Malko se întoarse. Urmăritorii nu dădeau nici un semn de viaţă. După douăzeci de minute, ajunseră pe un mal mlăştinos, unde împinseseră celelalte hidrobiciclete. O luară pe bâjbâite pe o cărare ce se afunda în junglă. Dar foarte curând, aceasta se împărţi în mai multe potecuţe. Alegând de fiecare dată drumul la întâmplare, Malko ajunse primul într-un luminiş aflat la poalele unui pisc din calcar, aproape golaş. Se vedea marea, dar nu şi golfuleţul din care plecaseră. Colonelul se aşeză pe jos, ţinând în braţe preţioasă-i servietă.

— Nu mai pot, şopti el. Mor de frig!

— Scoateţi hainele de pe dumneavoastră, îi sugeră Malko.

Şi el tremura, fiind gol până la brâu şi cu pantalonii uzi. Chinezul îşi lepădă hainele, dar îşi păstră izmenele pe el. Malko îşi făcu repede socoteala în gând: acele fosforescente ale ceasului indicau ora unsprezece şi zece. Cel mult peste şase ore, *Vincennes* îşi va face apariţia. Dar fără colonelul Chang. Alte ameninţări vor cădea pe umerii lor în golful Langkawi.

Chircit de frig, taiwanezului îi clănţăneau dinţii. Malko era curios să afle dacă Mira Mafira îşi bătuse joc de el.

— Credeţi că au fost taiwanezi? întrebă el.

Colonelul tresări.

— Nu, nu. Vorbeau în dialectul din Canton. Erau din Beijing…

— Cum au reuşit să afle?

Nu obţinu nici un răspuns… Malko se gândise la tot, în afară de ei! Se uită la Heather Brown. Suporta cu stoicism hainele ude leoarcă de pe ea.

— Ar trebui să faceţi cum a făcut şi colonelul. O să răciţi.

Americanca nu se clinti.

— Mă descurc.

Malko nu putea să admită să fie încolţit în acest mod… Nu avea rost să spere că Milton şi Chris îi vor salva, căci nici nu ştiau unde se află. Trebuiau să se bazeze numai pe forţele lor. Se uită împrejur, încercând să se orienteze. În dreapta, văzu o cărare care se afunda în jungla deasă. După calculele lui, aceasta trebuia să ajungă într-un loc ce domina golfuleţul în care îşi lăsaseră barca. Înainte de a pleca, trebuia să verifice dacă hidroglisorul mai era încă acolo…

— Supravegheaţi-l pe colonel, îi spuse lui Heather, încerc să văd dacă mai sunt acolo.

Dispăru pe potecă, cu pantalonii lipindu-se de picioare. Din cinci în cinci metri, îşi aprindea bricheta ca să inspecteze terenul. Ceasul arăta douăsprezece fără douăzeci şi cinci când ajunse în fine pe un platou de unde se vedea marea. Luna lumina perfect golfuleţul în care debarcaseră. Dar hidroglisorul nu mai era acolo!

Câteva minute cercetă peisajul în amănunţime. Distinse câteva ambarcaţiuni mici amarate lângă ponton şi jonca lor cu vârful în nisip. Nu era nici ţipenie de om. Prin urmare, mai aveau o şansă dacă reuşeau să împingă jonca în apă ca să ajungă la *Vincennes* cu bine.

Luptându-se cu oboseala, parcurse drumul înapoi, luminând cu bricheta Zippo şi frigându-şi degetele. Fără brichetă, ar fi fost pierdut. Acum înţelegea de ce soldaţii din Vietnam nu se despărţeau niciodată de brichetele lor. Nu le foloseau doar ca să-şi aprindă ţigările. Flacăra puternică lumina aproape la fel de bine ca o lanternă de buzunar. Când se ivi din întuneric, Heather zise:

— Nu am nimic de raportat. Colonelul doarme şi nu am auzit zgomote suspecte.

— Trebuie să-l trezim, spuse Malko. Mai avem o şansă să ajungem la *Vincennes.*

Îi expuse planul său, iar americanca îl aprobă din cap.

— Foarte bine, să mergem.

Era ca o sălbăticiune… îl trezi cu blândeţe pe colonelul Chang, îi vorbi încet şi reuşi să-l ridice în picioare. Se clătină de oboseală şi îşi lăsă hainele acolo, dar când femeia vru să-i ia servieta, acesta se agăţă cu toată puterea de ea…

Începură să coboare spre lacul pe care trebuiau să-l traverseze din nou. Dar grijile nu se terminaseră…

*

* *

Acele luminoase ale ceasului arătau două fără douăzeci şi cinci dimineaţa, când ajunseră la poalele colinei. Coborârea fusese un adevărat coşmar. Asurziţi de maimuţele trezite, bâjbâiseră pe treptele alunecoase, iar colonelul se împiedica întruna, căzând din zece-n zece metri şi jurându-se că nu merge mai departe. Până la urmă, Heather şi Malko îl sprijiniră ca pe un grav rănit…

Fără un cuvânt şi gâfâind ca o locomotivă, coborâră din nou potecile, luară hidrobicicleta şi traversară înapoi lacul „Pregnant Maiden”, apoi efectuară ultima coborâre spre plajă… Cu o sută de metri înainte de a ajunge la nivelul mării, Heather Brown se ascunsese împreună cu colonelul la liziera junglei, în timp ce Malko plecă să cerceteze zona.

Ajuns pe plajă şi nevăzând pe nimeni, se urcă pe ponton. Hidroglisorul plecase de mult.

Se întoarse uimit. Zise ca să-l încurajeze pe colonelul Chang:

— Peste o oră, vom ajunge teferi la bordul lui *Vincennes…* în *s*fârşit, ajunseră toţi trei pe plajă. Nisipul era călduţ încă, simţind sub tălpi o senzaţie plăcută… Lăsându-l pe colonel aşezat pe nisip, Heather şi Malko intrară în apă şi începură să împingă jonca. Aceasta se legăna, dar nu se mişca din loc… După un sfert de oră de eforturi, Malko observă deodată că micile ambarcaţiuni care pluteau pe apă la venirea lor acum zăceau pe o parte, împotmolite în nisip.

— Mareea, zise el.

Le-ar fi trebuit o macara. Malko se gândi la bărcuţele legate de ponton.

— Dacă am reuşi să ne îndepărtăm de mal vâslind, am putea să ajungem, zise el. Dar e foarte greu.

— Eu ştiu să dau la vâsle, spuse Heather..

Puşcaşii marini învăţau de toate. Malko îşi aminti la timp un amănunt important: lanterna cu care era recunoscut de echipajul de pe *Vincennes.* Se întoarse la joncă. După ce cotrobăi pe acolo vreo zece minute, fu nevoit să renunţe: lanterna dispăruse împreună cu geanta în care era Uzi… Precis căzuseră în apă. Descurajat, Malko se întoarse către Heather.

— S-a terminat! Chiar dacă reuşim să ajungem vâslind, riscăm să fim împuşcaţi, conchise el.

U.S. Navy nu se juca… Heather Brown spuse totuşi:

— Eu aş putea să înot până acolo şi atunci ne vor recunoaşte. Sunt americană, îmi vor recunoaşte vocea.

— Nu are rost să ne lăsăm omorâţi prosteşte. Sunt ca nişte roboţi, i-o tăie Malko.

Dacă comandantul navei *Vincennes* a doborât un avion Airbus plin cu civili, de ce ar ezita să scufunde o amărâtă de barcă de pescari?

— Atunci, ce facem? întrebă Heather Brown.

— Nimic, se hotărî Malko pe loc, dormim aici. Şi ne rugăm s-o mai găsim pe *Vincennes* mâine dimineaţă acolo. Îndată

ce se luminează de ziuă, sunt sigur că găsim noi o barcă să ne ducă până la navă. Cred că Milton şi Chris răstoarnă cerul şi pământul ca să ne găsească, însă atât timp cât este întuneric… Aţi fost extraordinară!

— *Thank you, sir* spuse Heather Brown puţin fâstâcită. Nu mi-am făcut decât datoria. Sper că aţi înecat măcar un nenorocit dintre aceia.

— Bine, haideţi să ne odihnim, zise Malko.

Se duseră din nou pe plajă şi se instalară după un şir de bărcuţe trase la mal. Îl ajutară pe colonelul Chang să se aşeze.

Şocat, ofiţerul taiwanez era cam apatic, ţinând strâns la piept servieta. Se ghemui pe nisip şi adormi numaidecât.

Malko se dezbrăcă în sfârşit de pantaloni, păstrând doar slipul care începuse să se usuce pe el. Se lungi pe spate, gândindu-se cu tristeţe la întâmplările vieţii. Dacă Milton şi Chris nu ar fi avut rău de mare, colonelul Chang ar fi dormit acum într-o cabină de pe cuirasatul *Vincennes,* iar el în bungaloul lui…

Un clipocit uşor ce venea dinspre plajă îi acceleră pulsul lui Malko şi se ridică cu sufletul la gură. Dar se linişti imediat. Era Heather Brown care intrase în apă. Se îndepărtă de mal înotând impecabil în stil craul. Îi veni şi lui cheful să se destindă. Se avântă în apa adâncă şi minunat de caldă. Heather se întorcea. Nu obosise nici un pic. El îi zâmbi.

— Nu aţi obosit? Cred că aţi făcut un antrenament infernal.

— Aşa este! recunoscu fata. A fost dur de tot, de câteva ori am crezut că-mi dau duhul. Dar voiam să reuşesc.

Malko îşi dădu seama că nu avea decât şortul pe ea. Din instinct, privirea se opri pe pieptul ferm, înalt şi destul de dezvoltat.

— Ce v-a determinat să alegeţi o asemenea meserie? o întrebă el. O fată atât de drăguţă ca dumneata ar fi putut să se orienteze spre altceva.

Heather îşi trecu mâna prin părul scurt şi ud.

— Am şase fraţi, zise ea pur şi simplu. M-au chinuit ani în şir fiindcă eram cea mai slabă. Am jurat că nu voi mai păţi

niciodată aşa ceva. Şi am reuşit.

— Bravo, zise Malko. Şi totuşi sunteţi sexy…

— Mulţumesc.

Observă că renunţase la acel „sir”. Ea trecu prin faţa lui şi se duse pe mal. O văzu de la depărtare că îşi scotea şortul şi se lungea pe nisip. Ieşi din apă şi, când se apropie, văzu că păstrase pe ea un slip alb. Se lungi şi el la câţiva metri de fată. Se uită la ceas. Acele fosforescente arătau ora două şi jumătate.

— Încercaţi să vă odihniţi un pic, o sfătui el.

Adversarii lor aveau puţine şanse să se întoarcă. Se va gândi mai târziu la felul în care aceştia aflaseră de prezenţa colonelului Chang. Dacă erau într-adevăr oamenii din Beijing!.. De-abia acum simţea oboseala şi se străduia cu greu să-şi ţină ochii deschişi. Iritată din cauza apei sărate, rana făcută de Mira Mafira îl ustura. Aţipi, fără să prindă de veste.

*

* *

Malko deschise ochii, văzu cerul plin de stele şi, câteva secunde, se întrebă unde se afla. După aceea, totul îi reveni în minte, se ridică şi simţi pe cineva în preajma lui. Pulsul i se acceleră instantaneul dar se linişti când o recunoscu pe Heather Brown. Tânăra stătea pe nisip lângă el, cu picioarele îndoite sub ea, sprijinindu-se într-o mână şi privindu-l.

— Nu dormiţi? o întrebă el. S-a întâmplat ceva? Vitalitatea tinerei femei era cu adevărat de netăgăduit şi într-un fel îl ruşina. Aruncă o privire la ceas. Dormise trei ore şi în curând se lumina de ziuă.

— Nu, nu s-a întâmplat nimic, îl linişti ea. M-am trezit singură. Pot să vă întreb ceva?

— Fireşte.

— Chiar credeţi ce mi-aţi spus mai devreme?

— Ce anume?

— Că sunt sexy.

Nu îşi putu reţine un zâmbet. În împrejurările date, această discuţie era absolut uimitoare. Abia scăpaseră cu viaţă şi probabil că aveau să rateze ultima întâlnire cu

cuirasatul *Vincennes,* iar această fată, ex-puşcaş marin, călită ca oţelul, se purta acum ca o şcolăriţă. Femeile sunt întotdeauna imprevizibile!

— Bineînţeles, zise el. Oricât v-aţi străduí să semănaţi cu un bărbat, sunteţi totuşi femeie. Şi încă una foarte atrăgătoare!

Nu apucă să spună mai mult, căci Heather se năpusti asupra lui. Îi strivi gura cu buzele ei, limba îl invada cu hotărâre, comportându-se ca un mic animal nebun. Se lungi peste el cât ai clipi, frecându-se ca o pisică, depărta picioarele lungi, cu gura strâns lipită de a lui. Parcă era în transă. Îi înconjură gâtul cu braţul şi îl trase spre ea cu atâta violenţă, de parcă i-ar fost teamă să nu-i scape. Se purta exact ca un licean nebun de dorinţă care se năpusteşte asupra unei fete lipsite de apărare. Îşi împingea pântecele în el. Cu un gest ferm, făcu să alunece slipul alb de-a lungul picioarelor lungi şi îl azvârli la zece metri mai încolo. După aceea, apucă slipul lui Malko şi i-l smulse pur şi simplu. Îi cuprinse sexul în palmă şi începu să-l maseze ca pe un cauciuc. Avea o concepţie cam „musculoasă” despre erotism.

Malko reuşi să-şi elibereze o mână din acest vârtej alb şi o lipi de sexul tinerei. Era exact ceea ce aşteptase, căci îi luă mâna ca s-o îndese în ea. Cu coapsele mult depărtate, ea începu să gâfâie.

— *Yes! Yes! More! More!*

Avea senzaţia că, dacă nu se lumina mai repede de ziuă, îl va jupui de viu… Probabil că citise în cărţi că felaţia era o artă foarte apreciată de bărbaţi, aşa că se năpusti asupra lui, dar ceru să fie mângâiată în acelaşi timp. Malko se încorda, temându-se de ce era mai rău. Parcă era o felină ce îşi ascuţea ghearele pe o pernuţă. Ca să provoace o diversiune, Malko îi apucă sânii cu brutalitate. Heather sări imediat în aer, chiţăind de plăcere…

Până la urmă, această dezlănţuire neaşteptată era foarte excitantă. Lui Malko îi veni cheful să termine şi o culcă pe nisip. În clipa în care o pătrunse, Heather trase un chiot şi fu cât pe ce să-i rupă câteva coaste. Îi strânse şoldurile cu coapsele musculoase, ca o figură de judo. Făcea adevărate

salturi în aer, ca un cal nărăvaş care vrea să-l arunce pe stăpân din şa, încercând să facă totul ca să-l afunde cât mai adânc în pântece.

Din cauza acestui ritm nebun, Malko simţi că termină şi explodă cu un ţipăt de plăcere, care declanşa un nou seism… în fine, Heather se potoli şi rămase cu braţele încrucişate la piept gâfâind.

— Nu am făcut de mult dragoste, îi mărturisi ea mai târziu.

— De ce?

— Nu ştiu. Când simt că îi plac unui bărbat, nu pot să-mi reţin agresivitatea faţă de el…

— Dar cu mine nu aţi fost…

— Este adevărat, zise ea visătoare. Poate pentru că v-am privit dormind. Dumneavoastră nu păreţi agresiv. Mereu am impresia că ceilalţi bărbaţi sunt aşa…

Era o pacientă serioasă pentru un psihiatru.

— În orice caz, sunt bucuros că ne-am cunoscut. Heather Brown se îmbujora imediat.

— Nu ar fi trebuit să mă culc cu dumneavoastră. O să le povestiţi celor doi mongolişti…

Lui Malko îi trebui ceva timp să-şi dea seama că se referea la Chris şi la Milton.

— Dar nu suferă de mongolism şi nu le voi spune nimic! Se jură Malko.

Tăcură. Începea să se lumineze în partea cealaltă a insulei.

*

* *

Micuţa joncă se târa cu cinci noduri pe oră, ajutată de un motoraş de douăzeci şi patru de cai putere, care pufăia din greu. Â fost tot ce a putut să găsească Malko la capătul pontonului din Dayang Bunting. Bărcuţa aparţinea unei patroane de magazine pentru turişti. Era doar şase dimineaţa, dar se luminase de-a binelea, deşi pe mare plutea o ceaţă fină.

Din golf, venea spre ei un iaht mare de croazieră. Când se apropie, Malko zări în faţă silueta uşor de recunoscut a lui Chris Jones. După cinci minute, iahtul se opri lângă ei.

— *Holy shit!* Ce aţi păţit? zise Chris. V-am aşteptat toată noaptea.

— Dacă aţi fi venit cu noi, aţi fi aflat! Nu se putu abţine Heather să-i ia în balon.

Ieşea la suprafaţă problema agresivităţii împotriva bărbaţilor de care nu se va vindeca niciodată. Malko îi povesti pe scurt „gorilei” ce s-a întâmplat, apoi întrebă:

— Cum aţi reuşit să ne găsiţi?

— Ne-am dus la locul unde se găsea *Vincennes.* Şi cum plecase deja, ne-am hotărât să ne îndreptăm către insula cea mare.

Apăru şi Milton Brabeck.

— Aţi păţit ceva? strigă el.

Malko insistă:

— Dacă nu era Heather, acum eram morţi!

Chris Jones se schimbă la faţă.

— Iisuse Hristoase, este ultima oară când mai fac aşa ceva! Cele două „gorile” mureau de ruşine. Să fie înlocuite cu o femeie! Nedorind să înrăutăţească şi mai tare lucrurile, Malko le-o tăie scurt. Îl trezi pe colonelul Chang şi se urcară pe iahtul care se întoarse, luând-o spre *Pelangi Resort.*

Instalat la soare în partea din spate. Malko le povesti cu lux de amănunte ce păţiseră cei doi americani răniţi.

— Nu suntem buni de nimic, conchise Milton. Ar fi avut ordin să nu-l scăpăm o clipă din ochi pe colonel.

— Să schimbăm subiectul, zise Malko. Trebuie să ne gândim la viitor. *Vincennes* s-a dus. Iar noi suntem aici.

Colonelul Chang, care părea că doarme, se trezi şi spuse pe un ton amar:

— M-aţi minţit! De-acum nu o să vă mai cred.

— Cuirasatul a plecat pentru că nu sunteţi la bordul lui, încercă Malko să-l liniştească.

Oricum, nu putea să-l convingă pe colonelul Chang. Acesta răsuci şi mai mult cuţitul în rană:

— Nu mă voi mişca din bungalou până la sosirea lui Jou-Yi, orice aţi zice.

Nu mai scoseseră nici un cuvânt până în portul Star Cruise Terminal, unde găsise Chris acest iaht ce aparţinea unui englez. Mai aveau o jumătate de oră până la hotel,

apoi Malko făcu un duş şi adormi imediat.

*

* *

Înfăşurat într-un prosop, Malko se duse să deschidă. Se uită la ceas şi nu-i veni să creadă. Se făcuse deja douăsprezece şi jumătate! Dormise cinci ore. Mira Mafira îi aruncă o privire plină de îngrijorare.

— Unde aţi fost? De aseară, vă caut peste tot!

— De ce?

— Am veşti proaste.

Capitolul XII.

Marcat încă de aventura nocturnă, Malko primi lovitura drept în inimă. Liniştit într-un fel că Mira nu îl trădase, era totuşi trist de ivirea problemelor noi.

— Intraţi, o pofti el.

„Mira Ticăloasa” părea mai puţin preocupată de poftele trupeşti. Se aşeză pe pat şi aprinse o ţigară cu bricheta Zippo din aur masiv.

— Ce s-a întâmplat azi-noapte? îl întrebă ea fără ocolişuri.

— La ce vă referiţi?

Palestiniana îi zâmbi cu subînţeles.

— Nu mă luaţi drept proastă! Toată lumea din hotel nu vorbeşte decât despre angajatul de la Water Sports Center care a fost găsit mort pe plajă. Şi nu au făcut-o ca să-l jefuiască. Nefericitul nu avea nici un sfanţ la el. Una dintre ambarcaţiunile centrului a fost găsită plutind în derivă printre insule, dar nu era nimeni la bord.

— Nu anchetează poliţia malaieziană?

— Ba da! Pentru că asta nu e tot. Au mai găsit un sampan eşuat lângă insula Dayang Bunting şi urme de sânge pe punte. Iar poliţia de coastă a pescuit două cadavre în aceeaşi zonă. Doi chinezi. Asta înseamnă mult.

Malko se resemna şi îi povesti ce s-a întâmplat. La urma urmei, Mira era aliata lor.

— Să fie oare adevărat că au încercat comuniştii chinezi să-l răpească pe colonel? Este sigur de acest lucru?

— Cel puţin, aşa a spus el…

Mira Mafira era vădit surprinsă.

— Sper ca justiţia malaieziană să nu fie prea insistentă, zise ea. Noroc că salonul LIMA este condus de primul-ministru. Unde este acum colonelul Chang?

— În camera lui. Nu mai vrea să iasă… Cât timp nu se află aici şi logodnica lui. Adică peste vreo două. Trei zile, dacă nu cumva îl duce cu zăhărelul.

— Am văzut-o ieri pe doamna Shu la salon. De când nu

am reuşit să fac ce mi-a cerut, nu mai reprezint nici un interes pentru ea, dar nu-i e teamă de mine, căci nu ştie că ţin legătura cu dumneavoastră.

— Ce facem?

— Ei, bine, am impresia că nu a renunţat la ideea de a-l lichida pe colonelul Chang. Ieri, la salon, a stat mult în dreptul standurilor ruseşti. Iar aseară, am luat cina cu soţul meu la *White Sand,* un local micuţ situat pe autostrada Porto Mălai, când am văzut-o intrând pe Eva Shu însoţită de câţiva ruşi. Erau foarte atenţi să nu se audă ce vorbeau. Toată lumea ştie că ruşii ar face orice ca să-şi vândă „fiarele” în Taiwan. Sunt prinşi cu uşa din punct de vedere financiar. Iar aici, au oamenii potriviţi care le fac treburile murdare. Numai eu am văzut vreo douăsprezece standuri de-ale lor şi paznicii care asigurau securitatea. Sunt cu toţii foşti militari său ex-agenţi din KGB.

— Credeţi că guvernul rus s-ar băga într-o asemenea treabă?

— Nu guvernul, ci anumite firme particulare. Fabrica de avioane Suhoi se află în Siberia, elicopterele la Rostov, pe Don, iar tancurile în Ucraina.

— Credeţi că avioanele Suhoi ne-ar putea bombarda? Părea o idee nebunească, însă în Rusia totul era alandala.

Palestiniana îi surâse palid.

— Nu cred că malaiezienii apreciază acest lucru, dar mai sunt şi alte metode. Uitaţi-vă ce s-a întâmplat noaptea trecută cu chinezii dumneavoastră… Beijingul nu vrea să se amestece în treburile Malaysiei.

— Oare să fi fost tipi din Beijing?

— În orice caz, nu au fost din Taiwan, zise Mira Mafira tranşant. Sunt sigură că doamna Shu a venit aseară să caute „mână de lucru”. Eu am întâlnit-o în nenumărate saloane şi nu discuta niciodată cu ruşii. Din punct de vedere comercial, Taiwanul este într-un fel lin teren de vânătoare al americanilor.

— Ruşii nu ştiu acest lucru?

Mira Mafira zâmbi cu ironie.

— Ruşii sunt brutali, vicleni şi gata de orice. Însă habar nu au de ce se întâmplă în lumea din afară. Doamna Shu se

bucură de foarte mare putere în Taiwan, iar ei sunt conştienţi de acest lucru.

— L-aţi recunoscut pe cei cu care era aseară?

— Nu, tot ce ştiu despre ei este că locuiesc la un hotel destul de depărtat, care se numeşte *Buray Bay Resort,* l-am auzit vorbind despre asta aseară.

— Mulţumesc, spuse Malko. Nu aveţi idee cum au aflat oamenii din Beijing de prezenţa colonelului Chang în Langkawi?

— Ba da.

Ea îl privea mai degrabă cu ironie.

— Spuneţi-mi.

— Nu o să vă placă…

— Nu fiţi ridicolă.

— Bine. Ieri, la salon, v-am văzut cu o superbă malaieziană care lucrează la Boeing. Nu ştiu cum o cheamă, dar am mai. Văzut-o însoţită de cineva la care nu mă aşteptam…

— Adică?

— Un oarecare Lin Tao. Un agent din Goangbu care lucrează la Ambasada Chinei la Kuala Lumpur.

Malko avu impresia că îi cade cerul în cap. Shalima. *Stringerulde* la CIA, lucra pentru Beijing.

— Unde aţi văzut-o?

— În Kuala Lumpur. Are un magazin de decoraţiuni interioare la Bahgsar. Mă duc des acolo fiindcă importă toate decoraţiunile interioare ale lui Claude Dalie. Într-o zi, m-am dus să iau o sufragerie în stil Art deco de Ruhiman şi am dat peste Lin Tao! Părea foarte jenat că mă vede.

— Poate că era un simplu client?

Mira îi zâmbi cu subînţeles.

— Goangbu nu-şi plăteşte agenţii chiar atât de bine încât să-şi permită luxul să-şi cumpere o astfel de mobilă… Eu cred că fata lucrează şi pentru voi… Nu mă miră, fiindcă nu putem avea încredere în malaiezieni. Unica morală a lor este banul.

În gura ei, aceste vorbe păreau amuzante, însă lui Malko nu-i venea să râdă.

— Cum l-aţi cunoscut pe Lin Tao?

— Kuala Lumpur nu este un oraş chiar atât de mare. Iar eu am multe relaţii la Bukit Aman…

— Ce este?

— Sediul Serviciilor lor Secrete, l-au identificat de multă vreme pe omologii lor străini. În Malaysia, tehnica ascultării funcţionează de minune.

— Mulţumesc, spuse Malko.

Timothy Applegate va fi încântat să afle că încălzea o viperă la sân… Dacă Malko nu s-ar fi înţeles cu Mira, CIA nu ar fi aflat niciodată acest amănunt, jar chinezii din Beijing sunt de domeniul trecutului. Există puţine şanse să se întoarcă după ce atacul lor surpriză se soldase cu un eşec.

— Ce putem să facem pentru ruşii ăştia? întrebă el. Mira Mafira se ridică în picioare.

— O să le deschid ochii. Că veni vorba, nu uitaţi să treceţi pe la bancă… După-amiază, sunt la salon.

— Azi veţi primi cecul, o asigură Malko. Bine că a eşuat operaţiunea din Beijing! Dacă muream, nu avea cine să vă mai dea banii.

— Oricum, mi-ar fi părut rău după dumneavoastră, zise Mira Mafira atingându-l în treacăt. Sunteţi foarte simpatic.

Cum femeia spusese acest lucru în timp ce îşi lipea pântecele de el, Malko se gândi că Mira avea despre simpatie o concepţie cam largă. După ce rămase singur, se duse pe terasă şi privi avioanele Suhoi executând acrobaţiile în aer, apoi se gândi la observaţia făcută de Chris Jones: dacă ar trimite o rachetă aer-sol într-un bungalou, s-ar alege praful şi pulberea de el. Simţindu-se trist, îşi turnă o votcă. Era clar că, în afară de „doicile” Diviziei Operaţiuni, trebuia să se teamă de toată lumea. De aceea se interesa atât de mult Shalima de soarta colonelului Chang.

Nu-i rămânea decât să strângă din dinţi, căci era imposibil să ia legătura cu Centrala din Kuala Lumpur. Liniile telefonice ale acesteia erau ascultate. Trebuia să se descurce singur şi să aştepte ca logodnica colonelului Chang să binevoiască să sosească în sfârşit, apoi să evacueze cuplul în capitala Malaysiei de unde Timothy Applegate va lua bebeluşul…

Evident, acest lucru ar presupune ca până atunci, colonelul să rămână în viaţă. De la escapada lor nocturnă, Malko nu schimbase practic decât câteva cuvinte cu ofiţerul taiwanez… Ciocăni în uşa de legătură şi îl strigă pe colonelul Chang.

Răspunsul veni după câteva secunde bune:

— Da. Ce doriţi?

— Deschideţi, vreau să vorbesc cu dumneavoastră.

— Nu.

Malko se întrebă dacă va fi nevoit să spargă uşa… Totuşi se stăpâni şi zise prin uşă:

— Colonele, eu nu mă joc. Aţi văzut ce s-a întâmplat azi-noapte. Sunt mulţi oameni care vor să vă facă rău. Trebuie să facem un plan de bătaie.

— Eu nu am nimic să vă spun. M-aţi minţit! Nu mă mişc din această cameră. Mă trataţi într-un mod nedemn şi nu mă protejaţi deloc. Astă-noapte era să mor fără să o revăd pe Jou-Yi. Lăsaţi-mă în pace!

Malko auzi cum se îndepărtează de uşă. Ofiţerul taiwanez era extrem de deprimat, chiar puţin cam paranoic, pe fondul unei angoase sentimentale. Strategii de la CIA, care plănuiseră fuga, nu şi-au imaginat ce complicaţii nebuneşti aveau să apară pe parcurs…

Peste patru zile, se închidea salonul LIMA. Trebuia să reziste până atunci. O dată cu închiderea salonului şi cu plecarea participanţilor, dispărea şi principala ameninţare. Langkawi redevenea insula liniştită de vacanţă, iar el putea să respire uşurat şi să se gândească la o soluţie. Se îndoia din ce în ce mai tare că Jou-Yi va veni. Or, fără tânăra chinezoaică, colonelul Chang era ca un pagur smuls de pe stânca lui. Pentru moment, îl lăsa să fiarbă în sucul propriu, chiar dacă trezirea la realitate va fi extrem de dură.

Coborî. Prin uşa întredeschisă, Milton îi făcu semn. Se duse la el. „Gorila” stătea într-un fotoliu de răchită, cu faţa la scări şi cu „artileria” pregătită, iar cu walkie-talkie la îndemână. Malko observă un MP 5 cu un enorm amortizor. Ar fi bine să nu fie percheziţionat de poliţia malaieziană.

— Chris este la poarta de acces, spuse „gorila”, iar Heather face plajă în faţa bungaloului. Nu cred că se va

întâmpla nimic… în noaptea asta, vom sta de pază câte doi la poarta de acces..

— Înţeleg! zise cu tristeţe Malko. Cum veţi reacţiona în caz că sunteţi atacaţi de un avion Suhoi?

Ca pentru a-i întări spusele, cele două aparate Suhoi zburară deasupra plajei făcând un zgomot infernal. Milton păli.

— Glumiţi?

— Chiar crezi că îmi arde de glumă? Se pare că ruşii sunt gata să le dea o mână de ajutor taiwanezilor. Dispun aici de avioane de vânătoare şi de elicoptere de luptă. În fine, sper să nu se ajungă la asta…

Îl lăsă pe Milton Brabeck total dezorientat şi se duse pe plaja unde Heather se „bronza” lângă o grămăjoară de haine care acoperea un mic arsenal bun pentru un asediu. Oboseala de noaptea trecută nu lăsase urme. Malko se aşeză lângă ea, gândindu-se că, dacă nu ar fi fost tunsă „brosse”, într-adevăr ar fi fost o femeie frumoasă…

— Heather, începu el, suntem în mare încurcătură. Colonelul s-a încuiat în cameră şi nu se mişcă de acolo, pericolele se ţin lanţ, iar el e priponit ca un ţap de parul lui.

Îi făcu rezumatul discuţiei cu Mira Mafira. Heather clătină din cap.

— Ruşii sunt în stare de orice.

— Bineînţeles! Singura soluţie este s-o ştergem de aici la Kuala Lumpur unde centrala dispune de mijloacele care ne lipsesc nouă. Plus, locurile protejate de imunitatea diplomatică. Numai că asta presupune să-l urnim din loc pe colonel.

— Şi vreţi să-l conving eu?

Ea înţelese repede aluzia. Amintindu-şi de prima reacţie, Malko avea tendinţa de a se furişa în vârful picioarelor. Însă Heather îi adresă un zâmbet aproape uman.

— Ieri am fost o idioată! Ştiţi, eu sunt foarte complexată. Bărbaţii mă tratează ca pe o nebună din cauza meseriei mele şi mă iau drept târfă din cauza înfăţişării. M-am simţit bine cu dumneavoastră azi-noapte. A fost firesc şi plăcut.

— Mulţumesc, spuse Malko.

— Ştiţi, dumneavoastră pot să vă destăinui: câteodată

mă mângâi singură ca să nu înnebunesc. Vreau să mă ocup de colonel. Dar ce trebuie să fac?

— Nu neapărat să-l seduceţi. Eu cred că are încredere în dumneavoastră. Mai cu seamă după noaptea trecută... Dacă îl convingeţi că poate să ajungă la Kuala Lumpur fără să fie omorât, înseamnă că aţi făcut un pas de uriaş. Eu nici măcar nu pot să-i vorbesc. Crede că noi vrem să-l răpim şi că nu o va mai vedea în veci pe preţioasa lui Jou-Yi.

— Chiar credeţi că va veni?

— Dacă vreţi să ştiţi părerea mea, sunt sigur că nu! Dar pe zi ce trece, colonelul suferă mai tare.

— Voi încerca, îi promise Heather.

— Fiţi mai atentă ca oricând, îi recomandă el. Am văzut azi-noapte de ce sunt în stare oamenii ca să pună mâna pe colonel..

Malko nu putea să-i spună de ce taiwanezii şi chinezii ar face orice ca să-l recupereze pe colonelul Chang. Numai şeful misiunii trebuia să cunoască acest lucru. În rest, tăceau mormânt. Când se ridică, se sprijini de umărul lui Heather. Ea îşi lipi strâns capul de braţul lui. Noaptea lăsase urme adânci.

— Mă duc la bancă şi la salon, îi spuse el.

*

* *

Dar, coincidenţă! Când pătrunse în imensul hangar ce găzduia salonul, Malko se ciocni practic de Shalima, care se întorcea de la Snack cu un sandvici în mână. Ea se năpusti la el cu un zâmbet devastator. Ori era o actriţă neîntrecută, ori clienţii ei chinezi fuseseră discreţi, sau Mira Mafira era o mincinoasă.

— Ei, ne vedem diseară? îl întrebă ea.

Era nevinovată ca un nou-născut. Dar extrem de sexy.

— Voi încerca, îi promise Malko. Shalima se înroşi.

— Nu vreau să vă oblig. Oricum, ştiţi unde mă găsiţi. Imediat ce ea se pierdu în mulţime, Malko se îndreptă spre standul Aviaţiei Britanice. Mira şi soţul ei erau acolo de mult. Când îl văzu, palestiniana se desprinse de grupul cu care discuta, ieşi din stand şi se duse la scaunele ejectabile. Malko veni lângă ea şi îi strecură în mână o foaie de hârtie

împăturită.

— L-am completat pe numele dumneavoastră….

Mira îi strânse scurt degetele şi băgă cecul în geantă. Din noaptea precedentă, devenise foarte *utilă!*

— Mulţumesc, zise ea. Cheltuiesc foarte mult cu apartamentele mele din Londra şi din Kuala Lumpur. De câte ori trec prin Paris, la Romeo, las câteva zeci de milioane de dolari… Trebuie să-i câştig într-un fel. Doamna Shu a fost adineauri şi a rămas destul la standul unde expune Rosvoorujenie[16]. Ar trebui să treceţi şi pe acolo. Pe curând.

Înainte de a se întoarce la standul ei, se duse şi îi zâmbi lui Malko, legănându-şi şoldurile ca o pisică în călduri. El se gândi că nu îi dăduse de pomană cecul de un milion de dolari. Se duse mai departe unde se găseau standurile Rusiei, care aveau tot telul de oferte: de la avioanele Suhoi, până la armele uşoare. Se opri în faţa standului indicat de Mira Mafira. Erau prezentate machete de blindate şi câteva piese absolut uimitoare, printre care un lansator de grenade 6 G 30 cu un încărcător rotund imens, capabil să arunce treizeci de grenade de patruzeci de milimetri la o distanţă mai mare de trei sute de metri. Numai bun pentru luptele de stradă. Kalaşnikovuri echipate cu amortizor şi puşti de calibrul 12,7 foarte sofisticate. Un rus de la stand îi văzu legitimaţia şi îl întrebă cu amabilitate:

— Vă interesează produsele noastre?

— S-ar putea, zise Malko.

Rusul îi puse în braţe o întreagă documentaţie, apoi se ocupă de alt client. Malko îşi continuă vizita. Următorul stand, aparţinând Rostvertol-ului, oferea o gamă întreagă de elicoptere, de la MI 8, la MI 35, la care stătea o rusoaică înaltă şi plinuţă, ca femeile lui Renoir, cu nişte ochi mari, albaştri şi o figură plăcută.

Malko intră în vorbă cu ea. Cumpărătorii nu se prea înghesuiau să achiziţioneze elicoptere, iar ea se plictisea… Malko o întrebă cum o cheamă.

— Aluşka Ivanovna, spuse femeia. Locuiesc la Rostov, pe

---

[16] Organism al statului rus care se ocupă cu exportul materialului de război (n.a.).

Don. Părinţii mei sunt cazaci.

— Aici, unde staţi? o întrebă Malko. Ea se strâmbă.

— La un hotel nu prea grozav. Se numeşte *Buray Bay Resort.* Însă noi nu dispunem de mulţi bani, adăugă ea izbucnind în râs. Dar dumneavoastră?

— Eu stau la *Pelangi Resort,* mărturisi Malko.

— Înseamnă că sunteţi bogat! Aveţi noroc.

Buray Bay Resort era locul indicat de Mira Mafira, unde locuiau ruşii contactaţi de doamna Shu. Malko nu scăpă ocazia.

— Veniţi diseară la *Pelangi* să bem ceva împreună.

— Nu am maşină. Noi mergem cu autobuzul.

— Vin eu să vă iau.

Aluşka Ivanovna acceptă imediat.

— Perfect, zise ea, vă aştept la barul din faţa piscinei. Acum mă duc să mănânc un sandvici.

— Pe diseară, spuse Malko.

*

* *

Când ajunse la bungaloul 47, Chris Jones se prăjea eroic la soare, în timp ce supraveghea scara.

— Nu am observat nimic, zise el. Nu s-a mişcat din camera lui. A comandat mâncare şi a spus s-o lase la uşă. A aşteptat să plece fata, apoi a deschis. Este complet nebun…

— Foarte bine! făcu Malko.

Nu se clintise din loc nici Milton Brabeck, care stătea de pază în partea cealaltă a scării. Nu se atinsese de farfuria care zăcea pe jos lângă el.

— Mi-au adus haleală locală! Este de-a dreptul scârboasă, oftă el. Nici măcar nu au hamburgeri. E o ţară de sălbatici.

Malko se duse pe plajă. Nici Heather Brown nu se clintise din loc.

— Am bătut la uşa colonelului, dar mi-a spus că nu iese. Prin urmare, nu am putut să fac nimic.

Încă o speranţă risipită în vânt.

— Altceva nimic?

— Ba da, au încercat să mă agate doi tipi. Nu am reuşit să scap de ei.

— V-am spus că sunteţi o femeie foarte drăguţă, observă

Malko zâmbind. Erau malaiezieni?

— Nu, nişte ruşi.

Malko îşi simţi inima în gât. S-ar putea să nu fie vorba de agăţat, ci de începutul ofensivei prezise de Mira Mafira.

Capitolul XIII.

Heather Brown nu se înşelase. Emoţionată ca o puştoaică, spuse:

— Norocul dumneavoastră că m-aţi anunţat! Altminteri, i-aş fi alungat. Aşa, am încercat să-i trag de limbă.

Malko se aşeză lângă tânăra americană. Era trist şi mulţumit deopotrivă, căci informaţia Mirei fusese bună.

— Povestiţi-mi.

— M-au întrebat lucruri banale. Cum mă cheamă, de unde sunt, ce fac, dacă locuiesc la hotel… Le-am spus că sunt în vacanţă cu nişte prieteni. Mi-au zis că se ocupă de securitatea standurilor ruseşti şi că sunt foşti militari. M-au invitat la cină, dar i-am refuzat.

— V-au spus unde locuiesc în Langkawi?

— Da, la un hotel situat mai la nord. Se numeşte *Buray Bay Resort.*

Ca şi ruşii pe care îi zărise Mira în compania doamnei Shu.

— Diseară mă duc acolo, spuse el, am „agăţat” o rusoaică de la standul Rostvertol. Aţi aranjat ceva cu cei doi pretendenţi ai dumneavoastră?

— Mi-au spus că vor veni diseară să bea ceva aici şi să asculte muzică. Mi-au propus să vin şi eu.

— Acceptaţi. Cu cât vom afla mai multe despre ei, cu atât va fi mai bine. Chris şi Milton îl vor păzi pe colonel.

Malko se îndreptă spre bungalouri. Începea să se însereze. Se duse să bată din nou în uşa colonelului Chang. Se auzi un fâsâit după câteva secunde, dar nu răspunse.

— Colonele Chang, sunt eu, Malko. Trebuie neapărat să vorbesc cu dumneavoastră.

— Nu, spuse taiwanezul cu voce înăbuşită. Lăsaţi-mă în pace! Malko plecă. Milton supraveghea în continuare scara prin uşa deschisă.

— Omul ăsta o să înnebunească de tot! oftă el. Nu deschide nici obloanele…

Chris Jones, care se învârtea întruna în jurul bungaloului, zise:

— A înnebunit deja!

— La noapte, să fiţi şi mai atenţi, îi sfătui Malko.

— Nu putem să-l îmbarcăm pe colonel cu forţa? Fără să-i cerem părerea, propuse Chris Jones.

— Nava *Vincennes* a plecat. Suntem într-o ţară străină, iar poliţia anchetează moartea funcţionarului de la Water Sports Center, explică Malko clătinând din cap.

Urcă în cameră ca să facă un duş, apoi se duse la întâlnirea cu Aluşka Ivanovna.

*

* *

Această porţiune a insulei, rămasă încă sălbatică, era paradisul curat. Drumul mergea de-a lungul unei coaste foarte abrupte, cu un şir de plaje alternând cu petice de junglă. Malko mersese deja o jumătate de oră, când zări o bifurcaţie în stânga drumului şi un indicator pe care scria: „Taman Buaya, crescătoria de crocodili”. Se apropia. Hotelul *Buray Bay Resort* se afla la cinci sute de metri mai departe. La prima vedere, semăna cu luxosul *Pelangi Resort.* Erau bungalouri răspândite într-o plantaţie de cocotieri pe malul mării, cu un hol deschis, o piscină şi o peluză ce cobora până la plajă. Toate erau luminate de felinare. Dacă te uitai de aproape, bungalourile vopsite în alb şi albastru erau foarte mici, tencuiala se jupuia de pe pereţi şi aveau acoperişuri de tablă ondulată.

Macheta unui avion atârna deasupra intrării în holul care dădea spre piscină. Malko se duse la barul din dreapta, unde se aflau deja vreo doisprezece bărbaţi.

Se uită în jurul piscinei şi nu regretă că a venit. O femeie şi doi bărbaţi, instalaţi într-un colţ mai retras, păreau adânciţi într-o discuţie aprinsă. Bărbaţii, nişte blonzi, cu constituţie atletică şi prost îmbrăcaţi, păreau a fi ruşi, iar femeia era chiar doamna Shu.

— *Dobrevecer!*[17] V-am făcut să mă aşteptaţi! Trebuia să mă sunaţi. Stau la camera 24.

Se întoarse. Aluşka Ivanovna îi zâmbea. Era foarte

[17] Bună seara.

machiată, cocoţată pe nişte sandale cu talpă înaltă ortopedică, cu pieptul ţâşnind dintr-o rochie înflorată, foarte apetisantă cu buzele roşii şi ochii albaştri. Era încântată că Malko venise la ea.

— De-abia am ajuns, spuse el. Ce doriţi să beţi?

— Un whisky.

Comandă pentru ea un Defender, iar pentru el o votcă, apoi ridică paharul.

— Pentru prietenia dintre popoare!

Rusoaica îl ridică pe al ei râzând.

— Eu ştiu o formulă veche din Uniunea Sovietică. Za *zdarovie!*[18]

Malko se gândi fulgerător la colonelul Chang, încuiat în bungaloul său, aşteptând iubirea vieţii lui, dar riscându-şi în acelaşi timp propria viaţă. Îşi spuse că metoda cea mai sigură ca să câştige timp era să o elimine pe doamna Shu. Numai că era o măsură pe care nu avea chef să o adopte, iar CIA ar ezita oricum în privinţa asta.

În orice caz, el nu era adeptul uciderii cu sânge rece. Lângă piscină, chinezoaica din Taiwan mai discuta încă cu acei ruşi. Malko rezistă tentaţiei să o întrebe pe fata de lângă el cine erau. Nu avea nici un rost să o alerteze. Aluşka Ivanovna căscă arătându-şi dinţii albi şi regulaţi.

— Mi-e foame. Unde mă duceţi?

Malko ar fi rămas aici ca să o supravegheze mai bine pe doamna Shu, însă Aluşka Ivanovna nu părea să aibă chef. Voia să meargă în altă parte. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândul lui Malko, ea se scuză zâmbind:

— Aici nu se mănâncă bine. Ei o numesc bucătăria *nunya,* jumătate chinezească, jumătate malaieziană. Dar este infectă.

— Vă plac langustele?

Rusoaica făcu ochii mari.

— Languste! N-am mâncat niciodată. La Rostov, nu avem aşa ceva, iar aici nu avem bani să cumpărăm.

Este adevărat că langustele erau destul de rare pe Don… Malko lăsă câteva monede pe tejghea şi o trase pe tânără.

— Sunt fericit să vă fac această mică bucurie, mărturisi

[18] Sănătate! (n.a.).

el.

Se urcă în maşină şi se îndreptă către *White Sand.* Poate că şi doamnei Shu îi va veni ideea fericită să se ducă acolo.

*

* *

Aluşka Ivanovna gângurea de fericire cu grămada de carapace roşii lângă ea. Devorase deja două languste, iar acum trecuse la un crab pe care îl mânca cu poftă. Malko avea impresia că ar fi ronţăit şi carapacele. Rusoaica îşi întrerupse scobitul minuţios al unui cleştişor ca să soarbă o gură de coniac. Ea îl alesese special pentru crustacee. Galant cum era, Malko îi comandase o sticlă de Otard XO.

El se mulţumise doar cu o langustă; însă doamna Shu tot nu apăruse. Îi părea rău că nu luase walkie-talkie ca să comunice cu „doicile” colonelului Chang, dar nu era prea îngrijorat. După „greşeala” cu răpirea, Chris şi Milton îşi dădeau osteneala să-şi ia revanşa.

— Nu mai pot! oftă Aluşka Ivanovna.

Roşie în obraji, cu privirea strălucitoare, era numai lapte şi miere. Înghiţise de asemenea tot sosul picant.

— Langustele au fost delicioase! zise rusoaica. Poate că se găsesc şi la Moscova. Dar cred că sunt foarte scumpe.

— Aici nu sunt, o asigură Malko.

— Sunteţi foarte bun, spuse ea privindu-l ca o îndrăgostită. Extrem de bun…

Privirea ei alunecoasă demonstra că era gata să-i arate recunoştinţă în toate modurile posibile. Dacă Malko i-ar fi cerut să-şi pună slipul pe masă, ar fi făcut-o fără să cârtească. Părea o ţărăncuţă fericită, fără complexe. Turnă în pahar ce mai rămăsese în sticla de coniac, întrebându-se cum o va duce înapoi la *Buray Bay Resort* ca să-şi_ completeze ancheta. Aluşka Ivanovna era ca o carte deschisă. În timpul mesei, îi spusese lui Malko toată povestea vieţii ei. Că divorţase de un bărbat care o bătea, cum trăia la Rostov şi că avea studii de inginer. Avea o slujbă bună de tehnician care vorbeşte engleza la Rostvertol, fiindcă se culcase cu unul dintre directorii companiei. Locuia împreună cu mama ei şi îi era greu să împace şi capra şi varza.

— Nu aveţi nici un prieten? o întrebă Malko.

Rusoaica râse amar.

— Bărbaţii beau ca porcii! După ce golesc o sticlă de votcă, vor să bage mâna între picioare, deşi nu mai sunt în stare.

El ceru discret nota de plată. Când Aluşka se ridică, se clătina pe picioare.

— Există un loc unde se dansează? îl întrebă ea.

— Da, la hotelul unde stau eu. Are şi orchestră.

— Ne ducem acolo?

Se purta ca o fetiţă, deşi era înaltă şi masivă. Îl implora din priviri.

— De ce nu? zise Malko.

Înainte de a pleca, rusoaica se apropie şi îşi lipi gura de buzele lui, în stilul ruşilor, cu răsuflarea mirosind a coniac.

— *Spasiba, spasiba balşoi!*

Ea se urcă în maşină oftând mulţumită.

— Am mâncat bine şi acum mergem să dansăm…

Abia plecară, că ea se lungi pe banchetă şi puse capul în poala lui Malko. El îi simţi parfumul şi pieptul strivindu-se de coapsă. Cu toate astea, nu era nimic erotic în atitudinea ei. Pur şi simplu, se simţea bine. Se ridică atunci când ajunseră în parcarea hotelului.

— Aud muzica, zise ea încântată.

Holul era plin de lume. În spate, patru cântăreţe din partea locului îmbrăcate sexy se zbenguiau pe scenă cântând şlagăre vechi. Găsiră cu mare greutate un loc într-un colţ. Tot salonul de armament se afla acolo.

Aluşka Ivanovna privi ventilatoarele din tavan şi coloanele imense din lemn închis la culoare care susţineau acest atrium cu vedere spre piscină.

— Este frumos! zise ea.

După aceea, ganguri încântată, agitând un cartonaş de pe masă care făcea reclamă la cocteilul „Mig 29”, creat special pentru acest târg, care se compunea din: rom, Cointreau, şampanie foarte fină şi suc de portocale.

— Vreau din ăsta!

Malko îşi luă tot votcă. Abia luă o sorbitura din cocteil, că Aluşka se întoarse spre el fericită:

— Dansăm?

Se ridicară şi trecură prin dreptul mesei la care stăteau Mira Mafira şi soţul ei. Rusoaica le aruncă o privire şi îi spuse lui Malko:

— Îi cunosc. Vin mereu la salon. Este frumoasă. Seamănă cu Liz Taylor.

Şi ticăloasă, pe deasupra, o completă Malko în gând. Câteva perechi dansau în ring. Aluşka se lipi strâns de el. Cum aveau cam aceeaşi înălţime, el îi simţea pubisul în pântece şi semnalul mut pe care îl transmitea. Era o femeie frumoasă, bine făcută, debordând de senzualitate. Fredona în timp ce dansa, cu o sclipire de bucurie copilărească în ochii albaştri. Era la o depărtare de ani-lumină de universul lui Malko… Ea îi căută privirea.

— Sunteţi singur aici? Aveţi logodnic?

— Nu, spuse Malko.

Ea se lipi şi mai mult de el… Plecaseră cu părere de rău din ring. Cocteilul „Mig 29” nu rămase în pahar decât câteva minute. Deodată, ea exclamă:

— Ia te uită! Au venit Dimitri şi Volodia! Cred că au luat un taxi.

Malko îi urmări privirea şi descoperi doi bărbaţi înalţi care se aşezau la bar, lângă un travestit ridicol. Inima îi tresări în piept. Erau cei doi ruşi pe care îi văzuse discutând cu doamna Shu, la *Buray Bay Resort.*

— Lucrează cu dumneavoastră? O întrebă el.

— Nu, fac parte din serviciul de securitate de la Rosvoorujenie şi fac demonstraţii cu armament. Îi văd mereu, căci locuiesc şi ei la *Buray Bay.*

Nu terminase bine de vorbit, că Heather Brown îşi făcu apariţia, cu părul tuns scurt dat puţin pe spate, mulată într-un tricou şi pantaloni negri. Ezită câteva clipe, apoi se îndreptă către cei doi ruşi de la bar. Aceştia se ridicară imediat ca s-o întâmpine.

— Nemernicii ăia s-au descurcat bine, zise cu răutate Aluşka Ivanovna. Ea este frumoasă. Cred că au agăţat-o la salon. O cunoaşteţi?

— Nu, aici este multă lume, zise Malko.

Se lămurise. După toate aparenţele, îi avea în faţa lui pe

viitorii asasini ai colonelului Chang. Cu siguranţă că nu întâmplător o agăţaseră pe Heather Brown. Era pur şi simplu o recunoaştere a obiectivului.

Amintindu-şi de reflecţia Mirei Mafira, el întrebă:

— Apropo, avioanele Suhoi 30 fac demonstraţii de tir cu armament adevărat?

Aluşka Ivanovna păru surprinsă.

— Nu ştiu! mărturisi ea, dar pot să mă interesez. Vreţi să cumpăraţi avioane Suhoi? Sunt aparate foarte bune.

Ea vorbea serios, Jar Malko îşi dădu seama că această acoperire era perfectă. Îi observa cu coada ochiului pe cei doi ruşi care discutau cu Heather Brown. Unul dintre ei o invită la dans. Malko simţi privirea rusoaicei aţintită asupra lui şi se duseră din nou în ring. Devenea din ce în ce mai cicălitoare. În braţele rusului înalt, Heather Brown îi aruncă o privire rece. Chiar şi puşcaşii marini sufereau de gelozie. După ce se întoarseră la masă, Malko căscă ostentativ.

— Aş vrea să vă conduc acasă. Mâine încep lucrul foarte devreme.

Se vedea clar că rusoaica ar fi preferat s-o ducă în camera lui, dar se mulţumi cu atât. Îndată ce porniră la drum, ea îşi culcă din nou capul în poala lui. Malko nu-i dădu atenţie concentrându-se asupra volanului. Însă de data asta, era ceva mult mai puţin vinovat... Simţi cum mâna urcă pe coapsă şi începe să-l maseze uşor între picioare. După ce parcurse un kilometru, avea o erecţie de toată frumuseţea... Cu o mână sigură, Aluşka îi coborî fermoarul, eliberând membrul care rămase numai câteva clipe afară, fiind imediat înghiţit de gura flămândă. Rusoaica îşi mişca uşor capul, mulţumindu-se cu sarabanda îndrăcită a limbii. Brusc, ea bâjbâi după cheia de contact şi opri motorul. Maşina încetini, iar Malko opri la marginea drumului.

Se aflau pe o porţiune de drum pustie, chiar pe ţărmul mării. Aluşka Ivanovna coborî ca o apucată din maşină, o înconjură şi deschise portiera din partea lui Malko. Îl luă de mână şi îl duse direct pe plaja care se vedea mai jos de drum. Imediat ce ajunseră pe nisip, ea se lăsă pe spate, ridică picioarele şi îşi dădu jos slipul alb aruncându-l lângă ea. Îl atrase pe Malko spre ea şi îl ghidă înăuntru cu gesturi

precise.

Se simţi aspirat ca de un puţ fierbinte şi umed. Când se afundă adânc în ea, Aluşka chiui de fericire cu coapsele mult depărtate. A fost îmbrăţişare scurtă, violentă şi intensă. Se agitau pe nisip, sub un cocotier, ca doi crabi îndrăgostiţi. Malko se răspândi, declanşând partenerei un orgasm care o lăsă fără vlagă. După ce îşi traseră sufletul, ea îl privi cu un zâmbet încântător.

— Mi-am dorit întotdeauna să fac dragoste sub cocotieri! Dar la Rostov nu avem…

Langusta, urmată de orgasmul în plin peisaj tropical o copleşiseră de-a dreptul. Îşi puse slipul cu un gest natural, apoi îl înlănţui cu tandreţe pe Malko.

— Dacă vrei să rămâi la mine, am un bungalou unde stau singură.

Malko se prefăcu că nu aude. Urcară până la drum şi în cinci minute, ajunseră la *Buray Bay Resort.* Hotelul părea liniştit, însă barul mai era deschis. Aluşka ceru un ultim Defender ca să alunge efectele orgasmului. Nu ajunseseră de un sfert de oră, că cei doi „pretendenţi” ai lui Heather Brown coborâră dintr-un taxi. O salutară pe rusoaică cu un zâmbet, apoi dispărură în umbra bungalourilor.

— Ne vedem şi mâine? îl întrebă Aluşka. Sunt toată ziua la salon.

— Voi trece pe acolo, promise Malko.

După ce îl conduse la maşină, îl îmbrăţişa scurt. O jumătate de oră mai târziu, Malko o găsi pe Heather la barul hotelului cu un gin tonic în faţă.

— Ei, care este rezultatul serii? o întrebă el.

— Ei ştiu cine sunt eu, răspunse, dar nu se cred că eu ştiu acest lucru.

— Ce voiau?

— După părerea mea, erau în recunoaştere. Au ţinut cu tot dinadinsul să mă conducă până la bungalou şi mi-au pus o grămadă de întrebări nevinovate despre viaţa de aici, despre paznici, despre sistemul de securitate. Pregătesc ceva, dar nu cu avioanele Suhoi.

— L-au văzut pe Chris şi Milton?

— Doar pe Milton. A ieşit când a auzit zgomot.

— Dar pe colonel?
— Nu s-a mişcat din camera lui.
— Bine. Să fim vigilenţi. Eu mă duc la culcare.

Se duse în cameră. Uşa care comunica cu camera colonelului era tot încuiată. Ieşi pe terasă şi privi plaja pustie cufundată în întuneric. Ca să ajungi la bungalou de pe plajă în timpul nopţii era o joacă de copii. Nu îl supraveghea nimeni. În ciuda atmosferei liniştite a acestei nopţi tropicale, Malko simţea totuşi un ghem în stomac şi o teamă difuză. Datorită informaţiilor Mirei Mafira, adunase destule indicii în legătură cu viitoarea tentativă de eliminare a colonelului Chang.

Îi identificase pe posibilii protagonişti, ştia unde locuiesc şi cu ce se ocupă. Le cunoştea chiar şi prenumele: Dimitri şi Volodia. Era mult, dar nu destul, fiindcă nu ştia când şi cum vor acţiona. Or, el reprezenta garanţia vieţii colonelului şi nu avea dreptul să se înşele.

Aruncă o privire pe plajă, ghicind în întuneric crestele albe ale valurilor. În afară de clipocitul apei, liniştea era absolută. O linişte mormântală. Oare când vor veni? În noaptea asta, sau altă dată?

Capitolul XIV.

Malko văzuse cum se ivesc zorile peste marea golfului Adaman, netedă ca o oglindă, după ce se trezise de mai multe ori în timpul nopţii şi chiar stătuse de vorbă cu „doicile” lui: Lumina zilei îl mai linişti cât de cât. Credea că ruşii vor acţiona noaptea, dar nu era sigur…

Nepăsându-i de temerile lui, colonelul Chang servise micul dejun în cameră, refuzând să discute cu Malko. Acestuia îi rămăsese o singură speranţă: Jou-Yi trebuia să ajungă în patruzeci şi opt de ore, dacă nu intervenea altă schimbare. Poate că după aceea, colonelul Chang se va purta ca un om normal. Lăsându-l pe ofiţerul taiwanez în paza „gorilelor”, Malko plecă la salon ca să încerce să anticipeze acţiunea adversarilor.

Primi un mesaj pe sub uşă. Câteva cuvinte de la Shalima prin care îi cerea să treacă pe la standul avioanelor Boeing. Nu îşi dădea seama dacă era ceva personal, de aceea se duse.

Chiar în acea dimineaţă, primise un mesaj de la Centrala din Kuala Lumpur. Cei de la Langley stăteau ca pe jar, neînţelegând de ce întârzie atât de mult operaţiunea. Cuirasatul *Vincennes* naviga la sute de mile, iar agenţii CIA erau cu sufletul la gură. Nu putea să explice la telefon că taiwanezul înnebunise de tot… Era imposibil să afle dacă acesta primise recent veşti de la faimoasa Jou-Yi.

Malko mai avea o teamă în plus: să nu se sinucidă cumva. Vor recupera cu siguranţă documentele deţinute de el, dar fără colonel, acestea nu aveau prea multă valoare. Auzi o voce în spatele lui care îl strigă.

Se întoarse. Shalima se strecura printre uniforme, cu ochi strălucitori. Era la fel de sexy în ţinuta specifică Malaysiei şi îl întâmpină pe Malko cu un zâmbet radios.

— Nu vă văd prea des, observă ea. Vă aşteaptă cineva la cafenea. Veniţi după aceea să mă vedeţi, dacă aveţi timp.

Ţinând cont de bănuielile care planau asupra ei, Malko nu îşi dorea prea mult acest lucru. La cafenea, îl zări imediat

pe George Li care mânca un sandvici. Micul chinez ce purta ochelari cu lentile groase păru uşurat când îl văzu.

— Domnul Applegate este foarte îngrijorat, îl anunţă acesta. A primit un mesaj de pe *Vincennes* prin care se spune că nu s-a prezentat nimeni la bord în timpul escalei. Ce s-a întâmplat?

Malko îi explică. Inclusiv despre rolul obscur jucat de Shalima. Agentul CIA se făcu străveziu la faţă.

— Oare ar trebui să-i spun domnului Applegate?

— Nu ar fi prudent, zise Malko. Cel puţin de şi-ar lua anumite măsuri de prevedere.

— Când veniţi la Kuala Lumpur? îl întrebă cu tristeţe George Li. Tipii de la Langley ard de nerăbdare. Nimeni nu înţelege ce se întâmplă.

— Colonelul Chang este îndrăgostit lulea, spuse Malko. Îndrăgostit nebuneşte sau a înnebunit de-a binelea, vom afla în curând. De atunci, refuză să mai iasă din cameră. Nu vom putea cântări situaţia decât atunci când îi va sosi logodnica.

După ce George Li îşi făcu o idee globală despre această situaţie, păru de-a dreptul distrus.

— Mă întorc la Kuala Lumpur imediat, spuse el. Am venit special ca să vă văd. Mai aveţi nevoie de ceva?

— De noroc sau de un batalion de puşcaşi marini, răspunse Malko. Îmi este imposibil să-l oblig pe colonelul Chang să se urnească din loc. Trebuie să mai aşteptăm câteva zile. Spuneţi-le că mă străduiesc să fac tot ce pot. Îndată ce voi avea noutăţi, vi le voi transmite.

George Li îşi bău berea şi se ridică.

— *Good luck!* zise el în timp ce îi strângea mâna lui Malko. Va avea nevoie de noroc.

*

* *

Aluşka Ivanoyna radia, cu privirea umedă de bucurie. Malko ar fi putut s-o posede chiar la stand. Ea îi suflă la ureche:

— Astăzi, termin la patru.

— Ah, bine, zise Malko, aşteptându-se să-i propună o lungă siestă neruşinată în micul ei bungalou.

— Mi-ar plăcea tare mult să fac ceva, zise ea cu glas de fetiţă. Să vizitez crescătoria de crocodili de la Taman Buaya. N-am văzut niciodată crocodili adevăraţi.

Evident, apele Donului erau puţin cam reci pentru ei. Malko nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Vă promit! spuse el. Vin să vă iau la ora patru.

— O să mă informez despre Suhoi! îi promise la rândul ei.

*

* *

Chris Jones transpira cu stoicism în soarele arzător, cu un prosop pe cap.

— Tot nu a ieşit! oftă el. Nici măcar nu a dat draperiile la o parte.

Malko se uită la fereastra colonelului Chang. Oare ce făcea toată ziulica? În afară, bineînţeles, să aştepte telefon de la Dulcineea lui. Nu se mai străduia să-l convingă. La ce bun?

— Unde sunt ceilalţi?

— Heather este în camera lui Milton, iar el mănâncă ceva la piscină.

Lui Malko nu îi era foame. Avea însă şi o veste bună: se pare că ancheta în legătură cu moartea funcţionarului de la Water Sports Center nu agitase spiritele. Probabil că poliţia malaieziană îşi punea unele întrebări, dar nu trebuia tulburată desfăşurarea salonului LIMA.

Străbătu pe jos aleile. După ce parcurse doar câţiva metri, era ud leoarcă de sudoare. Dacă aparatul de climatizare al colonelului nu funcţiona bine acesta se cocea în bungalou.

*

* *

Aluşka Ivanovna sări practic de la stand când îl văzu pe Malko. Acesta îi zări cu coada ochiului pe cei doi ruşi, Dimitri şi Volodia, care cărau nişte lăzi grele la standul Rosvoorujenie. Şi ei îi aruncară o privire fugară. Dar rusoaica îl şi trase către ieşirea din spate.

— M-am interesat despre Suhoi, începu ea. Va avea loc o demonstraţie cu muniţie adevărată şi cu rachete aer-sol în ultima zi a salonului. Ţinta va fi o joncă veche pe care o vor

distruge pe mare, îl largul insulei Rebak Besar.

Adică exact vizavi de *Pelangi Resort… Pent*ru un avion de vânătoare supersonic cum este Suhoi 30, câţiva kilometri îi parcurgea în câteva secunde. Malko realiză acum adevăratul motiv al prezenţei celor doi ruşi la hotel, având-o ca pretext pe Heather: să repereze bungaloul în care se află colonelul Chang.

Asta, ca să nu se producă pagube „suplimentare”… Bineînţeles că astfel de operaţiuni s-ar putea solda cu consecinţe negative pentru relaţiile dintre Malaysia şi Rusia, dar avea şi un imens avantaj: toate „gorilele” din lume nu puteau să ţină piept rachetelor aer-sol.

— Sunteţi sigură că nu mai este şi altă demonstraţie? insistă Malko.

— Ba da, dar nu cu Suhoi 30. Tot timpul se fac demonstraţii. De exemplu astăzi, Volodia şi Dimitri scot armament uşor ca să facă o demonstraţie unor sud-africani.

— Unde sud-africani! repetă Malko înmărmurit.

Această „demonstraţie” pica exact la ţanc… Se gândi că Aluşka Ivanovna îi furnizase fără să vrea o informaţie vitală: s-ar putea ca atacul să fie prevăzut pentru diseară. Dar cu siguranţă la lăsarea nopţii. Se gândi întruna în drum spre crescătoria de crocodili care se găsea pe autostrada ce ducea la Bura*y Bay Resort, în t*imp ce rusoaica îi făcea avansuri.

Când ajunseră la crescătorie, parchingul pentru vizitatori era pustiu, iar Malko crezu că este închis. Dar apăru un bătrân malaiezian zbârcit din magazinul de amintiri şi îl jecmăni de cincizeci de ringiţi, apoi îi arătă drumul. Erau nişte poteci cimentate care şerpuiau printre gropile saurienilor aşezate pe mai multe niveluri. Nu era nimeni: nici ghizi, nici vizitatori. Era înăbuşitor de cald. Încântată, Aluşka îl luă de mână şi îl târî la primul şanţ. Un podeţ din ciment şi o baltă, înconjurată de un gărduleţ cu grilaj deasupra, în fiecare şanţ erau mai mulţi saurieni.

— Ce fascinant! oftă rusoaica, parcă ar fi morţi.

Aşa păreau. Lungiţi pe ciment sau pe jumătate în apă, saurienii stăteau nemişcaţi ca nişte statui, cu fălcile întredeschise prin care se vedeau numeroşii dinţi ascuţiţi şi

neregulaţi. Numai ochii deschişi arătau că nu erau morţi. Alţii alunecau leneşi în apă şi rămâneau acolo cu botul puţin ieşit la suprafaţă. Erau extrem de feroce.

În timp ce Aluşka întârzia în faţa acestor mici monştri cu coada tăiată, un angajat se apropie de un clopot agăţat deasupra unui bazin mare în care erau vreo douăzeci de saurieni şi îl legănă. Venise ora mesei… Alţi doi angajaţi sosiră cu o roabă cu trei carcase de capră. Aruncară amândoi prima carcasă în şanţ. Într-o fracţiune de secundă, crocodilii care se găseau mai aproape se repeziră cu un clănţănit înfiorător de fălci, înghesuindu-se şi cocoţându-se unii peste alţii. Ca un oribil covor mişcător.

Primul care ajunse la capră o sfâşie în două şi plonja cu ea în apă. Crocodilii îşi îneacă întotdeauna prada înainte s-o devoreze. Ceilalţi se scufundară după el, începând un abominabil balet acvatic de cozi care băteau apa, solzi care se frecau unii de alţii şi. Trosnete de fălci. Apa murdară a bazinului se înroşi, iar mirosul deveni şi mai pestilenţial. Una dintre numeroasele pisici fără coadă care bântuiau prin crescătorie privea cu interes spectacolul, cocoţată pe un stâlp de piatră. Aluşka îl strânse pe Malko de mână.

— E oribil, murmură ea.

Dar nu îşi lua ochii de la spectacol, lată unde stătea cuibărită perversitatea… Malko se uită discret la ceas cu gândul în altă parte. Peste o jumătate de oră se întuneca, iar el se grăbea să ajungă la hotel. De altfel, ei erau ultimii vizitatori ai crescătoriei.

*

* *

Maşina care avea pe parbriz o pancartă pe care scria „Progress Tour” se opri lângă poarta crescătoriei. Din ea coborâră patru bărbaţi, lăsându-l pe al cincilea la volan. Toţi erau croiţi după acelaşi tipar: un metru nouăzeci, tricouri cu dungi, pantaloni din pânză, bascheţi, feţe inexpresive şi părul tuns scurt. Intrară în şir indian în crescătoria de crocodili, trecură prin faţa casei închise şi se pierdură în labirintul de alei ce ajungeau la diferitele şanţuri. Coborâră fără zgomot către cele mai îndepărtate, unde erau vizitatorii întârziaţi. Ajunseră încetişor în spatele lor. Bărbatul şi

femeia tocmai se opriseră lângă o groapă largă şi rotundă, ce găzduia cele mai mari specimene din crescătorie: un saurian lung de aproape cinci metri, care stătea singur într-un bazin.

Totul se petrecu cu viteza fulgerului. Doi dintre ei se repeziră la bărbat, prinzându-l de piept şi de picioare, iar ceilalţi o apucară pe femeie care slobozi un ţipăt ascuţit, înăbuşit imediat de o mână imensă. O târâră spre ieşire.

În acelaşi moment, cei doi complici ai lor îl aruncară pe bărbat în şanţ peste grilajul care avea un metru înălţime. Cum femeia se zbătea, unul dintre cei care o ţineau îi şopti la ureche:

— Dacă nu mergi cu noi, te aruncăm şi pe tine.

Îngrozită, se lăsă purtată fără să mai opună rezistenţă. Din bazin, se auzi un trosnet furios. Începuse goana după pradă.

*

* *

Malko se pomeni în patru labe în apa călduţă şi scârboasă. Era năucit. Nu văzuse pe nimeni venind sau fusese prea târziu. Oricum nu putea să se lupte cu patru bărbaţi, care voiau să-l arunce la crocodili, mai ales în acest loc pustiu. Se gândi imediat cum să facă să supravieţuiască. Se ridică în picioare îngrozit în apa care îi ajungea până la brâu.

În faţa lui se afla monstrul de aproape cinci metri lungime care dădea furios din coadă. În faţa acestui crocodil înfometat, aproape că nu avea şanse de scăpare. Saurianul îl va sfâşia de viu. Observă atunci un lucru incredibil: în loc să aibă botul ascuţit şi plin de dinţi ca ferăstrăul, saurianul din faţa lui îl avea bont şi îndoit în sus ca un cozoroc! Prin urmare, nu putea căsca gura decât câţiva centimetri. Cu toate astea, se repezi la Malko, bătând aerul cu coada lui enormă. Putea să-i rupă picioarele cu o singură lovitură.

Era la mai puţin de un metru de el. Malko înţelese că, dacă rămânea la acelaşi nivel cu saurianul, acesta putea să-i tragă o coadă, iar pe urmă să-l calce în picioarele lui cu gheare imense şi ascuţite. Îşi luă avânt şi sări în spinarea crocodilului ca să se poată căţăra pe grilaj. În momentul în

care se smulse din spinarea saurianului, acesta se întoarse, încercând să-l lovească cu botul monstruos. Animalul se ridică atât cât putu, sprijinindu-se în labele din faţă, încercând să-l prindă pe Malko de picioare în timp ce se căţăra pe grilaj, dar acesta ajunsese deja departe ca să-l mai poată ajunge…

Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, Malko escaladă gardul şi trecu în partea cealaltă. Era salvat. Îşi trase sufletul. Monstrul continua să lovească furios cu coada în aer. Apoi, privirea lui Malko se opri pe panoul agăţat de grilaj şi citi: „Acest crocodil este un exemplar unic: un handicapat din punct de vedere genetic, incapabil să prindă singur prada. În vârstă de treizeci şi şase de ani, este inofensiv şi foarte timid, de aceea stă singur în bazin.”

Malaiezienii aveau un umor negru. Chiar şi inofensiv, acest saurian nu era *cu adevărat* timid. Malko privi aleile pustii şi ceilalţi crocodili din bazinul de alături, adevărate maşini de ucis… Dacă l-ar fi aruncat acolo, ar fi zăcut acum. În mii de bucăţele pe fundul apei. Un sfârşit atroce. Cei care au vrut să scape de el s-au grăbit să acţioneze.

Încet, încet, teama viscerală care îl ţintuise locului începuse să dispară, iar creierul să funcţioneze. Se uită în jur. Crescătoria de crocodili era pustie, cu excepţia unui grădinar care împingea o roabă şi câtorva pisici rătăcite. Mergând lent ca un automat, se îndreptă spre ieşire. Pantalonii uzi până la genunchi se lipiseră de picioare. Simţea şi acum în nări putoarea acelui monstru.

Îi veni în minte imaginea Aluşkăi Ivanovna. Oare ce rol avusese ea în această răpire? Îi era greu să nu o bănuiască. Cei care îl agresaseră pe Malko nu acţionaseră de capul lor: ştiau că se duce la crescătoria de crocodili. Or, singura persoană care cunoştea acest lucru era rusoaica. Iar ea dispăruse fără urmă. Malko ajunse în parching fără să lămurească misterul. Maşina era la locul ei. Se urcă la volan şi, când vru să răsucească cheia în contact, realiză că mâinile îi tremurau.

Îşi reveni când începu să coboare serpentinele mărginite de junglă. Oare cum reuşiseră ruşii să-l identifice? Avea răspunsul pregătit. Doamna Shu trebuie să-i fi „hrănit” cu

toate informaţiile pe care le avea. De aici încolo, era foarte simplu: văzându-l cu Aluşka Ivanovna, ruşii înţeleseseră că Malko se afla pe urmele lor. Acceleră în timp ce ajunse la o concluzie. Dacă au vrut să-l elimine neîntârziat, era clar că se pregăteau să acţioneze. Ceea ce confirma informaţia rusoaicei despre „demonstraţia” cu arme uşoare.

Spaima pe care o trăsese avea totuşi şi o parte pozitivă: ştiindu-l mort, credeau că atacul lor va fi o surpriză.

*

* *

Malko le adunase pe toate trei „doicile” în camera lui Milton Brabeck, dar lăsă uşa deschisă ca să poată supraveghea scara. Se lăsase noaptea, însă nu mai era neliniştit. În hotel era destulă animaţie, oamenii se plimbau pe plajă sau stăteau pe marginea piscinei. Cu siguranţă că ruşii aşteptau un moment mai liniştit.

— Nu trebuie să fiţi îngrijoraţi, zise Milton în încheiere. Vă jur că, dacă suntem preveniţi, putem să oprim pe oricine.

— Nu mă îndoiesc de asta, spuse Malko. Însă trebuie să prevedem şi neprevăzutul. Avem de-a face cu profesionişti care nu ştiu că Chang beneficiază de o protecţie foarte eficace. Prin urmare, au integrat această idee în planul lor. Aşa că m-am gândit la o defensivă care va evita orice greşeală.

— Ce defensivă? întrebă numaidecât Chris Jones.

Malko le expuse planul său.

— Este genial! exclamă extaziat Milton Brabeck.

Numai Heather Brown clătină din cap fără convingere.

— Nu va fi de acord. Vedeţi cum se poartă.

— De data asta trebuie să-l convingem, răspunse Malko cu răceală. Nu ne mai interesează ce simte.

*

* *

Malko bătu la uşa de comunicaţie dintre camera lui şi cea a colonelului Chang. Chris stătea în spatele lui. Milton Brabeck era pe palier, iar Heather supraveghea împrejurimile bungaloului. Nu obţinură nici un răspuns.. Malko strigă din nou:

— Colonele Chang!

Se auziră câteva zgomote, apoi vocea colonelului taiwanez:

— Ce doriţi?

— Deschideţi uşa! Trebuie să vă vorbesc. Sunteţi în pericol de moarte.

— Ştiu, răspunse colonelul cu aceeaşi voce obosită. Mi-aţi mai spus deja.

— Colonele Chang, deschideţi.

— Nu.

Malko se întoarse spre Chris şi îi făcu semn cu capul. „Gorila” se dădu un metru înapoi şi se izbi cu toată greutatea în uşa care se făcu ţăndări şi întreg bungaloul se cutremură.

Malko se strecură prin gaura făcută în lemnul uşii, dar fu întâmpinat de un ţipăt ca de şoricel. Colonelul Chang era cu bustul gol, numai în izmene şi îl fixa năuc, stând în picioare în mijlocul încăperii. În mână cu o sticlă de Defender „Succes” aproape goală.

— Colonele, începu Malko cu fermitate, acum vă aşezaţi şi mă ascultaţi. Dacă vreţi să o mai vedeţi vreodată pe logodnica dumneavoastră Jou-Yi, trebuie să faceţi ce vă spun.

Timpul diplomaţiei trecuse. Subjugat de această incursiune brutală, colonelul Chang se aşeză pe marginea patului şi se uită la Malko.

— Ce vreţi de la mine?

*

* *

Vladimir Topalov zis şi „Volodia”, care stătea pe patul îngust din bungaloul pe care îl împărţea cu prietenul său, Dimitri Bogdanovici, îşi etalase pe cuvertură cele treizeci şi două de proiectile de patruzeci de milimetri care se găseau în încărcătorul armei sale 6 G 30, una dintre minunile tehnologiei ruseşti, proaspăt ieşită pe porţile uzinei. Inginerii de la Rosvoorujenie au perfecţionat tehnica lansatorului de grenade american M 79 care arunca o singură grenadă. În schimb, 6 G 30 putea să expedieze, la mai mult de trei sute de metri, treizeci şi două de grenade

explozive sau incendiare, la interval de cincisprezece minute. În luptele de stradă, distrugerile erau sigure...

Unse pe rând cu mare grijă miniobuzele, apoi le introduse în locaşul lor. Arma era nouă-nouţă, nu o folosise niciodată. De asemenea, era important să evite accidentele de tir, pentru o demonstraţie care nu era un simplu exerciţiu. Pentru zece mii de ruble, prietenul care răspundea de stand acceptase să-i împrumute arma 6 G 30 împreună cu muniţia aferentă fără să-i pună întrebări.

Învârtind întruna încărcătorul rotund, Vladimir Topalov se gândea la banii pe care avea să-i câştige. Douăzeci şi cinci de mii de dolari! Mai mult de şapte sute de mii de ruble! În sfârşit, va putea să-şi cumpere vila visurilor sale. Uşa se deschise şi el tresări. Era prietenul lui, Dimitri Bogdanovici, cu un pachet lung înfăşurat într-o cuvertură pe care îl desfăcu, dând la iveală un AK 74 cu amortizor de patruzeci de centimetri lungime, echipat cu lunetă de mare precizie. În sacul lui, se mai găseau o lunetă cu – infraroşii pentru noapte care se fixa pe cască şi nişte ochelari ce îl transformau pe purtătorul lor într-un monstru al secolului XXI.

— Eşti gata? îl întrebă Dimitri.

— Peste douăzeci de minute, dar nu ne vom duce acolo înainte de miezul nopţii.

— *Haraşo.*

Îşi verifică şi el echipamentul, scoţând încărcătorul armei AK 74, apoi cartuşele. Cu ochelarii cu infraroşu, putea să nimerească o muscă care zbura la cinci sute de metri în toiul nopţii.

Cei doi se cunoscuseră cu trei ani în urmă, pe când făceau parte din trupele de Spetnaţ[19] din armata rusă. Fiind trimişi la Groznîi, în 1996, ca să facă curăţenie în oraş, se înţeleseseră. Bine amândoi, dar îşi salvaseră pielea exact la timp. Acest lucru i-a determinat să iasă din armată. Să se lase ciuruiţi pentru trei mii de ruble pe lună, era absolut stupid.

Aici câştigau de douăzeci de ori mai mult într-o seară, fără nici un risc. Bărbatul care le propusese afacerea era

[19] Comandouri de acţiune (n.a).

serios. De altfel, ei îi. Ceruseră mai mult de jumătate de sumă în avans, iar bancnotele erau acum la ei în buzunar. Iar procurarea materialului nuli costase mare lucru. A doua zi, armele vor străluci în vitrina standului, curăţate şi bine unse.

Cei doi terminară pregătirile, apoi îşi verificară ţinuta: cămaşă şi pantaloni negri, căciuli din lână de aceeaşi culoare, mănuşi. Fiecare avea săculeţul cu muniţie suplimentară, dar nu credeau că vor avea nevoie. Întreaga operaţiune se baza pe doi factori: surpriza şi acţionarea de la distanţă. Acum nu mai erau gunoierii din tranşee.

— Mergem să mâncăm? propuse Vladimir.

— Da. Mâine, ne vom ospăta cu languste, zise Dimitri izbucnind în râs.

Era un contract uşor de îndeplinit. În afară de armamentul „greu”, mai aveau câte un pumnal şi un pistol Makarov de nouă milimetri, dar sperau să nu aibă nevoie de ele. Aici nu erau la Stalingrad. Era necesar să afle dacă *Pelangi Resort* nu era păzit, căci nu aveau voie să se joace cu focul. În închisorile din Malaysia nu stăteai în puf.

— Arată-mi planul, îi ceru Dimitri.

Vladimir Topalov scoase o foaie de hârtie din buzunar şi o aşeză pe pat. Era desenată toată zona cu bungalouri de-a lungul plajei, cu numărul fiecăruia dintre ele. Rusul puse degetul arătător pe un pătrat şi zise:

— Se află aici. La numărul 47. Vom ajunge acolo de pe plajă, apoi ne despărţim când ne apropiem ca şi cum am veni de la hotel.

— De ce nu rămânem pe plajă? îl întrebă Dimitri cu reproş. Retragerea este mai sigură şi ne putem apropia mai mult.

Vladimir îl lovi cu cotul.

— Din două motive, prostule. Mai întâi că în timpul nopţii nu e nimeni pe plajă, iar oamenii din bungalouri nu ne vor observa uşor. Este de ajuns ca un imbecil de turist să sune la recepţie, confundându-ne cu nişte hoţi…

— Aşa este, recunoscu Dimitri. Şi pe urmă?

— Dacă acţionăm din *interior,* nu riscăm să atingem şi alte bungalouri şi să producem pagube „suplimentare”. Nu

ne vom atinge de hotel şi vom circula pe alei fără să fim observaţi.

— Tu eşti şeful! conchise simplu Dimitri Bogdanovici cu un zâmbet larg.

Capitolul XV.

Malko viră cu trei sute de metri înainte de a ajunge la *Buray Bay Resort,* ca să parcheze maşina în josul drumului. Merse apoi pe jos de-a lungul plajei. Zărea printre cocotieri luminile hotelului în care locuiau ruşii. Noaptea nu era prea senină şi cădeau chiar şi câţiva stropi de ploaie. După zece minute, ajunse la liziera plantaţiei de cocotieri a hotelului, în dreptul primelor bungalouri. Ferit de întuneric, cercetă zona.

Se auzea muzică, iar în piscină, se mai scăldau câţiva oameni. Alţii dansau în hol. Luă Glock-ul pe care i-l împrumutase Milton Brabeck şi introduse un glonţ pe ţeava, apoi îl băgă la curea. După aceea, se strecură printre bungalourile vopsite în albastru şi alb, căutând numărul 24, cel în care locuia Aluşka Ivanovna. Voia să aibă cugetul curat în legătură cu implicarea rusoaicei în atacul de la crescătoria de crocodili. Primul bungalou la care ajunse avea numărul 7.

Trebui să bâjbâie vreo jumătate de oră pe aleile prost luminate până să ajungă la numărul 24. Din fericire, acesta era mai aproape de drum decât de aripa principală a hotelului. Era lumină. După ce ascultă la uşă câtva timp, ciocăni încetişor. Auzi paşi, apoi uşa se deschise, iar în prag apăru Aluşka. Dar nu putea să distingă decât o siluetă din cauza întunericului de pe alee şi întrebă în ruseşte:

— *Şto vi hatite?*[20]

Malko înainta un pas şi apăru în lumină, iar rusoaica scoase un ţipăt înăbuşit:

— Malko!

El urcă peronul împingând-o înăuntru, apoi intră şi închise uşa în urma lui. Rusoaica se uita mirată la el, uluită, neputând să articuleze un cuvânt. Faţa era plină de hematoame, buza inferioară umflată, cu o crustă sângerie. Malko o împinse pe pat şi zise:

---

[20] Ce doriţi? (n.a.).

— Vezi că am scăpat! Nu credeai, nu-i aşa?...

Aluşka izbucni imediat într-un hohot de plâns şi se aruncă în bretele lui tremurând din tot corpul, pradă unei adevărate crize de nervi. Malko aşteptă să se mai liniştească puţin. Ea se uita la el cu ochii plini de lacrimi.

— Mă bucur atât de mult! Credeam că ai murit. A fost îngrozitor! Nu-am mâncat nimic de aseară. Îţi jur că nu am ştiut nimic.

Ea căzu brusc în genunchi în faţa lui strângându-i în braţe picioarele, hohotind de plâns. El îi simţea sânii grei strivindu-se de genunchi. Stânjenit, el o ridică şi o aşeză cu blândeţe pe pat. Ori era o actriţă neîntrecută, ori nu avea nici o vină.

— Povesteşte-mi tot ce s-a întâmplat, zise el. Când le-ai spus tipilor ălora că ne vom duce la crescătoria de crocodili?

— Dar nici nu le-am spus! protestă Aluşka. Când am plecat de la salon, i-am spus şefului meu unde mă duc, eram fericită, iar ei au auzit. Îţi jur. Îi cunosc doar din vedere.

— Ştii cum îi cheamă?

— Da, prenumele. Dimitri şi Volodia. Sunt foşti militari. Ţi-am mai spus.

— Bine, povesteşte mai departe.

— Nimic. Nu am observat nimic până nu s-au năpustit la mine. Nu am înţeles. A fost îngrozitor. Am văzut când te-au aruncat în bazin, am vrut să strig, am încercat să scap, dar m-au ameninţat că mă omoară şi că mă aruncă şi pe mine la crocodili. Ar fi fost în stare.

— Şi după aceea?

— M-au dus la maşina lor. Erau cinci în total. Toată echipa de securitate de la Rosvoorujenie. Cum nu aveam destul loc, m-au culcat pe jos şi m-au lovit tot drumul cu picioarele. După ce am ajuns la hotel, Volodia şi Dimitri m-au adus aici. La început, mi-au spus că sunt o târfă pentru că mă culc cu americanii, că eşti un tip foarte periculos, că spionezi tot ce facem noi şi că au acţionat din ordinul Moscovei să te elimine. Că este în interesul statului.

— Tu i-ai crezut?

Ea clătină din cap.

— Nu ştiu, eram prea înspăimântată. Nenorociţii ăia m-au avertizat că, dacă suflu o vorbă cuiva în legătură cu ce am văzut, îmi vor tăia gâtul cum le-au mai făcut şi altor oameni.

Mi-au spus lucruri îngrozitoare, că îmi vor tăia urechile şi că i le vor trimite maică-mii…

Ce lucru încântător. Aluşka reluă:

— Am crezut că ai murit. Le-am promis tot ce-au vrut, dar au început să mă bată, ca să mă „pedepsească”, au zis ei. După aceea, m-au obligat să-mi scot rochia şi mi-au înţepat tot corpul cu vârful pumnalului. Fiindcă urlam, m-au legat pe pat cu curelele şi m-au violat amândoi. Spune, mă crezi?

Ea îşi scoase brusc halatul, rămânând numai în chiloţi şi în sutien. Malko zări imediat vânătăile şi înţepăturile roşii făcute de cuţit. Erau peste tot: pe sâni, pe burtă, pe coapse. El îi întinse halatul.

— Te cred.

După aceea, se aşeză lângă ea ca să o liniştească. După o clipă, ea întrebă sfioasă:

— Ai venit ca să-i omori? Ce bine îmi pare! Sunt în bungaloul 34. Pot să te duc până acolo. O să râd când o să-i văd pe ticăloşi cum crapă… într-adevăr, eşti spion american?

Malko îi surâse cu tristeţe.

— Nu am venit ca să-i omor, porumbiţe ci ca să văd ce mai faci. Mă bucur că nu ai fost amestecată în asta şi îmi pare rău pentru ce ai păţit.

— Atunci, nu o să-i omori? De ce?

— Nu pot să-ţi spun acum. Sunt de acord cu ei doar dintr-un singur punct de vedere: nu trebuie să spui *nimănui, niciodată* ce ţi s-a întâmplat. Altminteri, îţi pui viaţa în pericol. Acei oameni te-au minţit, nu lucrează pentru Moscova, ci pentru un client particular. Sunt nişte bandiţi.

— Nu credeam, zise ea. Păcat că nu-i omori. Într-o zi, poate că îmi vei povesti.

— Îţi voi povesti într-o bună zi, îi promise Malko, ştiind că nu o va mai revedea niciodată. Acum te las.

Ea se ridică şi îl îmbrăţişa murmurându-i la ureche:

— În ciuda celor întâmplate, sunt fericită. Am mâncat languste, am făcut dragoste sub cocotieri şi am văzut

crocodilii. Nu te voi uita niciodată.

*

* *

Eva Shu se relaxa în baie, având foarte mare grijă să nu-şi ude cocul, în timp ce contempla bulele sifonate din cupa de Taittinger aşezată pe marginea căzii.

Până la urmă, misiunea încredinţată de guvernul ţării sale reuşise. După nenumărate eşecuri, în sfârşit pusese la punct o acţiune care avea să-l „termine” pe colonelul Chang. Dar, pentru a obţine acest rezultat, fusese obligată să facă unele promisiuni ferme. Însă promisiunile nu-i afectează de obicei decât pe cei care cred în ele…

Şefii companiei Suhoi aveau să-şi dea seama destul de repede că nu au făcut un târg bun. Întotdeauna trăsese spuza pe turta ei. Era cunoscut faptul că reuşise să încheie o grămadă de afaceri aproape imposibilele realizat. Prin urmare, o crezuseră. Nici măcar nu fusese nevoită să dea prea multe detalii în legătură cu motivele care împingeau guvernul din Taiwan să se descotorosească de colonelul Chang, lăsând să se înţeleagă că trădase în favoarea Beijingului. În orice caz, şefilor de la Suhoi Aircraft puţin le păsa. Tot ce voiau era să-şi vândă avioanele. Nici Eva Shu nu le ceruse amănunte despre „prestaţia” lor. Ea voia cu orice preţ eliminarea colonelului Chang.

Fireşte că rămâneau documentele. Dar fără el, acestea nu aveau mare valoare. Ea îşi făcuse deja rezervare pentru a doua zi, mai întâi pentru Kuala Lumpur, apoi pentru Taipei. Prefera să nu fie de faţă când începea ancheta poliţiei malaieziene… îşi termină şampania, se săpuni puţin, apoi ieşi din cadă şi se contemplă câteva minute goală în faţa oglinzii. La cei cincizeci şi patru de ani ai săi, era încă o femeie frumoasă, cu pieptul ferm, cu puţină burtă şi coapse durdulii. Nu avea o colecţie de amanţi, însă se bucura de o viaţă sexuală regulată cu două sau trei „cuceriri” care o scoteau din casă şi o regulau după bunul ei plac. Din când în când, se mai ducea discret la un salon de masaj special din Taipei şi se lăsa pe mâinile dibace şi gura abilă a tinerelor care excelau în a stoarce şi ultima fărâmă de erotism din trupurile semenilor lor.

Înfăşurată într-un halat de prosop, se duse în cameră să telefoneze în Taiwan, când auzi o bătaie în uşă. Se întâmpla des ca personalul hotelului să aibă grijă să nu-i lipsească nimic.

Se duse să deschidă şi se pomeni cu o blondă înaltă tunsă scurt, care îi zâmbea în prag. Eva Shu o învălui din cap până-n picioare cu o privire plină de interes, cântărindu-i inconştient farmecele trupului. Nu avusese niciodată de-a face cu o blondă…

— Pe cine căutaţi? o întrebă ea.

Dacă ar fi fost un bărbat, ar fi fost vigilentă, dar blonda aceasta frumoasă o tulbura.

— Pe dumneavoastră, zise necunoscuta.

Înainta un pas şi, cu un gest neprevăzut, îi cuprinse chinezoaicei gâtul cu ambele mâini şi apăsă carotidele cu degetele mari. Eva Shu nu apucă nici să se zbată. Totul deveni negru în jur şi picioarele i se înmuiară. Dacă nu ar fi ţinut-o blonda, ar fi căzut pe podea. Nefiind alimentat cu sânge câteva secunde, creierul încetă să mai funcţioneze.

Dar nu dură prea mult. Când deschise ochii, se trezi cu mâinile legate la spate cu un cordon subţire. Deschise gura ca să ţipe, dar fu imediat astupată cu un plasture negru care îi acoperea şi nările. Blonda o împinse pe pat. Ea se mai zbătu, mişcând picioarele în toate părţile, dar simţi că fusese legată fedeleş. Nemaiputând să facă nimic, fu întoarsă cu faţa în sus. Doar ochii îi rămăseseră neacoperiţi..

Blonda se duse la uşă şi o deschise. Doi bărbaţi înalţi intrară în cameră fără să scoată o vorbă. Unul dintre ei o luă pe Eva şi o puse pe umăr ca pe un sac, apoi se îndreptă spre uşă. Chinezoaica avea impresia că trăieşte un coşmar mut. Cine erau aceşti oameni şi ce voiau de la ea? Dacă ar fi venit să o omoare, ar fi făcut-o imediat. Acest lucru o mai linişti puţin.

Se pomeni în noaptea călduţă, în faţa bungaloului ei. Unul dintre bărbaţi dispăruse. Celălalt privea în jurul lui şi începu să alerge cu supleţe pe peluză, traversând spaţiul liber dintre bungalouri. Aleile erau pustii, iar felinarele răspândeau o lumină slabă.

Bărbatul care o căra pe umăr ajunse în faţa unui bungalou şi dispăru pe scara interioară pe care o urca de parcă nu ar fi avut nici o povară în spate… Uşa unei camere era deschisă. O aruncă într-unui din paturile lipite. Cât ai clipi, cei doi o legară ca pe un cârnat şi o prinseră de tăblia patului astfel încât să nu poată face nici o mişcare, apoi smulseră telefonul din priză. Cu ochii larg deschişi, Eva Shu observa totul stupefiată, fără să înţeleagă nimic. Unde voiau să ajungă? Nu reuşi să afle mai mult când cei doi bărbaţi dispărură, după ce agăţară de uşă plăcuţa cu „Nu deranjaţi”.

Minutele începură să se scurgă încet. Auzea vag zgomotul valurilor care se spărgeau de ţărm. Prin urmare, era aproape de mare. De ce o lăsaseră acolo, fără să o întrebe nimic, fără să-i facă ceva? O cuprinsese totuşi îngrijorarea. Încercă să se elibereze, dar era imposibil. Se linişti la gândul că personalul hotelului va veni în sfârşit, deşi atârnaseră de uşă plăcuţa cu „Nu deranjaţi”. Trebuia să aştepte răbdătoare.

După aceea, îşi dădu seama de adevărul crud şi ironic. Neputând nici să ţipe, nici să se dezlege, începu să facă mici salturi ca racul pe pat, până renunţă sleită de puteri. După ce căzu epuizată, se mulţumi doar să pândească zgomotele nopţii. Era copleşită de tristeţe şi de frică.

*

* *

Malko se uită la acele luminoase ale ceasului Breitling Crosswind. Era douăsprezece şi zece. Luminile se stinseră pe rând în bungalourile din *Buray Bay Resort.* Piscina mai era încă luminată, dar nimeni nu mai făcea baia în ea. Stătea la pândă de o oră, după ce îşi luase toate lucrurile utile. Binoclul pentru noapte îi permitea să vadă toate obiectele înconjurate de o lumină verzuie. Se aşezase în aşa fel încât să aibă în câmpul vizual bungaloul cu numărul 34.

Din hol se auzea încă muzică, aerul era călduţ, jar marea clipocea încetişor. Maşina era ascunsă puţin mai jos pe plajă, departe de drum. Avea în câmpul său vizual şi mica parcare din faţa hotelului.

Se întreba dacă Aluşka adormise deja. Rusoaica nu avea

cum să bănuiască că el se afla încă la câţiva metri de ea… Un scârţâit îi acceleră pulsul şi duse binoclul la ochi. Uşa bungaloului 34 se deschise şi apărură două siluete întunecate, doi bărbaţi care aveau în mână câte o geantă mare. Închiseră uşa şi, tăind-o pe sub copaci, se îndreptară spre parching, apoi se urcară într-o maşină deschisă la culoare şi porniră imediat, fără să aprindă farurile. Malko alergă la maşina lui.

Se mai afla încă în josul drumului când maşina albă trecu la câţiva metri de el. Aşteptă un minut, apoi demară şi el. Ştia unde se duc. De altfel, când ajunse în dreptul bifurcaţiei către aeroport, îi ajunsese din urmă. Dar rămase la distanţă! Traficul era intens, prin urmare, nu putea fi observat uşor. Cei doi ruşi merseră de-a lungul terenului de aviaţie, îndreptându-se spre Porto Mala. Înainte de a ajunge la *Pelangi Resort.* Încetiniră şi se angajară pe un drumeag ce ducea într-un sat de pescari aflat lângă plaja hotelului. Malko merse drept înainte şi opri maşina în parcarea hotelului.

În hol mai era lume pe care el o ocoli şi se duse direct pe alei. O luă pe cea care ducea la şirul de bungalouri şi se duse până în capăt încet, fără grabă, cu mâinile în buzunare. Chiar dacă îl observa cineva, credea că este un client din hotel care se întorcea la bungaloul lui.

Coborî şi merse apoi de-a lungul plajei, până la satul de pescari. Nu era nici ţipenie de om. Sătenii se culcau devreme. Zări la douăzeci de metri mai departe o maşină albă. Ocoliseră puţin, ca să poată întoarce mai uşor. Era o măsură de prevedere demnă de nişte profesionişti. Se aşeză pe vine şi dezumflă cu grijă cele patru cauciucuri. Şuieratul aerului care ieşea din camere îl îmbia să cânte. Nu termină bine, că se auzi o explozie violentă, urmată de o lumină roşie, ce venea dinspre bungalouri, tulburând liniştea nopţii.

*

* *

Vladimir Topalov nu se aşteptase ca explozia să fie atât de puternică. Culcat în iarbă, la treizeci de metri de bungaloul cu numărul 47, apăsase pe trăgaciul lansatorului

de grenade, ochind scara exterioară. De la această distanţă, era o joacă de copil Flăcările se înălţaseră deja, luminând şi alte bungalouri, iar pădurea întunecată şi scara începuseră să ardă. Rusul apăsă din nou pe trăgaci, apoi mai trase încă cinci grenade. Asurzit de zgomot şi orbit de flăcările care ţâşneau acum de peste tot, Vladimir Topalov făcu o pauză de câteva secunde. Auzi o voce care îi şopti la ureche:

— *Haraşo.*

— *Haraşo! Haraşo!* N-a scăpat nimeni. Le mai arunc încă o doză mică.

Dimitri stătea la liziera dinspre plajă, puţin mai retras, cu un AK 74 în mână cu amortizor. Având lunetă cu infraroşu, putea să repereze orice persoană care ieşea pe balcon sau la fereastră. Dar nu se arătă nimeni.

Vladimir Topalov ochi spaţiul gol dintre pământ şi podea. Toate bungalourile erau construite pe piloni din cauza insectelor sau a termitelor. Grenada ieşi cu un şuierat sinistru, iar din bungalou se înălţă o jerbă de flăcări, apoi totul se nărui, iar acoperişul se prăbuşi în mijlocul ruinelor. În locul bungaloului 47, rămăsese doar o mare de flăcări. Nimeni dinăuntru nu putuse să supravieţuiască. Trase şi ultima grenadă care nu făcu altceva decât să amplifice incendiul, apoi zise în walkie-talkie:

— O şterg de-aici.

Flăcările se ridicau la mai mult de douăzeci de metri în văzduh, amestecate cu resturi din bungalou. Fiind construite în întregime din lemn, acestea ardeau ca o torţă.

Vladimir Topalov se furişă aplecat, paralel cu plaja, apoi, după o sută de metri, o luă direct pe nisip. Lăsase în urma lui un adevărat pârjol. Oamenii intraţi în panică fugeau din celelalte bungalouri către clădirea centrală de pe plajă, fără să înţeleagă ce s-a întâmplat. Cei doi ruşi li se alăturară. Dimitri Bogdanovici îi trase o palmă în spate prietenului său.

— Ura, tovarăşe!

Era vechea formulă rămasă încă în vigoare la şcoala de Spetnaţ.

— L-am luat prin surprindere, nici măcar nu au reacţionat! se bucură Vladimir Topalov.

Într-adevăr, 6 G 30 era o armă minunată. În timp ce

alergau, îşi întrebă complicele:

— Eşti sigur că nu a scăpat nimeni?

— Nici măcar un ţânţar, îl linişti Dimitri.

Mai alergară încă cincizeci de metri, apoi încetiniră şi străbătură satul de pescari. Se uitară în urmă. Incendiul cuprinsese şi bungalourile vecine. Zăriră în întuneric câţiva pescari treziţi de explozii, care urmăreau scena curioşi. Dimitri arătă arma AK 74, însă Vladimir îl opri cu un ordin sec:

— Nu te prosti! Sunt malaiezieni. Vrei să mori spânzurat? În Malaysia, mai exista pedeapsa cu moartea şi era aplicată. Chiar şi străinilor. Vladimir Topalov ajunse primul la maşină. I se păru că zăreşte o siluetă ciudată. Se aplecă, văzu cauciucul dezumflat şi trase o înjurătură.

— Dumnezeule! S-a spart! Trebuie să schimbăm roata.

O mică încurcătură, dar nu era o catastrofă. Întârziau câteva minute. Se duse la portbagaj, dar observă şi a doua roată.

Maşina era pe butuci… O ocoli şi se opri înmărmurit de frică. Schimbă o privire cu prietenul său. Acum înţelegeau de ce nu întâlniseră nici un fel de obstacol. Fără un cuvânt, alergară la şosea. Bura*y Bay Resort se a*fla la vreo doisprezece kilometri. Nu puteau să-şi abandoneze armele care fuseseră înregistrate la vamă cu numerele de serie. Dar nici să se predea nu aveau chef.

*

* *

Pentru prima oară în viaţa lui, Malko simţi votca amară. Instalat într-un fotoliu din hol şi asurzit de orchestra de femei din spatele încăperii, se gândea la lanţul evenimentelor care duseseră la moartea Evei Shu.

La început, ideea lui a fost să le ofere ucigaşilor ruşi o „găoace goală”, adică să-l evacueze din bungalou pe colonelul Chang. Însă acesta, avertizat, după ce Malko intrase cu forţa în cameră, începu să ţipe de mama focului. Dar mai înainte şi fără să se gândească la nimic rău, Malko îi spusese că o localizase pe Eva Shu într-un bungalou vecin cu al lor. În acel moment, colonelul Chang se dezlănţuise:

— Puneţi-vă în locul meu! Pe ea o vor omorî întâi! Iar eu

voi putea fi în sfârşit liniştit.

— Nu se poate, obiectase Malko.

Taiwanezul se uită la el cu o privire de nebun.

— De ce?

— Pentru că este o crimă, zise în final Malko. Eu nu sunt un asasin.

Colonelul Chang sări ca ars..

— Dacă i se întâmplă ceva, nu dumneavoastră, ci ea va răspunde pentru asta… Este sinucidere curată.

Comparaţia era puţin cam forţată, dar Malko nu putuse să zică nimic, în timp ce taiwanezul îşi descărca nervii. Ca şi cum Eva Shu ar fi reprezentat un soi de ţap ispăşitor care să-l facă să-şi uite necazurile. Discuţia dură astfel ore în şir. Colonelul Chang ameninţa că va face scandal, că va suna la Centrala din Kuala Lumpur şi că va anunţa chiar poliţia malaieziană. Tăcerea grea a celor trei „doici” contribuise şi ea la cedarea finală a lui Malko. La argumentele lor, el nu reuşise să atribuie decât un simţ prea ascuţit al moralei acestora, chiar dacă Eva Shu încercase în repetate rânduri să-l asasineze pe colonelul Chang. Şi ar fi făcut-o în continuare, dacă ar mai fi în viaţă.

Organizarea operaţiunii fusese relativ uşoară: Eva Shu se aştepta la absolut orice, în afară de un atac la propria persoană. Malko termină de băut votca, încercând să alunge din minte imaginea chinezoaicei care agoniza în bungaloul cuprins de flăcări, arsă de vie sau asfixiată. În nemiloasa lume paralelă, povestea „spălării mâinilor murdare” se repeta la nesfârşit.

Prima explozie, estompată puţin de distanţă, întrerupsese orice discuţie. Următoarele reuşiseră să semene panica şi numeroşi clienţi din bar s-au dus să afle ce se întâmplase. Flăcările care se înălţau din bungaloul incendiat luminau tot parcul. Malko se ridică şi se duse la recepţie. Venise clipa să pornească la atac.

— Vin de pe plajă! îi spuse el unui funcţionar. Am văzut doi oameni înarmaţi care fugeau spre satul de pescari. Trebuie să anunţaţi poliţia.

— Am făcut-o deja! îl asigură malaiezianul. Le voi spune îndată ce vor ajunge. Puteţi să-i descrieţi pe cei doi?

— L-am văzut de la distanţă, răspunse Malko, mi-a fost teamă să mă apropii. Unul dintre ei avea puşcă.

Nu terminase bine de vorbit, că se şi auzi sirena unei maşini de poliţie care se opri în faţa intrării. Mai mulţi poliţişti în uniformă urcau peronul holului. Malko, care se amestecase din nou printre consumatorii de la bar, îl văzu pe funcţionar discutând cu poliţiştii. Unul dintre ei vorbi prin staţie. Malko îşi spuse că ruşii nu aveau să ajungă prea curând la hotel…

Intră liniştit pe o alee luminată de flăcările incendiului. Când ajunse în apropierea bungaloului 47, înconjurat de mulţimea de gură-cască, văzu că acesta arsese în întregime. Se întoarse la piscină. Ascuns de întuneric, colonelul Chang fuma tolănit într-un fotoliu, cu nelipsita-i servietă la picioare. Era păzit de cele trei „doici”. La lăsarea întunericului, toate lucrurile lui fuseseră îndesate în maşina lui Malko. Taiwanezul zise cu voce sugrumată:

— Aţi avut dreptate!

Nu îl crezuse pe Malko până în ultimul moment. După discuţia cu Aluşka Ivanovna, căută să ghicească cum se va desfăşura atacul ruşilor, care ştiau că taiwanezul beneficia de o pază foarte strictă. Până la urmă, se gândise la un atac de la distanţă care putea distruge bungaloul. Colonelul întrebă şovăitor:

— Sunteţi sigur că doamna Shu a murit? Că altfel… Chris Jones zâmbi în barbă.

— Ar fi trebuit să fie ignifugă ca să scape.

Malko îl făcu să tacă uitându-se urât la el.

— Nimeni nu a supravieţuit acestui pârjol, zise el. Acum că v-am salvat viaţa, trebuie să daţi dovadă de inteligenţă.

— Cum adică?

— Plecăm din Langkawi cât mai repede posibil.

Chinezul tresări.

— Nu plec în America fără Jou-Yi.

— Aveţi veşti de la ea?

— Da. Ani primit azi-dimineaţă. Mi-a promis că vine poimâine.

— Unde?

— Mai întâi, la Kuala Lumpur. Nu ştie că trebuie să plec

din Langkawi. Riscăm să nu ne întâlnim.

— Nu există nici un risc, îl linişti Malko. O aşteptăm la aeroport… După aceea, plecaţi împreună. Sunteţi de acord?

— Da, spuse el după o lungă ezitare.

— Bine. Odihniţi-vă. Mâine plecăm devreme.

Se duse la recepţie să anunţe că îi arsese camera în incendiu şi că trebuia să doarmă undeva. „Doicile” făcură şi ele la fel. Cât despre colonelul Chang, acesta va locui împreună cu „doicile” lui. Şi cu preţioasa lui servietă cu documente, fireşte.

După ce făcuseră rost de alt bungalou, Malko se instala din nou la barul care rămăsese aproape gol. Era sfâşiat de sentimente diferite. Datorită informaţiilor furnizate de Aluşka, reuşise să dea o lovitură puternică operaţiunii taiwaneze. O dată cu eliminarea doamnei Shu şi a ruşilor, pe colonelul Chang nu-l mai păştea nici un pericol imediat. Însă operaţiunea „Phoenix” era departe de a se fi terminat.

Chiar dacă ofiţerul taiwanez pleca împreună cu ei la Kuala Lumpur, problemele aveau să înceapă şi acolo. Era cu neputinţă să-l scoată pe colonel din ţară cu forţa, căci el nu dorea să plece în SUA fără Jou-Yi. Iar Malko nu era sigur că taiwanezii o vor lăsa să plece pe logodnica colonelului Chang. Cu atât mai mult după moartea Evei Shu.

Capitolul XVI.

Maşina se târa pe drumul de coastă ce înconjura insula Langkawi la sud, până în „capitala” acesteia, Kuah, un sat mare fără personalitate şi lipsit de pitoresc, în care turiştii străini nu puneau piciorul niciodată. Malko, colonelul Chang şi „doicile” plecaseră de la *Pelangi Resort de* vreo oră şi jumătate, întârziind din cauza numeroaselor autobuze, camioane şi tot felul de vehicule care se târau ca melcul pe şosea. Fiind la volan, Malko se înarma cu răbdare. Lângă el, Chris Jones stătea cu genunchii la gură. În spate, colonelul Chang era înghesuit între Milton şi Heather, cu preţioasă-i servietă pe genunchi. Le-ar fi trebuit două maşini, dar ar fi durat mult ca să închirieze una. De aceea, Malko alesese această soluţie mai puţin confortabilă.

Această parte a insulei avea mai puţin farmec, cu acoperişurile din tablă ondulată, cu hidoasele case pătrate alternând cu clădiri moderne.

Plecaseră de la *Pelangi Resort* pe la ora şapte dimineaţa şi trecuseră pe lângă rămăşiţele prefăcute în cenuşă ale bungaloului 47, păzite de poliţişti. În zori, găsiseră un schelet carbonizat şi de nerecunoscut. Era imposibil să se afle dacă fusese bărbat sau femeie… La jurnalul de la ora şase, postul de radio local anunţase că fuseseră arestaţi doi bărbaţi suspectaţi de incendiu. Nu se pomenise nimic despre arme, în concluzie, ruşii reuşiseră să se descotorosească de ele aruncându-le în mare.

În nebunia incendiului, plecarea lui Malko şi a însoţitorilor lui trecuse total neobservată. Funcţionarul de la recepţie refuzase chiar banii lui Malko, crezând că şi-a pierdut toate lucrurile în incendiu… Acesta anunţase prin telefon funcţionarul de la care închiriase maşina că o mai ţinea câteva zile ca să se poată deplasa.

Fireşte că ar fi putut să ia avionul, dar ar fi lăsat urme. Malko voia ca taiwanezul să dispară pur şi simplu. Moartea doamnei Shu nu îi împiedica pe taiwanezi s-o înlocuiască.

În spatele maşinii, colonelul Chang părea năuc, în stare

de şoc, ca un pagur smuls de pe stânca lui. Malko se temuse până în ultima clipă că nu va vrea să mai plece. Judecând după privirea pierdută, îşi dădu seama că taiwanezul, obsedat de logodnica sa Jou-Yi, mai avea puţin şi se ţicnea.

Casele începură să fie din ce în ce mai dese. În sfârşit, ajunseră la Kuah. Urmară singurul drum mărginit de hoteluri mici şi de magazine, până ajunseră la un debarcader imens de unde plecau feriboturile ce legau insula. Langkawi de continent şi de Thailanda. Erau zeci pe zi, cu care mergeau mai ales malaiezienii şi câţiva străini mai modeşti. Malko opri în parcarea dominată de statuia imensă a unui vultur din piatră, simbolul insulei.

— Aşteptaţi-mă aici, zise el şi coborî din maşină.

Intră în terminalul cu aer condiţionat unde erau sute de călători, se duse la un ghişeu şi întrebă:

— La ce oră pleacă următorul feribot la Kuala Kedar?

— Pleacă unul peste douăzeci de minute, *sir*, răspunse funcţionarul. Sunteţi cu maşina sau pe jos?

— Cu maşina. Suntem cinci persoane. Cât durează călătoria?

— Două ore şi jumătate, *sir*.

Trecu indiferent la clientul următor. Kuala Kedar era oraşul de coastă cel mai apropiat, aflat la aproximativ patru sute de kilometri de Kuala Lumpur. Era practic unicul oraş de pe autostradă. Malko se întoarse la maşină.

— Ajungem exact la timp, zise el.

Conduse maşina până la debarcader şi se aşeză la coada de vehicule care aşteptau să se îmbarce. Toate cele trei diguri erau înconjurate de feriboturi de toate mărimile. Unele arborau pavilionul thailandez şi se aflau puţin mai la nord, celelalte erau malaieziene. Mirosea a benzină, a supă chinezească şi a sudoare. Malko opri motorul şi îşi făcu calculul în minte.

La ora aceea, taiwanezii îi credeau pe colonelul Chang prefăcut în cenuşă. Se pare că nu cei doi ruşi vor dezminţi acest lucru, chiar dacă după această lovitură, se îndoiau de succesul misiunii lor şi nu aveau să dea ochii cu cel care o comandase… Pe de altă parte, dispariţia doamnei Shu îi va

intriga pe taiwanezi. Era mai bine să spere că aceştia nu vor înţelege ce s-a întâmplat. Centrala lor din Kuala Lumpur va afla repede că bungaloul cu numărul 47 a ars şi că a fost descoperit un cadavru carbonizat. Pentru ei, este al colonelului Chang. Vor avea nevoie de vreo două sau trei zile ca să descopere adevărul.

Exact timpul necesar pentru Malko să o recupereze pe Jou-Yi, logodnica colonelului şi să-i ducă pe amândoi în Statele Unite. Cât timp vor sta în Kuala Lumpur, vor locui în reşedinţa şefului Centralei CIA. Acesta era planul pe care îl acceptase colonelul Chang până la sosirea lui Jou-Yi…

Porţile feribotului se deschiseră, iar şirul de maşini începu să urce în hârbul care părea ţinut numai de vopsea. După cinci minute, maşina era la bord, iar pasagerii se duseră pe punte. Aerul era răcoros şi cădeau câţiva stropi de ploaie. Vechiul feribot începu să alunece pe marea cenuşie, trecând pe lângă maiestuosul vultur din piatră. Sprijinit cu coatele de balustradă, Malko se gândi că era o plecare mai puţin grandioasă decât cea cu *Vincennes,* dar reuşise să-l scoată teafăr pe colonelul Chang din Langkawi…

Reuşise să facă cel mai greu lucru. Îi lăsase Mirei Mafira câteva cuvinte şi numărul liniei directe a lui Timothy Applegate. S-ar putea să aibă lucruri interesante de povestit. Salonul mai era deschis încă patruzeci şi opt de ore. După ce îl urca pe colonelul Chang la bordul avionului pentru Statele Unite, Malko sărea direct în cursa pentru Viena, iar de acolo, la Liezen, unde, în principiu, îl aştepta contesa Alexandra.

Feribotul luă viteză. Ca şi cum ar fi vorba de o cursă „domestică”, nu era control nici la îmbarcare, nici la sosire. Malko se întoarse când auzi un zgomot ciudat. Alb ca varul, Chris Jones stătea aplecat peste balustradă şi hrănea peştii cu ce mâncase la micul dejun. Ca vai de capul lui şi icnind întruna, zise cu un ton plângăreţ:

— Doar v-am spus că nu-mi prieşte marea.

Lui Malko i se păru că citeşte în privirea lui Heather Brown o lucire răutăcioasă de bucurie.

*

* *

Arbori de cauciuc, cocotieri şi iar arbori de cauciuc, aranjaţi simetric în imense plantaţii care păreau să se întindă cât vedeai cu ochii. Noroc că autostrada, care mergea la nord, până la Bangkok, iar la sud, către Singapore, era nouă-nouţă şi aproape pustie… Malko îşi ţinea cu greu ochii deschişi. Se oprise numai o dată ca să facă plinul. Soarele dogorea deja, în ciuda orei matinale şi climatizării. Colonelul Chang dormea în spate cu gura deschisă, dar ţinând strâns mânerul servietei. Malko zări în sfârşit un panou pe care scria „Kuala Lumpur 26 Km”. Chris Jones, care stătea în faţă, despăturise harta oraşului ca să-l dirijeze pe Malko. După o jumătate de oră, apărură primele clădiri. Malko fu surprins din nou să nu recunoască oraşul pe care nu-l uitase: o mică aşezare tropicală plină de farmec, cu largi spaţii verzi, cu încântătoare case în stil colonial, cu străzi animate şi înguste şi furnicarul de. Oameni…

Zgârie-norii din centru înghiţiseră totul. Colonelul Chang părea la fel de uimit la vederea acestui oraş straniu. Lângă Malko, Chris Jones înjura ca un birjar. Din cauza sistemului de sensuri unice, se învârteau, în cerc… Era a treia oară că o luaseră pe bulevardul Jalan Perak. Cele două benzi erau despărţite prin stâlpi imenşi de beton care susţineau metroul aerian încă neterminat, care nu va vedea niciodată lumina zilei din cauza crizei… Se pomeniră din nou blocaţi în uriaşa încurcătură de circulaţie.

— Nu vom ajunge niciodată! oftă Malko.

În acel moment, colonelul Chang zise cu voce şovăitoare:

— Nu mă simt bine, cred că o să vomit… Trebuie să cobor.

Milton Brabeck se dădu rapid la o parte şi deschise portiera lângă trotuar. Dar se petrecu un lucru incredibil: colonelul taiwanez ţâşni practic peste el din maşină. Ateriza în patru labe pe trotuar, ţinând strâns servieta, se ridică dintr-un salt şi fugi ca un iepure, fără să se întoarcă.

*

* *

Chris Jones sări din maşină mârâind de furie, urmat imediat de Malko, Colonelul Chang fugea cât îl ţineau

picioarele pe bulevardul Sulian-Ismail mărginit de clădiri impunătoare.

Parcurseră astfel o sută de metri, apoi o luă la dreapta, dispărând pe rampa ce ducea la un zgârie-nori puţin mai retras de la stradă. Malko zări firma: *Hilton.* El şi Chris fugiră mai tare şi îl ajunseră pe colonel la recepţie. Se pregătea să ceară o cameră gâfâind. Când îi zări pe Malko şi pe Chris în spatele lui, începu să urle:

— Lăsaţi-mă în pace! Nu vreau să merg cu dumneavoastră! Surprins, funcţionarul de la recepţie îi privi pe cei doi nou veniţi cu suspiciune. Malko se apropie de taiwanez şi zise în şoaptă:

— Liniştiţi-vă, colonele! Nimeni nu vrea să vă oblige.

— Nu vreau să merg la prietenul dumneavoastră. Vreau o cameră aici! făcu colonelul tremurând.

— Cum doriţi! zise Malko resemnat.

Malko îi făcu un semn discret lui Chris să se îndepărteze şi rămase lângă colonel până când se înregistra. Văzând că nu-i face nimic, taiwanezul se calmă. Malko îi strigă lui Chris:

— Adu bagajele domnului Chang din maşină! Înghiţindu-şi furia, „gorila” se resemna. Când se întoarse, lucrurile se liniştiseră. Un angajat luă valiza colonelului, care nu lăsase servieta din mână, iar Malko îl conduse în cameră. Când rămaseră singuri, putu în sfârşit să spună ce avea pe suflet:

— Ce v-a apucat? Stabilisem să vă aşteptaţi logodnica la şeful centralei. Pentru moment, taiwanezii cred că aţi murit, dar nu ştiu cât va mai dura această situaţie.

Încăpăţânat, colonelul îi ţinu piept.

— Ştiu foarte bine că acolo sunt în mâinile dumneavoastră, protestă el. Puteţi să mă drogaţi şi să mă luaţi în secret. Şi nu o voi revedea nicicând pe Jou-Yi!

Malko clătină din cap. În acest stadiu avansat de nebunie, nu avea ce face... Era mai bine să facă cum voia colonelul.

— Când trebuie să ajungă?

— Mi-a spus că mâine.

— Ştie unde sunteţi?

— O voi suna ca să-i spun. Vreau să vină direct aici.

Malko avu impresia că îi cade cerul în cap.

— Dacă o sunaţi, taiwanezii vor afla imediat că trăiţi şi vă vor găsi. Nu vă ajunge ce aţi păţit la Langkawi? Cât timp nu veţi avea o protecţie *totală,* vor încerca să vă omoare.

Colonelul nu răspunse, fiind năucit. Malko simţi că nu poate să-l determine să-şi schimbe părerea.

— Cel puţin o să vă asigur protecţia aici, îi propuse el. Fiţi foarte atent.

Îşi dădu seama deodată că taiwanezul nu-l asculta, ci se uita fix la telefon… Imediat ce Malko va ieşi din cameră, va suna la Taipei. Astfel îşi va bate singur primul cui în coşciug.

Malko ieşi din cameră. Îşi găsi echipajul „doicilor” la recepţie, cu bagajele.

— Rămânem aici, îi anunţă el.

După un sfert de oră şi cu ajutorul a cinci sute de ringiţi, obţinuseră. Trei camere lângă cea a colonelului Chang.

— Am vorbit cu centrala, zise Chris Jones. Ne trimit o maşină. Se pare că domnul Applegate e nerăbdător să vă vadă…

— Nu va fi dezamăgit, spuse Malko supărat. Voi rămâneţi aici. Unul dintre voi va rămâne să păzească culoarul în permanenţă. Ceilalţi rămâneţi în camere, dar cu uşa deschisă.

— Doar nu credeţi că vor ataca hotelul? zise Milton Brabeck.

— Ba bine că nu, replică Malko. Nu vreau să fiu luat prin surprindere.

*

* *

Timothy Applegate veni în faţa lui Malko vizibil uşurat şi îi strânse mâna gata să i-o rupă.

— Iisuse Hristoase! Credeam că nu o să vă mai văd niciodată!

— Nu lipsea mult…

— Cei de la Langley îmi trimit câte douăzeci de mesaje pe zi. Nu înţeleg ce se întâmplă.

— Dacă l-ar cunoaşte pe colonelul Chang, sunt sigur că ar înţelege. Chris Jones v-a povestit ultima ispravă, nu?

— Da. E complet nebun! Dar în sfârşit, aţi reuşit să-l

aduceţi la Kuala Lumpur.

— Problemele nu s-au terminat aici, observă cu tristeţe Malko.

— Veniţi să-mi povestiţi.

Malko îl urmă în imensul living-room din reşedinţa sa, un pavilion cu un minunat parc tropical, împrejmuit cu ziduri înalte şi cu un lac în mijloc. Şi toate astea, chiar în centrul oraşului Kuala Lumpur! Doi puşti străbătură încăperea şi se duseră în grădină. Şeful centralei strigă imediat la ei:

— Să nu vă jucaţi printre bambuşi, servitorul a mai văzut o cobră şi în dimineaţa asta!

— Aveţi şerpi veninoşi în grădină? îl întrebă Malko mirat.

Americanul zâmbi cu amărăciune.

— Dacă ar fi numai cobre! Dar avem şi pitoni, varani de toate lungimile şi maimuţe incredibil de agresive. Când mâncăm afară, vin şi ne fură mâncarea. Acum o lună, oamenii au prins un piton lung de şase metri şi jumătate… Dar malaiezienii sunt superstiţioşi şi nu ucid nici maimuţe, nici cobre, nici pitoni, aşa că nu avem şanse să scăpăm de ele.

— Dar pitonul nu e veninos, observă Malko.

— Da, însă în fiecare an în Malaysia sunt înghiţiţi câte trei sau patru oameni. Şi mereu numai chinezi. Cred că au fost în pelerinaj la Mecca. Sunt pitoni islamişti. Oricum, eu prefer ca puştii mei să ajungă la universitate, nu în stomacul unui piton…

O dorinţă cât se poate de rezonabilă.

— Iată care este situaţia, începu Malko.

Timothy Applegate îl ascultă fără să-l întrerupă, încovoindu-se din ce în ce mai tare.

— Acest colonel Chang trebuie să fie un spion extraordinar, dar e nebun de legat, conchise Malko. Taiwanezii şi-ar da o mână ca să-l vadă mort. Dacă îi descoperă prezenţa aici, vor face orice ca să-l lichideze. Oare putem să ne bazăm pe malaiezieni pentru protecţie?

Timothy Applegate clătină din cap.

— Nu, fiindcă nu ne agreează. Nu mai mult decât taiwanezii. Se mulţumesc doar să ne ia banii. Serviciile lor sunt eficiente şi supraveghează absolut tot. Aici, ne

aplecăm mai mult asupra islamiştilor, însă cu mare discreţie. Ţara asta este islamizată cu viteza fulgerului. În curând va fi instaurată *charia*[21]*...* Ne bazăm numai pe noi înşine şi nu e cazul să avem un eşec. Toată lumea s-a agăţat de sosirea colonelului Chang: Langley, Departamentul de Stat şi Casa Albă. Dar cel mai tare se tem să nu fie lichidat. Chiar nu vrea să vină aici până când ajunge şi Dulcineea lui? Asta ar rezolva toate problemele.

— Dacă dumneavoastră reuşiţi, înseamnă că sunteţi mai tare ca mine! Nu ne-a iertat chestia cu *Vincennes...*

— Cel puţin, este bine păzit?

— De cele mai bune „doici” ale Companiei… S-a auzit pe aici de atacul ruşilor de la Langkawi?

— Foarte puţin. Ziarele de prin partea locului abia au amintit. Iar noi nu am interceptat nici o convorbire care să ne intereseze. S-a spus doar că în urma unui incendiu survenit în mod accidental într-un bungalou, un turist şi-a găsit moartea…

— *Un turist* nu o turistă?…

— Ba da, dar asta nu înseamnă că malaiezienii nu ştiu mai multe decât spun. Acolo este fieful primului-ministru Mahathir. El a organizat salonul LIMA şi nu vrea să fie tulburat de incidente stânjenitoare… Atunci, ce facem?

— Aşteptăm, conchise Malko. La ora asta, taiwanezii ştiu sigur că Chang trăieşte şi unde se află. A fost imposibil să-l împiedicăm să-i telefoneze logodnicei lui. Nu pot să-mi imaginez că ea nu are telefonul sub ascultare… Iar el nu se mişcă din loc până nu vine şi Jou-Yi.

Şeful centralei suspină.

— Nu îmi vine să cred că o vor lăsa pe fata asta să iasă din ţară în aceste împrejurări. Nici nu ştiu cu ce se ocupă. Ce se va întâmpla dacă nu vine?

— Nici nu îndrăznesc să mă gândesc! recunoscu Malko. Fiind nebun după ea, colonelul Chang ar fi în stare să se întoarcă în Taiwan, să fie chiar împuşcat, numai să-şi vadă iubita.

*

* *

[21] Lege canonică islamică (n.t.).

— Soseşte mâine cu zborul 655 de la ora unu şi jumătate! Colonelul Chang radia de fericire. Toată nebunia şi starea de nervozitate parcă dispăruseră fără urmă. Malko zări pe măsuţa joasă o sticlă de Defender începută. Chang sărbătorise deja sosirea logodnicei sale. Însă Malko nu-i împărtăşea euforia. Autorităţile taiwaneze nu făcuseră degeaba eforturi disperate, mai întâi ca să-l aducă la Taipei, apoi să-l asasineze, ca acum să-l lase să plece cu logodnica lui. Dar unde se ascundea lupul cel alb?

— Ce v-a spus? îl întrebă Malko străduindu-se să înţeleagă ceva.

— Că mama ei se simte mai bine şi că poate să o lase singură.

— Ştie că nu intenţionaţi să vă întoarceţi în Taiwan?

Colonelul se făcu roşu la faţă.

— Nu i-am spus.

Iată şi lupul alb! Chiar o haită de lupi.

— Nu vă e teamă că va refuza să-şi părăsească mama definitiv? îl întrebă Malko cu prudenţă.

— Va putea să o aducă mai târziu, zise acesta.

Avea răspuns la toate. Se întunecase din nou la faţă şi vorbea grăbit. Era ca un copil dojenit. Malko se aşeză în faţa lui şi zise apăsat:

— Colonele, sunteţi un om inteligent. *Ştiţi* că autorităţile din ţara dumneavoastră sunt la curent cu legătura dumneavoastră cu această fată. Că are telefonul sub ascultare. Prin urmare, ştiu cât de importantă este pentru dumneavoastră. În concluzie, măsura cea mai logică ar fi să o împiedice să iasă din ţară, ca să facă presiuni asupra dumneavoastră sau să vă destabilizeze nelăsând-o să vină la întâlnire. În caz că vă întâlniţi, tot le rămâne o modalitate de presiune asupra ei în persoana mamei acesteia.

Colonelul Chang rămase tăcut un timp, apoi recunoscu cu voce monotonă:

— Aşa este. M-am gândit şi eu la asta.

— Şi la ce concluzie aţi ajuns?

— Nu ştiu. Nu înţeleg. Poate că Jou-Yi are vreo explicaţie.

— Nu vă este frică?

— De ce să-mi fie?

— Că va aduce cu sine o echipă de ucigaşi, că vă întinde o cursă…

Taiwanezul tresări.

— Ea! O cursă! Nici să nu vă gândiţi!

Ba da, Malko se gândea şi încă foarte mult.

— Vă gândiţi să o aşteptaţi la aeroport?

— Bineînţeles!

Malko se ridică resemnat.

— Bine. Mergem mâine la aeroport. Dar până atunci, să ne rugăm lui Dumnezeu. Că veni vorba, dacă soseşte, sunteţi de acord să plecaţi în SUA cât mai repede? Împreună cu ea, desigur…

— Sigur că da! Vreau şi eu să mă deconectez.

Malko îl părăsi cu aceste intenţii bune. Oare ce blestem va aduce femeia asta cu ea? Marea iubire a colonelului Chang…

Capitolul XVII.

Aeroportul din Kuala Lumpur semăna mai degrabă cu o moschee uriaşă, cu holuri din marmură şi cu minarete, decât cu o poartă aeriană. Extrem de modern, supradimensionat, aeroportul era pustiu din cauza zborurilor rare. În plus, fiind situat la optzeci de kilometri de autostradă, făceai mai mult de o oră din centru…

Avionul de la Taipei aterizase de douăzeci de minute, însă, din cauza coridoarelor foarte lungi, nu apăru încă nici un călător. Malko se uita când la figura colonelului Chang, când la poarta culisantă a sosirilor care se deschise şi fu invadată de un val de femei „îmbrobodite” ce veneau din toate colţurile Malaysiei. Semănau între ele din cauza baticului care le făcea tuturor faţa rotundă. Aveau fuste lungi până la glezne şi haine groase, deşi afară era foarte cald.

Malko îşi verifică dispozitivul dintr-o privire. Chris şi Milton îl încadrau la câţiva metri de el pe colonelul taiwanez, în timp ce Heather cerceta holul în căutare de suspecţi. Afară, aşteptau două maşini: Chevroletul blindat al şefului centralei şi Protonul lui Malko. Lui nu-i venea să creadă că taiwaneză va veni într-adevăr. Ceva nu se lega. Pericolul nu putea să vină decât din afara aeroportului. În fine, toţi pasagerii care au venit, au trecut prin poarta magnetică de securitate.

Înainte ca Jou-Yi să-şi facă apariţia, Malko îi ghicise prezenţa. Colonelul Chang făcu un pas înainte, citindu-i-se fericirea pe chip. După câteva secunde, pe poarta culisantă intră o femeie îmbrăcată într-o rochie galbenă subţire, cu corsajul bine umplut şi privirea ascunsă de nişte ochelari de soare. Malko zări la început gura roşie, faţa ovală şi părul negru care îi ajungea până la mijloc. Jou-Yi împingea un cărucior încărcat cu o valiză şi o geantă de voiaj. Colonelul se repezi la ea. Împinse căruţul într-o parte şi o îmbrăţişa. Cele două „gorile” întoarseră privirea în altă parte. Dar nu din pudoare, ci ca să-i observe pe cei ce veneau în spatele

chinezoaicei, deşi aveau un aer inofensiv. Erau mai mulţi malaiezieni, o familie. Nimic suspect.

Lipit strâns de chinezoaică, colonelul Chang părea că renaşte la viaţă, uitând complet de lumea înconjurătoare. Făcuse o înţelegere cu sine să-i spună imediat lui Jou-Yi că se afla sub protecţia americanilor şi că viaţa lui era ameninţată. America fiind aliata oficială a Taiwanului, acest lucru nu putea să o mire pe chinezoaică. Colonelul Chang se depărta în sfârşit de logodnica lui şi o luă de mână. Dacă Milton nu lua căruţul, el ar fi uitat… Ţinându-se de mână. Perechea se îndrepta către ieşire, încadrată de Malko şi de Chris, însă colonelul nu le dădea nici o atenţie. Heather aştepta afară. Malko o aborda în sfârşit pe Jou-Yi, zâmbindu-i cu amabilitate:

— Bună ziua, mă numesc Malko Linge şi sunt însărcinat cu protecţia colonelului Chang.

— Cu protecţia?

Jou-Yi părea sincer mirată. Colonelul nu-i spusese încă acest lucru… Acesta mormăi stânjenit:

— Nu-i nimic, o să-ţi explic.

Jou-Yi îi întinse mâna lungă cu unghiile date cu lac, dar nu îşi scoase ochelarii.

— Vă mulţumesc! spuse ea într-o engleză fără cusur, apoi se urcă în Chevrolet. Milton ţinea portiera deschisă.

Şoferul era un „case officer” din CIA. Malko se urcă alături, lăsând perechea să stea în spate. Cele trei „gorile” se suiră în Protonul de asemenea condus de un agent CIA. Malko respiră uşurat. Prima etapă a misiunii se derulase cu bine, dar rămânea ce era mai greu. În spate, colonelul Chang lăsase în sfârşit servieta preţioasă şi strângea mâna logodnicei sale, savurându-şi fericirea. Lui Malko nu-i venea să creadă că era aici în carne şi oase. Şi totuşi, ceva nu se lega.

*

* *

Heather Brown se strecură în lift împreună cu Malko şi cu perechea taiwaneză. Malko i-o prezentă pe „doică” lui Jou-Yi.

— *Miss* Brown are misiunea să vă asigure *protecţia.*

Jou-Yi îşi scoase în sfârşit ochelarii, arătându-şi ochii negri şi migdalaţi, în care nu se putea citi nimic.

— Protecţia mea? De ce?

— Vă va explica colonelul, zise Malko evaziv.

Nimeni nu mai spuse nimic până ajunseră în camera colonelului. Acesta ardea de nerăbdare să rămână singur cu logodnica sa. Cuplul intră în apartament. Malko schimbă o privire cu Heather Brown care înainta zâmbind.

— Domnişoară, aş putea să vă inspectez bagajele?

— Să-mi inspectaţi bagajele? Bine, dar de ce?

— Fiindcă cineva ar fi putut să strecoare ceva înăuntru fără să băgaţi de seamă, o lămuri Heather nesimţindu-se în largul ei.

Jou-Yi îl întrebă pe colonel din priviri şi îi spuse câteva cuvinte în chineză. Intre timp, Heather Brown îi deschidea valiza. Colonelul era atât de nerăbdător să rămână singur cu logodnica, încât ar fi acceptat orice. Inspecţia dură doar câteva minute. În timp ce răscolea, Heather trecu şi la poşetă, neştiind ce căuta de fapt. În fine, ea şi Malko se retrăseseră cuminţi.

— Vă las să vă odihniţi, spuse Malko. Ne întoarcem mai pe seară.

Când ajunseră pe culoar, Heather îi spuse:

— Se pare că nu are nici o armă.

Milton şi Chris erau deja la post pe coridor, aşezaţi pe bancheta de lângă fereastră, supraveghind cine intra şi cine ieşea din apartament. Malko îl făcuse pe colonel să promită că vor pleca cel mai târziu poimâine, cu o cursă particulară aranjată de CIA. Era un zbor lung cu destinaţia Washington. Malko se întoarse către uşa închisă. Pe colonel îl aşteptau clipe grele, fiind nevoit să-i explice logodnicei că era un trădător prigonit de agenţii secreţi din ţara sa şi că ea nu va mai vedea Taiwanul aşa curând.

*

* *

Nici nu se închisese bine uşa, că Chang o şi lipi pe Jou-Yi de perete, pipăind-o cu frenezie, de parcă ar fi vrut să se convingă că era întreagă… Tânăra încercă uşurel să-l dea la o parte zâmbind.

— Aşteaptă, sunt puţin obosită!

Chang însă nu mai avea răbdare. De când plecase din Taiwan, numărase încontinuu orele. Uitând de sticla de Taittinger Comtes de Champagne roz din 1995, special comandată pentru revederea lor, îi ridică rochia cu gesturi precise, apucă slipul şi începu să-l coboare de-a lungul coapselor. Înfipse numaidecât degetele în blăniţa netedă. Văzându-l atât de tulburat de dorinţă, Jou-Yi nu se mai opuse. Cu spatele lipit de perete, ea se lăsă în voia lui, participând din când în când.

— Vreau să te regulez! suflă Chang. De când am plecat, nu mă gândesc decât la asta.

Uitase de cuvintele pline de poezie… Se desfăcu furios la pantaloni, dând la iveală un sex lung, ţeapăn şi congestionat. Jou-Yi se uită la el şi zise cu voce schimbată:

— Pare destul de tare bambusul tău…

— Atinge-l! Ia-l! Vezi cât te doresc, îi suflă el gata să explodeze.

Jou-Yi îl ascultă. Când degetele lungi strânseră lujerul fremătând, colonelul gemu de plăcere. Cum ea începu să-l masturbeze cu blândeţe, chinezul protestă:

— Încetişor, încetişor! Sunt prea excitat.

Cu pantalonii în vine, îşi strecurase genunchiul între picioarele fetei şi îşi freca sexul de pântecele gol, pipăindu-i sânii peste sutienul puţin căzut.

Jou-Yi începu să gâfâie, tulburată de degetele lui Chang care dansau îndrăcit în ea, afundându-le şi retrăgându-le cu toată viteza. Se desprinse brusc de ea.

— Te rog, ia-l în gură.

Ascultătoare, Jou-Yi se lăsă în genunchi pe mochetă şi înghiţi numaidecât sexul rigid. Colonelul Chang urlă de fericire. O prinse de părul negru ca să-i dirijeze mai bine mişcările capului. Însă foarte repede, plăcerea deveni insuportabilă. El o forţă să se ridice, cu privirea de nebun. Împiedicându-se în pantaloni, nu putea ajunge departe. În loc s-o ducă în dormitor, el o împinse spre comodă, o sprijini cu spatele, îi îndoi puţin picioarele şi o pătrunse până la rădăcină. Jou-Yi gemu de plăcere în faţa acestei furtuni sexuale. Împingând ca un apucat, Chang o urcă pe comodă.

Apoi o apucă de coapse şi se dezlănţui cu o violenţă uimitoare. Jou-Yi începu să ţipe.

— Oh, ce bine el Cât de bine mă regulezi! Vreau să te iubesc până la moarte!

Chang se dezlănţui şi mai mult, cu mişcări largi de bazin, dar era atât de excitat, că nu reuşi să se abţină mult timp. Când se goli în pântecele ei cu un urlet sălbatic, Jou-Yi ţipă şi ea, inundată de sămânţă. Rămaseră înlănţuiţi astfel, iar ea îi murmură la ureche:

— Am senzaţia că te simt peste tot. Sunt atât de sensibilă… Mă înnebuneşti. Vino, vreau să te mai simt.

Chang se retrase cu părere de rău încă excitat, apoi o urmă pe Jou-Yi în dormitor. Ea se dezbrăcă într-o clipă, căci îi plăcea să facă dragoste goală. Imediat ce se întinse pe pat, Chang se afundă în ea, dar foarte încet de data asta. Jou-Yi era şi ea atât de excitată, încât începu să geamă numaidecât.

— Oh, sufleţel, cât de mare şi de gros eşti! Te simt peste tot. O să ajung la orgasm, iubiţel!

Controlându-şi respiraţia, Chang se mişca uşurel, stârnit de primul lor contact, fericit că şi-a regăsit „găoacea”. Jou-Yi îşi ondula bazinul sub el, aţâţându-i pieptul, ca o putoare mică ce era. Taiwanezul simţi cum îi revine vigoarea şi sexul se întăreşte.

— Vreau pe la spate! îi suflă el la ureche.

Jou-Yi se întoarse ascultătoare, îngenunche şi îşi apucă fesele cu ambele mâini ca să-i uşureze munca. Chang se afundă cu blândeţe în ea, privind cum lujerul dispare înăuntru. Era o senzaţie delicioasă. Când ajunse până la rădăcină, el îi strânse părul şi îi dădu capul pe spate. Însă pe Jou-Yi nu păru s-o doară. Ţinând-o numai de păr, Chang începu s-o pistoneze, afundându-se adânc în crupa pe care i-o oferise. Tânăra se arcuia ca o iapă, fiind excitată de această posedare sălbatică. Când amantul ei explodă din nou cu un mârâit, ea se lăsă pe burtă, antrenându-l şi pe el.

Îşi traseră uşurel sufletul şi se rostogoliră amândoi pe o parte. Jou-Yi îi luă sexul în mână, zâmbind.

— Dragonul a obosit! observă ea cu tandreţe.

Colonelul Chang surâse, dar nu-i răspunse, rămânând cu

privirea pironită în tavan.

— Pari îngrijorat! observă Jou-Yi puţin mai târziu. Am crezut că te bucuri că mă vezi. Nici măcar nu mi-ai dat şampanie!

Colonelul Chang se ridică grăbit şi se duse să deschidă sticla de Taittinger. Umplu două cupe şi îi aduse una lui Jou-Yi. Ciocniră.

— Sunt nebun de fericire, numai că…

— Numai că?

Cuvintele nu îi ieşeau din gură, mai ales sub privirea acuzatoare a tinerei femei. În sfârşit, el se hotărî.

— Trebuie să-ţi spun un lucru foarte grav, zise el în cele din urmă. Trebuie să fii de partea mea.

Jou-Yi îi strânse cu blândeţe sexul între degete.

— Ştiu, făcu ea, mi-au spus totul. Chang crezu că îl înjunghie în inimă.

— Cine ţi-a spus?

— Oamenii din guvern, îi explică Jou-Yi. Au venit la mine la câteva zile după ce ai plecat. Erau extrem de furioşi. Mi-au povestit ce ai făcut. Că mai ai timp să te reabilitezi şi că te vor ierta datorită calităţilor tale. Dacă îţi menţii poziţia, îi dai o mare lovitură ţării tale…

Colonelul Chang o asculta copleşit. Nu se putea agăţa decât de o singură idee: în ciuda tuturor faptelor, Jou-Yi venise la el. Abia îndrăzni să o întrebe:

— Tu înţelegi ce am făcut?

Ea zâmbi.

— Astea nu sunt treburi de femeie.

Grăbit să o convingă, cuvintele se învălmăşeau în gura lui şi începu o lungă explicaţie mai degrabă confuză, însă Jou-Yi nu-l întrerupse.

Spunându-i esenţialul şi calmat de tăcerea ei, colonelul îndrăzni să-i pună întrebarea crucială:

— Fiindcă tot ai aflat, eşti de acord să vii cu mine?

— Unde?

— În Statele Unite.

Jou-Yi rămase mult timp tăcută, apoi se uită în ochii lui.

— Nu ai înţeles, începu ea cu voce blândă, nu am venit ca să fug cu tine. De când ai plecat, am trăit clipe foarte

grele. Am fost convocată la Securitate. La început m-au acuzat de complicitate. Dacă nu ar fi intervenit familia mea, acum aş fi în arest. Au ameninţat-o şi pe mama.

— Dumnezeule! Îţi cer să mă ierţi! murmură colonelul Chang dărâmat. Atunci! De ce ai mai venit?

Jou-Yi se ridică şi se duse să-şi ia o ţigară din geantă.

— Din două motive, spuse ea. Mai întâi, pentru că îmi lipseai. Şi-apoi, mi-au încredinţat o misiune: să te conving să te întorci în Taiwan. Mi-au spus să-ţi transmit că, în cazul în care te întorci, te vor ierta.

Colonelul Chang clătină din cap fără convingere.

— Nu cred. Şi dacă refuz?

— Voi fi obligată să te reţin în Taipei.

Avu impresia că îi înfige lama unui pumnal în inimă. Jou-Yi se uita în pământ.

— Nu mă mai iubeşti! spuse el cu durere în suflet.

Ea se uită la el cu ochii în lacrimi.

— Ba da, dar mai este şi maică-mea.

— Nu vor îndrăzni să-i facă ceva, obiectă colonelul Chang.

— Este adevărat, dar dacă nu mă întorc, nu o voi mai vedea niciodată. Mi-au spus că nu o vor lăsa să plece din ţară. Iar părerea medicilor este că nu mai are mult de trăit. Poate doi sau trei ani.

Înmărmurit, colonelul îşi turnă puţină şampanie ca un automat. Capcana se închidea în mod diabolic. Ori îşi lua viaţa, ori o pierdea pe Jou-Yi.

— Te-au minţit, spuse el. Dacă mă întorc în Taiwan, voi fi arestat, judecat şi condamnat. În cel mai fericit caz, voi sta mulţi ani la închisoare fără ca prietenii mei să poată face nimic.

Jou-Yi îşi scutură părul lung şi negru, oftând cu durere:

— Ce se va întâmpla cu noi?

Toată bucuria revederii se spulberase în vânt… Colonelul se simţi din nou prins în plasă. Măcar de n-ar fi crezut ce îi spusese agentul lui! Acesta îl ameţise că el va schimba cursul istoriei. Risca să o piardă pentru totdeauna pe Jou-Yi care stătea goală alături de el. O strânse tare de tot în braţe.

— Trebuie să găsim o soluţie, spuse el pe un ton rugător. Nu pot să trăiesc fără tine! Dar nici nu vreau să mor. Nu vor îndrăzni să o împiedice pe mama ta să plece din ţară. Vom găsi noi o rezolvare. Ne vor ajuta prietenii mei americani.

Jou-Yi zâmbi cu tristeţe, dar nu spuse nimic.

*

* *

Sala de mese de la *Shangri-La,* cel mai şic hotel din Kuala Lumpur, era veselă ca un cavou. Câteva perechi mâncau în atmosfera catifelată, servite de chelnerii malaiezieni zâmbitori. Malko nu-i slăbea din ochi pe colonelul Chang şi pe logodnica lui care păreau cufundaţi într-o discuţie aprinsă. El stătea cu Heather la masă. Chris şi Milton asigurau paza afară. Ambianţa era mai degrabă mohorâtă.

— Credeţi în povestea asta? întrebă Heather Brown.

Înainte de cină, Malko avusese o discuţie lungă cu colonelul Chang în barul de la *Hilton.* Taiwanezul îi dezvăluise „misiunea” pe care o avea Jou-Yi, dar fără să amintească de şantajul care o apăsa. Pomenise doar de un mic răgaz ca să o convingă să-l urmeze în SUA. Ce s-ar întâmpla dacă Chang s-ar hotărî să se întoarcă în Taiwan? Nu-l puteau împiedica. Mai cu seamă aici, în Malaysia, unde SUA nu aveau nici un drept. Nu le rămânea decât să-l ia cu forţa.

— Chiar nu ştiu, recunoscu Malko. După ce au dat greş cu alte mijloace, Serviciile taiwaneze au încercat probabil să-i atingă coarda sensibilă. Datorită sistemului de ascultare, au reuşit să afle slăbiciunea colonelului Chang pentru această femeie.

— Dacă nu reuşeşte să-l convingă? Vor încerca altă variantă?

— Se prea poate, mărturisi el.

Se întrerupse, căci şeful de sală se apropie de masa lor.

— *Mister* Linge?

— Da.

— Sunteţi chemat la telefon.

Mirat, Malko se ridică. Numai Timothy Applegate ştia unde este. Luă receptorul aşezat pe o măsuţă joasă.

— Cu cine vorbesc?

— M-aţi uitat aşa de repede? întrebă Mira Mafira cu voce zeflemitoare.

— Dar, cum aţi…

— L-am telefonat domnului Applegate. El mi-a spus unde vă găsesc. As dori mult să vă văd.

— Când?

— Cu cât mai repede, cu-atât mai bine. Noi cinăm la *El Nino.* Veniţi la cafea.

Malko închise. Dacă Mira voia să-l vadă de urgenţă, cu siguranţă nu avea veşti bune.

Capitolul XVIII.

Cocotieri firavi şi înalţi înconjurau ghirlandele de neon verde de pe aleea întunecată dintre două rânduri de zgârie-nori, ca o insuliţă din trecut, chiar în inima oraşului modern. În spatele hotelului *Ming Court... Malk*o căută mult până să găsească El N*ino. Aşez*at vizavi de o parcare în aer liber, acest restaurant-discotecă malaiezian găzduia chinezoaice tinere pe post de târfe care se străduiau să îmbine tangoul cu ritmurile afro-cubenze. Mira Mafira spusese că aici o surprinsese pe Shalima, *strânger-ul* de la CIA, în compania unui agent din Goangbu din Beijing…

Malko urcă scara ce ducea pe terasa care înconjura ringul de dans propriu-zis, în care dansatorii evoluau într-o atmosferă deocheată. Muzica latino părea depăşită în această ambianţă asiatică.

Pe terasa care se afla deasupra străzii, erau aliniate vreo zece mese din lemn. Îndată ce Malko îşi făcu apariţia, cineva îi făcu cu mâna de la masa cea mai îndepărtată. Era Mira Mafira. Ea se ridică şi îl întâmpină pe Malko, legănându-şi şoldurile şi ţuguindu-şi buzele.

— Cât mă bucur că vă revăd! murmură ea lipindu-se de el atât cât îi permitea decenţa.

— E reciproc! o asigură Malko.

— Veniţi, spuse ea şi îl luă de mână. Sunt cu soţul meu şi cu un prieten olandez.

Soţul Mirei îl primi pe Malko tot la fel de călduros. Pentru un milion de dolari, era cel mai neînsemnat lucru. Olandezul, care semăna cu o scrumbie sud-americană, îşi arătă dinţii stricaţi într-un surâs ce se voia amabil. În frapieră trona o sticlă de Taittinger, iar Mira îl servi pe Malko. Discutară un timp despre islamism şi despre metroul aerian care nu funcţiona. Mira explică:

— Două dintre tronsoane trebuiau să se întâlnească la mijlocul bulevardului Jalan Bitok. Din păcate, inginerii nu au reuşit să construiască decât unul subteran, iar altul aerian. Acum sunt faţă în faţă şi au apărut deja probleme…

— Oraşul s-a schimbat mult, observă Malko.

Soţul Mirei se băgă şi el în vorbă:

— Malaiezienii vor să şteargă orice urmă a colonialismului şi a prezenţei chinezilor. Voiau chiar să radă şi Chinatown de pe faţa pământului! Au mai rămas doar câteva străduţe şi casele rare de pe Kelly Hill care amintesc de vechiul stil colonial. Ceea ce construiesc acum este josnic. Majoritatea clădirilor sunt goale. Aţi văzut turnurile din Petronas…

— Da, zise Malko, ai zice că este un oraş chinezesc.

Egipteanul zâmbi.

— Malaiezienii sunt foarte blânzi, respectă animalele şi insectele. Însă, o dată la zece ani, se delectează cu un mic masacru printre chinezi. Este o cruzime… Acest lucru modifică echilibrul dintre chinezi şi malaiezieni. Aceştia din urmă visează să ajungă să reprezinte un procent de sută la sută din populaţie.

În restaurantul-discotecă, tangoul fusese înlocuit de ritmurile languroase afro-cubenze. Deodată, Mira sări în picioare şi îl apucă pe Malko de mână.

— Veniţi, am un chef nebun să dansez!

Ringul era slab luminat, în afară de podiumul pe care se agita o mică orchestră de chinezoaice. Mira se lipi de Malko chiar de la primele măsuri.

— Ai fi putut să-ţi iei la revedere, la Langkawi! îi reproşa ea tutuindu-l.

— Nu voiam să-mi anunţ plecarea, zise el.

— Nici mie măcar? Totuşi, ţi-am făcut un serviciu…

— Plătit, îi aminti el.

„Mira Ticăloasa” izbucni în râs.

— Aşa este. Uite ce mi-am cumpărat cu o parte din banii tăi..

Îi flutură prin faţa ochilor mâna ornată cu un smarald enorm şi adăugă imediat:

— Restul de bani l-am plasat la Bursa din Singapore şi am comandat prin Internet mobilier pentru salon Ruhiman de la decoratorul parizian Claude Dalie, pentru apartamentul meu din Londra.

— De ce ai vrut să mă vezi atât de urgent? o întrebă

Malko care nu venise ca să schimbe vorbe de duh.

— I-am văzut din nou aici pe oamenii din Taiwan, îi şopti ea la ureche. Mai ales pe unul foarte bine plasat care ştie că am „colaborat” cu ei, de aceea am putut să-i pun unele întrebări. După tot ceea ce s-a întâmplat la Langkawi, mi-am spus că stau ca pe jar.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă cu naivitate Malko.

Mira se lipi şi mai strâns de el.

— Nu-ţi bate joc de mine. Ştiu că ai plecat cu colonelul Chang după ce ai lichidat-o pe mama Shu.

— Eu n-am făcut nimic, se apără Malko, ruşii au făcut-o.

Mira Mafira izbucni în râs.

— Dar tu i-ai ajutat puţin! Pentru că doamna Shu era clienta lor. M-a mirat faptul că i-a plătit ca s-o ucidă. Ce mai încolo şi-ncoace, aţi jucat tare… Cei doi ruşi reţinuţi au fost eliberaţi de poliţie şi au plecat împreună cu delegaţia lor. Asigurările vor plăti daunele pentru bungaloul incendiat. Au trimis cenuşa doamnei Shu în Taiwan. Cineva de aici s-a dus după ea.

— Ca să-mi spui toate astea m-ai…

— Nu, îi luă ea vorba din gură. Prietenul meu taiwanez mi-a mulţumit pentru colaborare.

— Că veni vorba, zise brusc Malko, te-au plătit şi ei pentru şarpe şi pentru maşina de tuns iarba?

— Abia i-am scos de la ei! Se jură Mira. Dar nu ştiu că am colaborat şi cu tine. Deci…

— Atunci, ce se întâmplă?

Mira Mafira se opri din dansat.

— Atunci, este ciudat că sunt aşa de liniştiţi după ce s-au chinuit atât. Pentru că eu m-am purtat ca o jigodie… Pentru tine, iubitule.

— Ce vrei să spui?

— L-am întrebat pe soţul meu dacă mai are nevoie de mine, iar el mi-a răspuns că situaţia este sub control…

— A vrut să salveze aparenţele?

Mira scutură din cap.

— S-ar putea să mă înşel, dar nu cred. Nu cu mine.

— La ce concluzie ai ajuns?

— Au pregătit o lovitură. Dar nu ştiu care.

Malko rămase tăcut, asurzit de muzica chinezoaicelor de pe scenă. Ceea ce îi spusese Mira acum îi confirma teama lui secretă. Taiwanezii nu se puteau baza numai pe puterea de convingere a lui Jou-Yi ca să-l determine pe colonel să se întoarcă la Taipei. Ce aveau de gând? Protecţia strânsă a colonelului excludea o grămadă de lucruri. El nu credea într-un atentat de proporţii, tip bombă sau maşină-capcană. Într-un mediu atât de ostil ca Malaysia, era imposibil. Putea să-şi stoarcă mintea că nu vedea nici o soluţie.

— Ai vreo idee? o întrebă el.

— Nu, recunoscu palestiniana. Am vrut doar să te previn. Sunt chinezi. Şi sunt vicleni şi hotărâţi. Dacă Chang trece de partea cealaltă, pentru ei asta înseamnă o catastrofă politică. Eva Shu a fost o persoană foarte importantă. Ca să o trimită în focul luptei, înseamnă că au avut un motiv extrem de serios... Dacă poţi, scoate-l cât mai repede din ţară pe colonel.

Orchestra făcu o pauză, iar ei se întoarseră la masă. Malko îşi luă repede la revedere şi plecă imediat. Holul deja *Hilton* era pustiu, iar barul la fel, în afară de o târfă solitară. Îi găsi pe Chris şi pe Milton pe palierul de la etajul al paisprezecelea, mestecând trişti câte un hamburger.

— Nu s-a întâmplat nimic, anunţă Chris. S-au întors ţinându-se de mână.

— Unde este Heather?

— Se odihneşte. Îl înlocuieşte pe Milton peste două ore. Vom fi aici toată noaptea.

— Curaj! îi ură Malko.

Când se întoarse în cameră, îşi turnă o votcă şi se gândi la avertismentul Mirei. Ceva îi spunea că avea dreptate. Fiecare oră ce îl despărţea de adevărata plecare a colonelului avea să fie un calvar. Chiar de la început, această plecare îi păruse un miraj. Cu cât se apropia mai mult, cu atât i se părea că se îndepărtează... Telefonul îl făcu să tresară. Era Timothy Applegate.

— Sunt jos, la bar, zise şeful centralei. Mi-ar face plăcere să discutăm.

Malko coborî din nou şi îl găsi pe american singur la bar. Împinse spre Malko o cutie destul de mare.

— Aveţi aici patru telefoane mobile, începu el. Au acoperire de aici până la Kuala. Astfel, putem să comunicăm mai uşor. Numerele sunt în memorie.

— Mulţumesc, zise Malko. V-aţi deranjat doar pentru atât? L-aţi fi putut trimite pe George Li.

— În seara asta, am vorbit cu Langley. Tot nu înţeleg ce se întâmplă. „Case officer” care se ocupă de colonelul Chang a făcut un raport extrem de favorabil despre el, felicitându-l pentru supunerea lui.

Lui Malko îi veni să-l strângă de gât.

— A pomenit de Jou-Yi în raport?

— Nu cred, zise laconic Timothy Applegate.

— Ce scăpare! observă Malko. *Adevăratul* motor este chiar ea, căci trebuie să-l convingă să se întoarcă, chiar dacă este dispus să aducă servicii Statelor Unite. Ne aflăm aici fiindcă acest aspect a fost neglijat.

— Cum a decurs revederea?

— Cu dragoste. Dar există un lup. Mi-a cerut un răgaz de patruzeci şi opt de ore ca s-o convingă să vină cu el.

— Şi dacă refuză?

Malko făcu un gest de neputinţă.

— Va trebui să facem faţă unei situaţii delicate, spuse el cu gravitate.

*

* *

Colonelul Chang şi Jou-Yi coborâră din ascensor ţinându-se de mână, cu Chris şi Milton în spatele lor. Aşteptându-i în hol, Malko observă că taiwanezul era încordat şi veni în întâmpinarea lor.

— Aţi dormit bine?

— Foarte bine, răspunse taiwanezul. Am fost să ne plimbăm puţin. Jou-Yi a vrut să viziteze cartierul chinezesc.

Nu pomeniră nimic de fondul problemei. Malko făcu pe galantonul.

— Nici o problemă, Chevroletul este la dispoziţia dumneavoastră. Suntem nevoiţi să luăm anumite măsuri de prevedere. Pe curând.

Privi perechea urcându-se în Chevrolet împreună cu Chris şi Milton şi apoi coborând rampa. Heather Brown se apropie

de Malko gânditoare.

— Avem o problemă! Aţi văzut, pare foarte tensionat.

— Şi dumneavoastră aţi fi la fel dacă aţi fi în locul lui, observă Malko. Oricum, nu are de ales. Ori se sinucide întorcându-se în Taiwan, ori vine cu noi. Nu o să stea o veşnicie în Kuala Lumpur.

Deşi putea să ia legătura cu „gorilele” prin cele două telefoane mobile, Malko nu se simţea în apele lui. O lăsă pe Heather să supravegheze holul, iar el urcă în cameră ca să reflecteze. Mobilul sună după o oră.

— Suntem în Chinatown, îl anunţă Chris Jones. Dar s-a ivit o problemă. Se despart!

— Cum adică se despart?

— El este obosit şi vrea să se întoarcă la hotel cu maşina, iar ea are chef să se mai plimbe puţin. Ne-a spus că nu vrea să o însoţim. Ce facem? Dumnezeule! exclamă el cu vocea schimbată.

— Ce se întâmplă? întrebă Malko alarmat.

— A fugit în timp ce vorbeam cu dumneavoastră. Acum n-o mai văd. Este aglomeraţie mare.

— Unde sunteţi?

— Aşteptaţi!

După câteva clipe, Chris Jones zise:

— Locul se numeşte Jalan Tuanku-Abdul-Ramah. Are sens unic şi e în sud. Chinezoaica a plecat spre nord.

Malko se năpusti la harta oraşului. Strada indicată se întindea pe mai mulţi kilometri.

— Spuneţi-mi mai exact, îi ceru el.

— Suntem în faţa cinematografului Coloseum, adăugă Chris Jones. Gata, colonelul a devenit isteric. Ce fac, aştept aici sau plec cu Milt?

— Rămâneţi cu Milton şi păziţi-l pe colonel!

Malko se repezi la ascensor, apoi sări într-un taxi şi dădu adresa cinematografului. Se întâmplă o minune: după douăzeci de minute, şoferul îl lăsă pe o stradă aglomerată, în faţa a două clădiri vechi despărţite de o străduţă îngustă. Cinematograful Coloseum şi un bar-restaurant cu acelaşi nume. De cum pusese piciorul pe trotuar, îşi dădu seama că făcuse o prostie: Jou-Yi trebuie să fie departe acum. Cum să

o găsească în furnicarul ăsta?

Aici erau puţini malaiezieni, în schimb, era plin de chinezi şi de indieni… Taxiurile şi maşinile vechi se târau pe Jalan-Tuanku-Abdul-Raman; o arteră dreaptă şi îngustă, mărginită cu nenumărate magazine şi cu trotuare protejate de soare de arcade imense pe care stăteau o grămadă de vânzători ambulanţi. Casele vechi cu un singur etaj, odinioară albe, erau înnegrite de umezeală şi abia mai stăteau în picioare. La parter erau numai dughene. Aceasta era Asia, cu furnicarul de oameni, cu miresmele şi cu tumultul ei. Trotuarul era plin de saci cu mirodenii şi cu negustori de toate felurile. Părea că nimic nu se schimbase de un secol încoace. Amintindu-şi de indicaţiile lui Chris Jones, Malko o luă spre nord, strecurându-se prin mulţimea compactă. Oare ce făcea Jou-Yi în acest cartier popular?

Mai bine căuta acul în carul cu fân. Crezu la început că găseşte o explicaţie, când zări micile magazine de bijuterii aliniate unele lângă altele, toate arătând la fel şi oferind modeste minunăţii. Poate că Jou-Yi venise la cumpărături… Malko începu să urce străduţa inspectând pe rând magazinele de bijuterii. În primul, o indiancă sculpturală, înfăşurată într-un sari portocaliu, cu bulina roşie în frunte, încerca nişte brăţări sub privirea lacomă a unui vânzător tânăr care îi ajungea până la mijloc…

Continuă tot aşa, pe o distanţă de aproape trei sute de metri. Se pregătea să se întoarcă, când în faţa lui apăru o siluetă care se deosebea de mulţimea de pe trotuar. Nu o vedea decât din spate, însă părul lung şi negru îi ajungea până la mijloc. Malko grăbi pasul şi traversă în diagonală pe trotuarul de vizavi. Protejat de arcade, el ajunse în dreptul necunoscutei. Era chiar Jou-Yi.

Cerul făcuse o minune. Se plimba, oprindu-se aproape în faţa tuturor vitrinelor. Când ajunse în fine în faţa magazinelor, ea se întoarse şi o luă în sens invers. De pe trotuarul de vizavi, Malko o urmări liniştit cu privirea. Pur şi simplu avea chef de cumpărături. Ajunse în dreptul unui supermarket, aşteptă la stop, apoi traversă pe trotuarul unde se afla Malko! Acesta încetini paşii şi văzu că o luă pe străduţa îngustă ce despărţea cinematograful Coloseum de

restaurant. El grăbi paşii şi ajunse pe străduţă. Dar pulsul i se acceleră brusc: Jou-Yi dispăruse.

Capitolul XIX.

Stupefiat, Malko traversă pasajul în fugă şi ajunse pe o stradă paralelă cu bulevardul Tuanku-Abdul-Raman. Dar nu era nimeni nicăieri, nici în piaţa din faţă. Cu toate astea. Jou-Yi nu avusese timp să parcurgă mai mult de câţiva metri. Când se întoarse, el observă pe faţada clădirii cenuşii o uşă cu geam care dădea pe una dintre străduţe. Dar îi era cu neputinţă să vadă ceva prin sticla murdară. Reveni la intrarea principală şi o examina. Dacă ar fi intrat, Jou-Yi l-ar fi observat numaidecât, fiindcă era înalt. La câţiva metri mai departe, era uşa restaurantului. Rugându-se să fie despărţită de bar, Malko o deschise. Salonul foarte lung era. Pustiu. Mesele pătrate erau acoperite cu feţe de masă albe. Într-adevăr, era separată de bar printr-un zid cu o uşă joasă.

Malko înainta cu băgare de seamă, aruncând o privire în bar. Un chinez bătrân ştergea de zor paharele în spatele tejghelei. Sala avea lambriuri închise la culoare şi fotolii din piele cam roasă. Era goală, cu excepţia a două persoane pe care Malko le vedea din profil: Jou-Yi, aşezată sub un poster din anii ’50 reprezentând o blondă care cânta la saxofon, iar în faţa ei. Un chinez între două vârste, îmbrăcat în costum şi cravată, în ciuda căldurii înăbuşitoare. Malko se dădu repede înapoi şi ieşi mulţumit că găsise ce căuta. Jou-Yi nu venise numai ia cumpărături. Era clar că avea întâlnire cu acest bărbat. Dar ţinea să fie discretă. Altminteri, ar fi intrat pe uşa dinspre Tuanku-Abdul-Raman. Dacă alesese uşa laterală, însemna că nu dorea să fie văzută. Dar cine era chinezul?

Malko traversă din nou bulevardul şi se opri la pândă sub arcadele din faţa cinematografului Coloseum, la ieşirea din supermarketul aglomerat. De acolo, putea să supravegheze cele două intrări ale restaurantului. Se scurse aproape o jumătate de oră, apoi apăru Jou-Yi pe uşa care dădea spre străduţă şi se îndreptă către staţia de taxiuri din piaţa din spatele clădirii. După câteva clipe, apăru şi chinezul, dar pe uşa care dădea în bulevard. El plecă pe jos, trecând pe

lângă Malko care putu să-l observe mai bine. Era foarte înalt, avea buze groase, păr grizonat şi rar, ochelari cu rame aurii şi şchiopăta. Se opri într-o staţie şi se urcă imediat într-un autobuz roşu. Malko căută un taxi. Toate care treceau pe lângă el erau pline. Când în fine găsi unul gol, autobuzul nu se mai vedea de mult. Nu-i rămânea decât să se întoarcă la *Hilton.* Heather Brown era în hol.

— Aţi văzut-o pe Jou-Yi? o întrebă Malko.

— Da, s-a întors acum zece minute.

Oare ce însemna această întâlnire misterioasă? Se uită la ceas: era douăsprezece şi jumătate. Îl aştepta încă o zi lungă şi tensionată.

*

* *

— Ce-ai făcut? o întrebă cu tristeţe colonelul Chang îndată ce Jou-Yi intră în cameră.

Tânăra se aşeză pe pat, aprinse o ţigară şi îi zâmbi puţin forţat..

— I-am spus.

— Că nu te întorci la Taipei?

— Da.

Se năpusti asupra ei şi o strânse în braţe cu toată puterea, murmurând şoapte de amor. Apoi se uită în ochii ei. Erau plini de lacrimi.

— Sper că nu mă faci să-mi părăsesc mama pentru totdeauna! şopti ea.

— Îţi jur că nu! zise repede colonelul. Prietenii mei vor face presiuni ca să o lase să vină şi ea. Nu vor putea rezista. E chestie de câteva săptămâni.

— Dumnezeu să te-audă! Murmură Jou-Yi. Nu mă are decât pe mine.

Colonelul Chang sări în picioare.

— Mă duc să-i anunţ imediat că plecăm cât mai repede posibil.

*

* *

Colonelul Chang se duse direct la Malko, care discuta în hol cu Heather Brown.

— Am veşti bune! îi anunţă el. Jou-Yi s-a hotărât să

meargă cu mine în Statele Unite. Vom pleca îndată ce se va aranja cu viza.

Lui Malko nu-i venea să-şi creadă urechilor. Ce minune!… Jou-Yi plecă cu sfială privirea, mai sexy ca niciodată. Malko îl înţelegea pe colonelul Chang. Luă telefonul mobil şi îl sună imediat pe şeful centralei ca să-i dea vestea cea bună. Timothy Applegate urlă de bucurie:

— Veniţi la mine la prânz! Ne ocupăm imediat de viză. Malko transmise celor doi invitaţia. Fără să se sfătuiască, taiwanezii acceptară numaidecât. După cinci minute, se îndreptau spre reşedinţa şefului centralei. Pe drum, colonelul Chang îi luă lui Malko şi ultima piatră de pe inimă:

— Jou-Yi s-a hotărât astă-noapte, dar nu a vrut să spună înainte să-i anunţe pe oamenii din Taiwan. Asta, din respect, fiindcă tatăl ei este unul dintre fondatorii regimului. A făcut-o adineauri. De aceea, a vrut să rămână singură.

— Cum au reacţionat? întrebă Malko neputându-se abţine.

— Le pare nespus de rău, zise Jou-Yi cu glasul ei modulat. Speră ca atitudinea colonelului Chang să nu dăuneze prea tare intereselor ţării noastre.

— Au renunţat să-l omoare? întrebă Malko brusc.

O umbră trecu fulgerător pe chipul tinerei.

— Cred că a fost o neînţelegere la mijloc, explică ea. Ei cred că Chang i-a trădat în folosul Beijingului. Ceea ce este mult mai grav. Acum că s-au lămurit, situaţia s-a schimbat.

Malko se linişti şi nu mai insistă. Ajunseseră în faţa porţii cu grilaj a reşedinţei. Santinela o deschise. Timothy Applegate îi întâmpină şi strânse îndelung mâna colonelului, înclinându-se şi sărutându-i-o pe a chinezoaicei care păru mirată. Tradiţia asiatică nu cunoştea acest obicei.

Apăru şi soţia americanului. Fuseseră puse şi farfuriile de aperitiv. Masa era aşezată în faţa unei mici grădini zoologice. Majordomul cu mănuşi albe aduse o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blanes din 1994, iar şeful centralei ridică paharul:

— Pentru finalul fericit al aventurii dumneavoastră, colonele! De acum înainte, nu se mai poate întâmpla nimic!

Ciocniră paharele. Parcă ar fi venit la prima comuniune.

Timothy Applegate radia de fericire. În sfârşit putea să iasă liniştit la pensie, cu o operaţiune reuşită. Când se aşezară la masă, Malko observă o minunată raţă glazurată şi o ceată de servitori. Masa se desfăşură într-o veselie generală. Chang nu o slăbea din ochi pe Jou-Yi şi se simţea că nu avea decât un gând: să o ducă direct în pat. La sfârşit, americanul o întrebă pe taiwaneză:

— Vreţi să-mi daţi paşaportul? Vi-l înapoiez diseară cu viza pe termen nelimitat.

Când reveniră în fotoliile din piele albă, gazda le descrise fauna din parc, în timp ce gustau coniacul Otard XO care spori şi mai mult euforia colonelului Chang. Chinezii erau înnebuniţi după coniacul franţuzesc. Pe la trei şi jumătate, se ridicară să plece. Malko îşi spuse că va primi medalia Congresului…

— Ne ducem să ne facem siesta! zise colonelul Chang cu vocea puţin denaturată.

Judecând după privirea umedă cu care o învăluia pe Jou-Yi, nu putea să fie vorba decât despre o siestă mai deocheată…

Malko îi conduse până la liftul hotelului *Hilton.* Mobilul sună. Peste trei minute.

— Sunteţi singur? îl întrebă Timothy Applegate.

— Da, ei tocmai au urcat.

— Ne întâlnim la ambasadă, trebuie să vorbim.

După vocea lui tensionată, Malko simţi că era ceva grav.

*

* *

— Lui Timothy Applegate îi dispăruse de tot veselia. Era nervos şi îşi aprinse o ţigară cu o brichetă Zippo cu însemnele CIA, apoi suflă fumul afară.

— Am primit nişte informaţii îngrijorătoare.

Malko simţi că pulsul o ia din loc.

— Adineauri?

— Da. Am primit un mesaj trimis de NSA. Au interceptat o telegramă codificată trimisă de Centrala taiwaneză din Kuala Lumpur Centralei din Taipei. Se pare că are legătură cu colonelul Chang. În mesaj, Kuala Lumpur anunţă că situaţia evoluează în mod favorabil.

— Favorabil?

— Mi-au jurat că traducerea este corectă. Ciudat, nu-i aşa?

— Foarte ciudat, recunoscu Malko. Peste câteva ore, Chang şi logodnica lui vor pleca din Kuala Lumpur cu un avion al Agenţiei…

— Aşa este prevăzut. Dar această interceptare mă nelinişteşte.

— Şi pe mine, zise Malko.

Îşi frământa creierii încercând să priceapă dincotro venea pericolul. Chang şi Jou-Yi păreau că s-au înţeles. Protecţia strânsă a „doicilor” era şi ea eficientă… Dar fireşte că exista un risc cât de mic.

— Când aţi prevăzut plecarea? întrebă el.

— Nu pot să obţin avionul până mâine seară. Vine de la Bangkok.

— Asta înseamnă douăzeci şi patru de ore, calculă Malko. Voi încerca să anticipez ceva.

Imediat ce ieşi din biroul americanului, o sună pe Mira Mafira pe mobil. Palestiniana răspunse imediat gâfâind.

— Eu sunt, zise Malko, trebuie să te văd.

Era curios că informaţia Mirei din ajun o confirma pe cea de la CIA.

— Tocmai îmi făceam exerciţiile, zise ea. Diseară, dacă vrei. Am un dineu, dar scap repede. La unsprezece, la „Lady’s Bar” din *Modesto’s,* vizavi de hotelul *Nikko.* Este o discotecă. Vom fi liniştiţi acolo.

*

* *

O muzică de infern zguduia pereţii discotecii *Modesto’s,* un soi de catedrală a rockului, construită pe mai multe niveluri. La parter, câteva perechi se agitau în lumina ameţitoare a stroboscopurilor de parcă toată podeaua ar fi fost pusă sub înaltă tensiune. Alţi dansatori ocupaseră mezaninurile.

Malko zări o pancartă ce indica „Lady’s Bar”. Era un spaţiu întunecat în care se înghesuiau oameni puţin mai în vârstă, aşezaţi în jurul măsuţelor din faţa barului. Malko o reperă imediat pe Mira. Îmbrăcată într-o rochie mai mult

decât provocatoare, ce abia îi acoperea fesele, cu mijlocul strâns cu o curea lată, stătea cocoţată pe un taburet. Era înconjurată de doi tipi.

Cu picioarele aşezate unul peste altul şi foarte bronzate, i se vedeau coapsele până la încheietură, cu pieptul greu strâns într-o rochie din mătase mov extrem de decoltată, cu ochii de cărbune şi gura roşie ca macul, era exact „Mira Ticăloasa”. De altfel, cei doi indivizi instalaţi pe taburetele de alături se uitau la ea ca ursul la borcanul cu miere.. Malko îi puse mâna pe şold, iar ea se întoarse. Pe buze îi înflori un zâmbet carnasier şi gurmand. Se roti cu taburetul şi alunecă cu un gest plin de graţie, expunând un frumos slip din dantelă neagră în faţa tipului din stânga. Malko nu se putu abţine să nu admire sfârcurile lungi ale sânilor grei reliefate de mătasea mov.

— *Habibi,* era şi timpul să apari! zise ea, tipii ăştia doi voiau să mă ducă sus… Dar prefer să merg cu tine.

Ea străbătu mulţimea până la o scară ce ajungea la mezanin. Atmosfera era demenţială. Două negrese absolut minunate se dezlănţuiau pe scena de lângă ring. Mirosea a haşiş, a transpiraţie şi a parfum ieftin. La primul nivel. Vacarmul era la fel de înspăimântător şi era foarte multă lume. Mira îl luă pe Malko de mână şi îl târî pe o altă scară, la al doilea mezanin care era pustiu. Mai multe canapele adânci şi joase erau aliniate lângă perete. Mira se trânti în prima întâlnită şi suspină:

— M-a scârbit dineul ăla şi am băut de-am stins! mărturisi ea pur şi simplu. Acum am chef să mă regulez.

Cel puţin era sinceră. Malko se aşeză lângă ea şi îşi dădu seama că nu puteau fi văzuţi de la mezaninul de jos. Se pregătea s-o întrebe ceva, când ea îi apăsă buzele cu gura ei roşie, în timp ce îşi strecura mâna direct la ţintă.

În vreme ce îl mângâia, se ondula în ritmul muzicii. Făcu ce făcu şi ajunse pe mochetă, înconjurând cu gura sexul lui Malko pe care tocmai îl eliberase. Lui îi vibrau timpanele, în timp ce Mira îşi vedea de treabă ca o adevărată vestală. Se întrerupse şi se ridică în picioare, aruncând o privire avidă membrului rigid. Bine că nu era nimeni primprejur.

— Acum o să mi-o tragi, *habibi!* urlă ea ca să acopere

muzica tehno.

Cu un gest demn de cavaleria de elită, ea îl încalecă pe Malko, îşi dădu jos slipul cu abilitate şi se înfipse în el cu toată greutatea corpului. Îşi lipi imediat gura de urechea lui şi spuse:

— Ca lumea! M-am înfipt bine! Lasă-mă pe mine, tu ţine-mă strâns de şolduri.

Cu pieptul ţeapăn, ochi în ochi cu Malko, începu să se frece de el dinainte înapoi, de să rămână fără partea cea mai sensibilă a sexului. După câteva minute de călărit îndrăcit, Malko văzu cum cască gura, cum se strâmbă şi cum scoate un ţipăt înăbuşit de muzică, apoi se prăbuşi peste el exact în momentul în care se golea în ea. Rămaseră înlănţuiţi câtva timp, apoi Mira alunecă într-o parte cu privirea plină de recunoştinţă.

— M-am gândit la asta în timpul dineului! De aceea am fost atât de excitată. Păreai îngrijorat la telefon, ce s-a întâmplat?

— Ştii cum arată tipii din Serviciile Secrete din Taipei care se află la Kuala Lumpur? îi ţipă el în ureche.

— Îl ştiu pe reprezentantul MJIS. Contraspionajul… Îl cheamă Kaoh-Siung. De ce mă întrebi?

— Cum arată?

— Este înalt, cu părul grizonat, cu ochelari şi merge şchiop.

Era chiar bărbatul cu care o văzuse pe Jou-Yi! Acest lucru nu făcea decât să-i confirme lui Malko ce ştia deja, fiindcă Jou-Yi amintise de această întâlnire. Totuşi, intuiţia lui Malko îl împingea să sape mai adânc pe această pistă. De fapt, singura de până acum.

— Unde are baza?

— Pe Jalan Imbi, în clădirea Amoda. Toţi taiwanezii se află acolo. El stă la etajul al zecelea, în zona turistică, împreună cu ataşatul de la Apărare. De ce?

— Ştii unde locuieşte?

Mira Mafira îi aruncă o privire amuzată.

— Da, dar să nu spui nimănui. Am fost o dată la el. Are un apartament pe Jalan Ceylan la numărul 16. Stă la ultimul etaj, cred. Voia să mă aibă, dar eu nu am vrut. Totuşi i-am

supt-o. Are o chestie minusculă, dar e dur. Aveam impresia că o făceam cu un băieţel.

Iată cum se fac relaţiile mondene.

— Ştii cumva ce maşină are?

— Un BMW. De ce?

— O să-ţi spun, îi promise Malko în timp ce se ridica de pe canapea. Mulţumesc pentru tot!

*

* *

Jalan Ceylan era o străduţă încântătoare, ce pleca din Changat-Bukit şi ducea la una dintre ultimele insuliţe de verdeaţă din Kuala Lumpur. Dădu peste o colină presărată cu case vechi din lemn, cam dărăpănate, înconjurate de zgârie-nori. Lăsând „doicile” să supravegheze cuplul taiwanez, Malko veni la opt dimineaţa să se posteze pe Jalan Bukit, o arteră îngustă care se înfunda chiar vizavi de clădirea albă în care stătea Kaoh-Siung.

La nouă fix, zări un BMW gri intrând pe poarta culisantă. La volan, era. Bărbatul cu care o văzuse pe Jou-Yi. Malko îl urmă, dar la distanţă. Chinezul o luă pe Jalan Raja-Chulan şi urcă după aceea spre nord. După o jumătate de oră, Malko văzu că opreşte pe bulevardul Jalan Chow-Kit, unde majoritatea inscripţiilor erau în chineză.

Bărbatul se îndreptă pe jos mai întâi către un cinematograf în faţa căruia stăteau mai mulţi chinezi tineri, destul de jegoşi. Discută ceva cu unul dintre ei, după aceea plecă înapoi. Malko se luă după el. Nefiind asiatic, se simţea prin locurile astea picat ca musca-n lapte. Se întoarseră pe Jalan Chow-Kit. Kaoh-Siung se afundă pe o străduţă mărginită cu zeci de telefoane publice cu fisă care ajungea pe altă alee paralelă cu Chow-Kit. De la distanţă, Malko îl văzu intrând într-o casă veche din lemn, cu scară exterioară. Trotuarele pline de gunoaie emanau un miros pestilenţial. La capătul străzii, un camion descărca legume care păreau gata stricate. Casele negre de murdărie păreau pe punctul şase prăbuşească.

Kaoh-Siung apăru din nou după zece minute, cu un pachet înfăşurat în ziare sub braţ, se duse pe strada înfundată şi se opri în faţa unui telefon public. După ce dădu

un telefon scurt, se duse la maşină.

Mergând exact în spatele BMW-ului, Malko străbătu din nou oraşul, traversând cartierul chinezesc, apoi o luă pe bulevardul larg Jalan Pudu mărginit de mici negustori chinezi. Kaoh-Siung mergea încet ca şi cum şi-ar fi dat seama că este urmărit şi voia să fie sigur că nu scapă de Malko... Ajuns în capătul bulevardului Jalan Pudu, viră la stânga pe Jalan Imbi. Se ducea la birou. Cel puţin aşa crezu Malko la început. Însă, când ajunse în dreptul clădirii, Kaoh-Siung opri, dar nu coborî, ci scoase mobilul şi începu să vorbească. Malko opri şi se adăposti pe o alee. Intrigat, profită de acest mic răgaz şi vorbi la telefon cu Milton. În această urmărire, era nevoie de două persoane, altfel, şeful Contraspionajului taiwanez în Malaysia putea să-l repereze. Îndată ce „gorila” răspunse, Malko îi explică situaţia şi îi spuse cum să ajungă.

Când închise, taiwanezul mai vorbea încă la telefon. O chinezoaică ieşi din clădirea Amoda şi se urcă în maşina lui. Ea se mai afla încă acolo, când Milton Brabeck opri maşina pe cealaltă parte a bulevardului Jalan Iambi, lângă scheletul unei clădiri neterminate, vizavi de Amoda. Îi semnală imediat poziţia lui Malko de care îl despărţeau două artere cu un refugiu la mijloc. Astfel că, în orice direcţie ar fi luat-o Kaoh-Siung, unul dintre ei putea să-l urmărească.

Se scurseră câteva minute, apoi Kaoh-Siung şi chinezoaica ce se urcase în BMW se despărţiră imediat. Ea intră în clădire, iar el o luă pe jos spre Jalan Pudu.

Malko abia avu timp să se ascundă într-una dintre clădiri. Taiwanezul trecu pe lângă el, mergând pe alee. Malko se luă după el la o distanţă destul de mare.

— Ce trebuie să fac? îl întrebă Milton la telefon.

— Mergi în urma noastră, îi spuse Malko.

„Gorila” demară, rulând cu viteză mică spre intersecţia cu bulevardul Jalan Pudu, intrând în fluxul traficului. Ajuns la stop, Kaoh-Siung viră la dreapta, coborând porţiunea de la Jalan Pudu mărginită de dughene chinezeşti. Mai merse astfel vreo doua sute de metri, cu Malko pe urmate lui.

Întârziind la stop, Milton viră şi el, apoi o luă pe bulevardul din partea opusă celui pe care mergeau cei doi

bărbaţi. Kaoh-Siung nu se grăbea şi nu se uita în urmă. O luă pe o străduţă şi dispăru din câmpul vizual al lui Malko. Acesta mări viteza ca să nu-l piardă.

*

* *

Milion Brabeck cobora pe Jalan Pudu încet, năucit de claxoanele furioase ale şoferilor pe care îi încurca. Dar era singura modalitate de a nu-l pierde pe Malko din ochi. Acesta se afla la cincizeci de metri în faţa lui, pe trotuarul de vizavi. Deodată, Milton crezu că visează. Din asfalt, chiar în spatele lui Malko, apăru o siluetă. Era, un chinez tânăr în tricou, cu jeanşi şi bascheţi, care apăruse dintr-un canal.

Începu să-l urmărească pe Malko. Concentrat în urmărirea lui şi ştiindu-se apărat de Milton, el nu îşi făcea griji în privinţa oamenilor din spatele lui. „Gorila” acceleră ca să-l ajungă şi să-l atenţioneze.

Chinezul se apropie la câţiva metri de Malko. Deodată, Milton zări un obiect care îi atârna în mâna dreaptă: un pumnal cu lama lungă şi ascuţită. Înmărmurit, claxona violent, dar zgomotul se pierdu în vacarmul circulaţiei. Atunci se aplecă pe geam şi strigă:

— Malko! Atenţie!

Însă era prea departe şi Malko nu îl auzi. Milton ghici că tânărul se pregătea să-l înjunghie. Atunci, scoase Glock-ul de la curea, sprijini ţeava de marginea geamului lăsat, îl ochi pe chinez şi trase. Dar nu-i nimeri.

Însă împuşcătura îl făcu pe Malko să se întoarcă exact în momentul în care urmăritorul se năpustea asupra lui, cu pumnalul îndreptat spre el. Ţintuit pe trotuar, fără armă, Malko îşi încorda muşchii şi încercă cu mâinile goale să-l oprească pe ucigaş. Era o luptă disperată.

Capitolul XX.

Într-o fracţiune de secundă, Milton Brabeck îşi dădu seama că Malko nu se putea descurca fără ajutorul lui. Calcă frâna, îşi ţinu respiraţia şi, ţinând arma cu ambele mâini, încercă să-l ochească pe chinezul care îl ataca pe Malko. Deoarece conducea pe partea stângă, era despărţit de ţinta lui doar de jumătate din bulevard. Apăsă pe trăgaci în momentul în care vehiculul din spate îl lovi, luat prin surprindere de oprirea lui bruscă. Însă avu timp să-l vadă pe chinez rostogolindu-se pe trotuar şi oprindu-se acolo, cu mâna înţepenită pe pumnal.

„Gorila” îl văzu în oglinda retrovizoare pe şoferul de taxi din urma lui că ţâşneşte din maşină furios şi avu prezenţa de spirit să arunce Gluck-ul pe podea. Malaiezianul se repezi la el cu *songkok*-ul[22] înfundat pe cap până la sprâncene. Liniştit în privinţa lui Malko, Milton îl întâmpină cu un zâmbet larg.

— *No big deal, man!*[23] îl asigură el.

Coborî din maşină şi se duse să inspecteze stricăciunile. Taxiul nu păţise nimic, dar aripa dreaptă din spate a maşinii lui Milton era puţin strâmbată. Şoferul de taxi îl ponegrea în malaieziană. Milton clătină din cap şi îl bătu pe umăr:

— *OK! OK! No harm*[24]*.*

Apoi se sui liniştit în maşină, mulţumit că a scăpat doar cu atât. Şoferul de taxi făcu la fel şi demară în trombă, îndreptându-se spre staţia de autobuz. Puţin mai departe, Malko traversa bulevardul în goană. Se trânti în faţă, lângă american.

— *Himmel!* zise el, mi-aţi salvat viaţa! Să plecăm de-aici.

Mai mulţi gură-cască începuseră să se adune în jurul chinezului. Milton demară şi coborî pe Jalan Pudu. Nimeni nu-l văzuse trăgând şi nu putea fi acuzat că avea vreo

---

[22] Tichie neagră purtată de bărbaţi în Malaysia (n.a.).

[23] Ce mare lucru, omule! (n.t.).

[24] Nu-i grav (n.a.).

legătură cu moartea agresorului lui Malko.

În timp ce se pierdeau în fluxul circulaţiei, Malko încercă să înţeleagă de ce au vrut să-l omoare. Fiind blocaţi în trafic, avu timp să reflecteze… Bărbatul care îl atacase nu acţionase din pură întâmplare. Ştia precis că Malko va avea acest traseu şi l-a aşteptat ascuns într-un canal care se găsea sub trotuar, apoi ieşi de acolo printr-o gură. Or, numai o singură persoană ştia că Malko va trece pe acolo şi aceasta era Kaoh-Siung. Erau de presupus două lucruri. Mai întâi, că şi-a dat seama că este urmărit, iar apoi, că s-a hotărât să-l elimine pe Malko. Aici intervenea chestiunea de fond: de ce?

— Mergem la ambasadă, spuse Malko întrerupându-şi gândurile.

Trebuia să-i povestească lui Timothy Applegate ce s-a întâmplat, deşi Malko nu înţelegea de ce încercaseră să-l omoare.

Trebuie să existe un motiv serios, dacă Kaoh-Siung pregătise această ambuscadă într-un timp record. Iar Malko nu observase nimic compromiţător în timpul urmăririi. Ori poate că nu şi-a dat seama… Lucrul cel mai îngrijorător era că această tentativă de omor era strâns legata de afacerea Chang. Era al treilea indiciu care ducea în aceeaşi direcţie. Mai întâi, informaţia Mirei Mafira, apoi interceptarea „tehnică” a celor din NSA, iar acum asta.

Rezultatul acestei şarade era cât se poate de clar: în ciuda optimismului colonelului Chang, Contraspionajul taiwanez nu renunţase, iar Malko descoperise ceva.

*

* *

Timothy Applegate era alb ca varul. Povestea lui Malko îi zdruncina certitudinea în legătură cu finalul fericit al operaţiunii „Phoenix”. Malko voia să încerce să afle mai multe despre acest straniu incident.

— Aţi putea trimite un agent operaţional chinez să facă o anchetă în legătură cu acel ucigaş? întrebă el.

— Bineînţeles, George Li se va ocupa personal. Apoi va veni la *Hilton* să vă spună ce a aflat.

Malko plecă împreună cu Milton pe o ploaie torenţială.

Era aversa obişnuită pe care o aducea musonul. Heather se ridică din fotoliul din care supraveghea lifturile şi veni la ei.

— Ce noutăţi aveţi? o întrebă Malko.

— Colonelul şi Jou-Yi sunt în apartament.

— Bine, mă duc la ei.

La etajul al paisprezecelea, coridorul era liber. Nici urmă de Chris Jones. Malko ciocăni la uşa apartamentului 1404, iar colonelul Chang deschise. Avea o carte în mână. Era singur în „sitting-room”. Malko se hotărâse să-l pună la curent cu ceea ce se întâmplase, dar, cuprins de o inspiraţie bruscă, îl întrebă mai întâi.

— Sunteţi singur?

— Da, Jou-Yi s-a dus la cumpărături. Totul este în regulă?

— Da, îl asigură Malko. Vă las să vă odihniţi.

Ieşi perplex şi se duse în camera „gorilelor”. Uşa era deschisă, iar Chris Jones, întins pe pat, sforăia. Malko îl zgâlţâi şi americanul se trezi tresărind, ridicându-se imediat în picioare.

— Iisuse! Ce s-a întâmplat?

— Aţi văzut-o pe Jou-Yi plecând?

— Oh, nu, mărturisi Chris Jones. Dorm doar de o oră. Nu mai puteam de oboseală, iar Heather este în hol, cu siguranţă că ea a văzut-o când a plecat.

Malko era deja în lift. Heather Brown nu se mişcase din loc. El îi spuse despre dispariţia chinezoaicei.

— Este imposibil, zise „doica”, nu m-am mişcat de aici. De aceea a putut să se odihnească puţin şi bietul Chris.

Malko se repezi la recepţie.

— Mai există şi altă ieşire? întrebă el.

— Da, domnule, răspunse funcţionarul. Este o trecere în *lower lobby* care iese în clădirea de alături.. Cu un etaj mai jos.

Malko se duse în *lower lobby,* descoperi pasajul şi ajunse în clădirea Pernas, vecină cu *Hilton.* Apoi urcă şi se duse la Heather ca să-i explice situaţia. După zece minute, mobilul sună.

— Fata s-a întors, anunţă Chris Jones.

Malko şi Heather nu o văzuseră trecând. Jou-Yi folosise acelaşi drum ca şi la plecare. Chiar dacă Chris ar fi văzut-o

coborând. În timp ce Heather nu o vedea ieşind, „doicile” ar fi bănuit că s-a oprit în galeria comercială de la primul etaj unde erau magazinele şi un salon de coafură. Dacă legau tentativa de omor de această escapadă, concluzia era evidentă: Jou-Yi avea întâlnire, iar aceasta trebuia să rămână absolut secretă.

Oare de ce această întâlnire era atât de importantă? Ce joc făcea logodnica colonelului Chang? Malko îi strigă lui Chris Jones:

— Jou-Yi avea pachete?

— Doar unul.

Malko aruncă o privire la ceas. Era aproape şapte. George Li nu avea să întârzie. Încercă să se convingă singur că temerile lui nu erau întemeiate. Mâine, colonelul Chang va zbura spre Statele Unite.

*

* *

George Li semăna cu un malaiezian, dar era aranjat la patru ace, ca orice chinez care se respectă. Înainte să se aşeze în fotoliul din holul hotelului *Hilton,* îşi aranja cu grijă dunga pantalonilor. Avea în faţă un pahar de Defender fără gheaţă. Scoase un carneţel şi îi raportă lui Malko ce aflase:

— Chinezul care a încercat să vă omoare este cunoscut în cartier, zise el. Îl cheamă Hoy Chan şi are un mic garaj pe bulevardul Jalan Pudu, în apropiere de locul unde v-a pândit. Este cunoscut şi ca membru al triadei 99, specializată în extorcarea negustorilor chinezi şi indieni. A fost arestat deja o dată pentru tentativă de omor asupra unui comerciant recalcitrant. Cred că a fost atenţionat că vă aflaţi prin zonă şi a aşteptat ascuns în gura de canal.

— Ce părere are poliţia?

George Li zâmbi cu ironie.

— Ancheta nu va ajunge prea departe. Nimeni n-a văzut nimic. Poliţia crede că este o reglare de conturi. Iar pentru ei, un chinez mai puţin, cu atât mai bine. Nici un martor nu a pomenit de prezenţa dumneavoastră acolo, nici pe a domnului Brabeck.

— Chinezul acela avea legături cu Taiwanul? insistă Malko. George Li stătu pe gânduri.

— Nu direct. Însă această triadă este originară din Taiwan. Prin urmare, poate să aibă unele legături…

— Dar Kaoh-Siung?

— Am fost acolo când a venit să-şi ia maşina. A coborât dintr-un taxi.

Deci omul Contraspionajului din Taiwan nu rămăsese în cartier. Absenţa lui coincidea cu lipsa lui Jou-Yi. Dacă Malko ar fi fost ucis, nimeni nu s-ar fi gândit la această coincidenţă…

— Mai doriţi să aflaţi şi altceva? îl întrebă George Li. Peste o jumătate de oră, trebuiau să se ducă cu toţii să cineze.

— Nu mulţumesc, spuse Malko. Unde am putea să-l ducem pe colonelul Chang să mănânce în seara asta? Are chef de mâncare chinezească.

— La *Sea-Food Garden,* în Bangsar, în piaţa din capătul bulevardului Jalan Telawiz. E simplu, dar e bun, îl sfătui George Li.

Malko tresări în sinea lui. Jalan Telawiz era chiar în locul unde se găsea magazinul de decoraţiuni al Shalimei, agentul CIA care avea şi legături cu Goangbu chinez… Malko spera să fie doar o coincidenţă, dar trebuia să se asigure.

*

* *

Localul *Sea-Food Garden* era un fel de caravanserai zgomotos, în care aerul era răcorit de ventilatoare, situat în zona restaurantelor din Bangsar, cartierul vestic din Kuala Lumpur. Malko se aşeză la masa lui Jou-Yi şi a colonelului Chang. Făcuse discret un tur pe Jalan Telawiz, la cincizeci de metri de aici. Găsise foarte uşor magazinul de decoraţiuni al Shalimei. Îi plăcuse o sufragerie din lemn încrustat cu sidef, în stil „Art deco”, creaţie a lui Claude Dalle, care trona în vitrină, însă magazinul eră închis, iar Shalima lipsea. Liniştit, el se întoarse la protejaţii lui.

Colonelul Chang comandase deja raţă glazurată, iar Jou-Yi culegea cu beţişoarele diverse specialităţi cu gesturi de felină. De câte ori îi întâlnea privirea, ea zâmbea. În seara asta, purta o rochie albastră chinezească, la baza gâtului,

mulată pe pieptul greu care, evident, îl fascina pe colonelul Chang. Sânii păreau grefaţi pe trupul ei firav.

Chris şi Milton nu mâncau. Având în vedere dezgustul lor pentru mâncărurile exotice, nu îi supăra foarte tare. Patrulau în jurul restaurantului, în timp ce Heather Brown supraveghea bucătăria de la masa lui Malko, cu pistolul în geantă şi cu un glonţ pe ţeava.

Malko îşi sfărâmase creierii să afle de ce îi întinsese Contraspionajul taiwanez acea cursă. Cina se termină în linişte, iar ei se întoarseră la hotel. La despărţire, Malko le aminti celor doi:

— Mâine la nouă plecăm. Să fiţi gata.

Pentru ultima noapte, dispozitivul de pază rămăsese acelaşi. „Gorilele” se vor odihni în avion… Malko avusese o noapte îngrozitoare, căutând o rezolvare la problema lui. La ora şapte, era în picioare. I se aduse micul dejun împreună cu ziarul local pe care îl răsfoi rapid. Se pregătea să-l împăturească, când privirea îi fu atrasă de un articol: vameşii malaiezieni au găsit pe un vapor ce venea din Thailanda o importantă cantitate de heroină. Peste douăzeci de kilograme. Ziaristul sublinia că traficanţii riscau pedeapsa cu moartea, amintind de aventura tinerei franţuzoaice implicate în traficul cu droguri, salvată la timp de la spânzurătoare…

În timp ce făcea duş, avu o străfulgerare. Dar putea să se convingă într-un minut. Se îmbrăcă numaidecât, apoi se repezi la telefon şi o sună pe Mira Mafira. Dând peste mesageria vocală, el o rugă să-l sune de urgenţă. Nu prea avea speranţe, căci sigur dormea la ora asta.

Telefonul sună după trei sferturi de oră, în timp ce se pregătea să coboare. Cu voce somnoroasă, Mira îl întrebă:

— Ce te-a apucat să mă suni aşa devreme?

— Voiam o informaţie. Ieri l-am urmărit pe Kaoh-Siung. S-a dus în cartierul Chow-Kit. Mai precis, pe o străduţă din spatele bulevardului. Ce treabă avea acolo?

— De asta m-ai sunat cu noaptea-n cap! Habar nu am, este un cartier rău famat, plin de droguri. Poate că se droghează. Seara e şi mai periculos, este împânzit de toxicomani care îşi injectează heroină.

— Poliţia nu îi arestează? o întrebă Malko mirat. Credeam că în Malaysia traficul de droguri se pedepseşte cu moartea.

— Traficul, dar nu şi folosirea lor, sublinie palestiniana. În fiecare an sunt spânzuraţi câte doisprezece traficanţi. Anul trecut, au spânzurat chiar şi un neamţ, în ciuda protestelor diplomatice. Bine, acum pot să mă culc la loc?

— Poţi, spuse Malko.

— Nu uita că mă duc deseori la Londra şi că ţi-am dat numărul de telefon, zise ea cu voce languroasă, redevenind „Mira Ticăloasa”, apoi închise.

Malko lăsă aparatul simţind un ghem în stomac. Nu îi reproşase că se alesese cu un milion de dolari. Acum înţelegea totul. Jou-Yi era o scorpie abjectă… Dacă taiwanezii o lăsaseră să plece, o făcuseră pentru că o „foloseau”. Ea se întâlnise cu colonelul Chang ca să-şi vadă de propriul interes în modul cel mai josnic. Malko era să-şi piardă capul fiindcă Kaoh-Siung se dusese în Chow-Kit să procure drogul, apoi să i-l dea ei. Pe urmă, nu era mare greutate să-l strecoare în valiza colonelului Chang… Dacă era prins cu droguri la ieşirea din ţară, nu schimba cu nimic gravitatea delictului său, judecând după legea malaieziană. Risca pedeapsa cu moartea pentru trafic de heroină…

Oare ce presiuni făcuseră asupra lui Jou-Yi? Se ivise încă o problemă. Primul reflex al lui Malko fu să dea fuga la colonelul Chang şi să-i controleze bagajele… Dar se opri la timp. Dacă avea dreptate, acest lucru va provoca o dramă îngrozitoare. Lumea colonelului Chang se va nărui. Sau poate că Jou-Yi ar fi negat, fiind un pretext ca să nu mai plece cu el. Şi iar o luau de la capăt…

Singura ripostă era viclenia. Oricum lui Malko îi rămânea puţin timp ca să ajungă la vamă. Iar Kaoh-Siung îi prevenise deja pe vameşi. Îşi înghiţi furia, ieşi din cameră şi se duse în apartamentul lui Chang. Colonelul îi deschise bucuros. Malko zări bagajele îngrămădite într-un colţ. Jou-Yi ieşi din baie. Lui Malko i se păru cam palidă, dar îi zâmbi totuşi.

— Suntem gata, zise colonelul. Am chemat băiatul să ia bagajele.

— Perfect, zise Malko. Şi noi suntem gata.

În acel moment apăru băiatul în uniformă roşie şi începu

să care valizele.

— Să le luaţi şi pe ale mele, zise Malko. La camera 1436. Se întoarse spre colonel şi adăugă: Duceţi-vă, că vin şi eu!

Se îndreptară cu toţii spre lift. Pulsul lui Malko urcase la 150. Totul atârna de un fir de păr. Din fericire, liftul veni imediat, luându-i pe colonel şi pe Jou-Yi. Băiatul ajunsese deja la uşa camerei lui Malko. Acum era un moment delicat. Malko îi adresă zâmbetul lui cel mai fermecător.

— Prietenul meu crede că a uitat ceva în cameră, poţi să verifici dacă a rămas ceva?

Ca să-l stimuleze, îi întinse o bancnotă de douăzeci de ringiţi, iar malaiezianul plecă iute. Abia se întoarse cu spatele, că Malko smulse din căruţ valiza colonelului Chang şi fugi în cameră. Un moment îl trecură fiorii: dacă era încuiată, planul lui se ducea de râpă. Dar nu era.

Ridică capacul şi începu să scotocească repede. Nu terminase, când o voce în spatele lui îl făcu să tresară:

— Nu mai este nimic în cameră, domnule…

— Verific puţin valiza prietenului meu şi vin, zise Malko. Plin de respect, malaiezianul rămase în prag.. Cu inima bătând nebuneşte, Malko scotocea cu frenezie prin lucrurile colonelului. Deodată, simţi ceva gros şi moale înfăşurat într-o cămaşă. O desfăcu şi găsi un săculeţ din plastic de vreo douăzeci de centimetri, învelit într-o hârtie maro. Îl strecură discret sub haină, închise valiza şi se întoarse.

— În regulă! Cred că a uitat-o în altă parte. Poţi să iei bagajele.

Se duse în baie şi se încuie acolo. După ce desfăcu hârtia maro, descoperi nişte litere chinezeşti şi cifra 4 scrisă mare pe săculeţul ce. Conţinea o pulbere albă.

Era heroină tir. 4 „White China”, provenind din Triunghiul de Aur. Aveau motive serioase să-l trimită pe colonelul Chang în ştreang… Rupse plasticul şi vărsă praful în closet, apoi trase apa… Făcu acelaşi lucru şi cu punga. După cinci minute, coborî liniştit, dar şi scârbit totodată. În timp ce se îndreptau spre maşini, avu grijă să nu se uite în ochii lui Jou-Yi. Dispozitivul de pază al CIA era impresionant: erau cu toţii vreo doisprezece oameni. Dacă Kaoh-Siung se afla prin împrejurimi, se prăpădea de râs…

*

* *

Când îi văzu apropiindu-se de grupul lor pe cei doi vameşi malaiezieni care, în mod normal nu controlau bagajele străinilor la ieşirea din ţară, Malko ştiu că avusese dreptate. Fuseseră anunţaţi. Cerură politicoşi paşapoartele şi le examinară îndelung. Malko nu o slăbea din ochi pe Jou-Yi. Era albă ca varul la faţă. Îşi puse repede ochelarii de soare. Vameşii le înapoiară paşapoartele. Unul dintre ei arătă spre cele două valize: una a lui Malko, cealaltă, a colonelului Chang.

Malko simţi imediat o teamă profundă. Oare şi el fusese vizat? Nu se gândise să verifice. Oricum, era prea târziu. Cu stomacul făcut ghem, se uita la vameşul care îi cercetă lucrurile, dar pulsul nu ajunsese la normal decât după terminarea inspecţiei.

Cea a colonelului Chang dură mai mult. Vameşii căşunaseră pe el, examinând haină cu haină şi punându-le într-un teanc pe măsură ce le verificau. Când valiza fu goală, îi pipăiră toate cusăturile ca să se asigure că nu avea nimic ascuns sub căptuşeală. Exasperat, Timothy Applegate arătă legitimaţia plin de nervi.

— Trebuie să decolăm repede, vreţi să vă grăbiţi? Vedeţi bine că nu aţi găsit nimic!

Cu părere de rău, vameşul puse lucrurile la loc, închise valiza şi le făcu semn că puteau să treacă, urmărindu-i lung cu privirea. Se simţea frustrat.

Mută de uimire şi dezamăgită, Jou-Yi se agăţă de braţul colonelului Chang, care ţinea strâns servieta. Străbătură sala Imigrărilor, apoi ajunseră în sala de plecare, unde îi aştepta un microbuz ca să-i ducă la Falconul 900 închiriat de CIA. Malko oftă uşurat după ce uşile avionului fuseseră închise.

Jou-Yi şi colonelul se aşezaseră în primul rând, iar el şi cele trei „doici”, în spatele lor. Aparatul prinse viteză şi decola. După câteva minute, zburau deasupra imensei plantaţii de cocotieri care se întindea până la mare.

Acum nu putea să li se mai întâmple nimic. Două aparate F 18 americane, care au decolat de pe un portavion

aparţinând Flotei a VII-a, îi aştepta la limita spaţiului aerian malaiezian ca să-i escorteze până la viitoarea etapă de la Bangkok.

Imediat ce aparatul luă altitudine, Jou-Yi se ridică şi se duse la toaletă. Colonelul Chang moţăia cu servieta pusă la picioare. Când trecuse prin dreptul lui, Malko o prinse de mână şi o forţă să se aşeze lângă el. Îi scoase ochelarii de soare şi văzu că avea ochii plini de lacrimi.

— De ce? o întrebă el în şoaptă.

Imediat, lacrimile începură să i se rostogolească pe obraji, fără să le poată, reţine. Buzele îi tremurau.

— Nu puteam să fac altfel! murmură ea. Lăsaţi-mă în pace! Mama mea… Acum nu o s-o mai văd niciodată. Va muri în curând. Singură. Of, Doamne!

Îşi luă capul în mâini. Malko o privea, simţind milă şi scârbă în acelaşi timp. Cum putea să o judece? Îşi imagina la ce presiuni fusese supusă şi zise încetişor:

— Liniştiţi-vă, acuma s-a terminat! Colonelul Chang nu va afla niciodată. Şi oricum v-ar fi iertat. Vă iubeşte. În legătură cu mama dumneavoastră, vom face tot ce ne va sta în puteri.

Ea clătină din cap şi spuse:

— Da, s-a terminat. Acum, lăsaţi-mă în pace.

Se ridică şi se duse la toaletă. Prin hublou, Malko zări cele două avioane Hornet F 18 ale Marinei americane şi îşi aminti de aparatele Suhoi de la Langkawi. Falconul 900 urca uşor printre nori. Epuizat psihic, el închise ochii. După un timp, stewardul îl trezi ca să-l întrebe:

— Doriţi puţină cafea, domnule?

Se aplecă peste spătar. Scaunul lui Jou-Yi era gol. Se uită la ceas: dormise patruzeci şi cinci de minute.

Se ridică brusc şi se repezi la toaletă. Uşa era încuiată. Strigă încetişor:

— Jou-Yi!

Dar nu îi răspunse nimeni. Ciocăni iar, dar fără rezultat. Când se uită în jos, văzu o pată închisă la culoare care se mărea pe mochetă. Pe sub uşă se prelingea un lichid. Se aplecă şi luă pe degete, apoi îl examina. Era sânge.

Îşi aminti că Jou-Yi îşi luase geanta cu ea. Trebuie să fi

avut un obiect cu care îşi tăiase venele. Cu un nod în gât şi stomacul strâns, se uita fix la uşa încuiată. Chiar dacă o spărgea acum, era prea târziu pentru Jou-Yi. Trecuse prea mult timp. Ea era ultima victimă a operaţiunii „Phoenix”. Având sentimentele împărţite între mama ei şi bărbatul pe care îl iubea, la un moment dat, cedase. Malko se duse la locul lui. Falconul 900 aluneca pe deasupra norilor, încadrat de cele două aparate F 18. Malko se întrebă dacă trebuia să-l anunţe pe colonelul Chang.

Adormit cu gura deschisă, visa că zboară spre rai, când de fapt, el se ducea în infern. Tulburat, Malko se hotărî să-l mai lase câteva ore liniştit.

Sfârşit.

Malko se pomeni în patru labe în apa călduță și scârboasă. Era năucit. Nu văzuse pe nimeni venind sau fusese prea târziu. Oricum nu putea să se lupte cu patru bărbați, care vroiau să-l arunce la crocodili, mai ales în acest loc pustiu. Se gândi imediat cum să facă să supraviețuiască. Se ridică în picioare îngrozit, în apa care îi ajungea până la brâu.

În fața lui se afla monstrul de aproape cinci metri lungime care dădea furios din coadă. În fața acestui crocodil înfometat, aproape că nu avea nici o șansă. Saurianul îl va sfâșia de viu.

PREȚ **12 000 Lei**

ISBN 973-8070-20-1